

Phó Bang Chủ Cường Tình

Contents

Phó Bang Chủ Cường Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	62

Phó Bang Chủ Cường Tình

Giới thiệu

Phó Bang Chủ hù dọa cô lại làm cho trái tim nhút nhát của cô trở nên sợ hãi, hấn ngang nhiên bắt c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pho-bang-chu-cuong-tinh>

1. Chương 1

Bang chủ Diễm bang Hắc Lạc Kiệt đi xa ngàn dặm đuổi theo vị hôn thê, đem tất cả công việc trên dưới trong bang giao cho hai vị tả hữu phó bang chủ toàn quyền xử lý. Nghe nói Hắc Lạc Kiệt trước khi đi đã hạ lệnh muốn Diễm bang phải nhanh chóng phát triển, nếu không, hậu quả tự mình phụ trách. Kết quả, trên dưới Diễm bang đều đầu óc choáng váng, không biết ngày mai sẽ ra sao.

Hữu phó bang chủ Tiết Trấn Kỳ cá tính nóng nảy, thân hình cao to, vạm vỡ ngồi trên sô pha trong văn phòng của tả phó bang chủ Đồng Thiệu Vĩ, bày ra bộ dạng chết cũng không đi.

Đồng Thiệu Vĩ lạnh lùng nhìn tên rác rưởi chướng mắt, càng nhìn càng không vừa mắt, giọng điệu lạnh như băng “Tôi nhớ rõ văn phòng của cậu ở dưới lầu, đừng có ở đây gây trở ngại tầm mắt và không gian của tôi.”

Tiết Trần Kỳ vẫn không đứng dậy, chỉ nghiêng người liếc hắt một cái “Mẹ nó, lão tử chính là muốn ở lại trong này, nằm ở nơi này, không vừa mắt sao? Có bản lĩnh thì lại đây.” Tốt xấu gì bọn họ cũng là bạn bè lâu năm cùng nhau lớn lên, nằm một chút sẽ chết a! Không cần quan tâm hắt có nguyện ý hay không, muốn nằm là nằm.

“Muốn nằm, về văn phòng của cậu mà nằm, nơi này của tôi không có dư thừa không gian để tiếp đón những kẻ rảnh rỗi như cậu.” Đồng Thiệu Vĩ ngay cả liếc hắt một cái cũng lười, ánh mắt chăm chú nhìn văn kiện trong tay.

Hắn không có tâm tư cũng không có thời gian rảnh đi để ý đến Tiết Trần Kỳ, áp dụng triệt để nguyên tắc ba không: Không nghe, không thấy, không hỏi. Nếu không cuộc sống im lặng của hắn sẽ bị gián đoạn một đoạn.

Tóm lại, có vấn đề gì thì tự mình nghĩ biện pháp giải quyết, vọng tưởng ở lại chỗ hắn thì có thể dễ dàng giải quyết vấn đề tình cảm, quả thực là đang nằm mơ!

“Chúng ta là bằng hữu tốt, hảo huynh đệ nhiều năm, chẳng lẽ cậu nhẫn tâm thấy tôi chau mặt ủ mảy thế sao?” Tiết Trần Kỳ ôm một bụng buồn phiền, người này sao lại có thể khoanh tay đứng nhìn, mặc hắn bị vây trong tình thế nước sôi lửa bỏng, thế này mà gọi là bạn tốt sao?

“Cái loại việc nhỏ này, cậu hãy tự động não suy nghĩ đi, tôi cũng không có hứng thú nghe đâu.” Tưởng tượng đến bạn tốt sử dụng thủ đoạn để xử lý chuyện tình cảm, quả thật Đồng Thiệu Vĩ có lời khen tặng, hậu quả của ngày hôm nay cũng do hắn tự tạo nghiệt a.

“Những gì nên làm đều đã làm, có gì mà không dám nói chứ, đại trượng phu dám làm dám chịu!” Tiết Trần Kỳ vỗ ngực nói.

Đồng Thiệu Vĩ ở bên cạnh xem nội dung văn kiện, châm biếm nói “Phải rồi! Với danh tiếng của Hữu phó bang chủ Diễm bang, đe dọa, dụ dỗ, lại thêm uy hiếp diệt môn, loại chuyện vĩ đại này cũng chỉ có cậu mới dám vỗ ngực xưng tên nói dám làm dám chịu.”

Sắc mặt Tiết Trần Kỳ hết xanh rồi trắng, trừng mắt hắn, then quá hóa giận “Mẹ nó, lão tử là dân xã hội đen, đe dọa, dụ dỗ, cộng thêm uy hiếp diệt môn vốn là phương pháp quen dùng. Lão tử làm vậy có gì không đúng?”

“Phải, cậu làm đều đúng, vậy thì xin hỏi một chút, hiện tại cậu đã ăn người ta sạch sẽ, cần gì phải mỗi ngày đến nơi này của tôi, cản trở tầm mắt của tôi, muốn quấy rối tôi xử lý công việc sao? Tại sao cậu không đi chém giết giành địa bàn, theo đuổi phụ nữ, sao lại ở nơi này của tôi chọc cho người khác tức giận?” Ánh mắt của Đồng Thiệu Vĩ lạnh lùng, trừng mắt chất vấn hắn.

“Sặc, chuyện này Hắc hắc!” Tiết Trần Kỳ không biết nên mở miệng thế nào.

Có việc phải cầu người, là chuyện mà từ trước đến nay hắn không có kinh nghiệm.

Có việc nhờ Đồng Thiệu Vĩ, lại càng làm hắn khó có thể mở miệng.

“Nếu cậu không cút, tôi gọi bảo vệ đến tổng cậu ra ngoài.”

“Bọn họ dám?” Hắn là hữu phó bang chủ tiếng tăm lừng lẫy, mặc dù không phải là lớn nhất, nhưng không một ai dám trêu hắn. Tâm tình của hắn cực kỳ khó chịu, không biết phải làm sao để Đồng Thiệu Vĩ có lòng tốt giúp đỡ.

“Thật ra cậu muốn làm cái gì?” Đồng Thiệu Vĩ không tin, hắn đã ở lại trong này hai tuần mà không có ý đồ gì. Ánh mắt thâm trầm trừng người to con trước mặt, suy nghĩ xem phải dùng biện pháp nào để đuổi hắn đi.

“Hắc hắc!” Tiết Trần Kỳ cũng cười gượng hai tiếng.

“Cút!” Dù là tính tình khoan dung đến đâu cũng sẽ bị tên da mặt dày hơn da trâu kia làm cho tức chết. Thử hỏi ai có thể chịu đựng được khi bị người khác bám lấy như hình với bóng suốt hai tuần, ngay cả mình đi tìm phụ nữ hán cũng muốn đi theo một bên.

“Hắc hắc!”

“Tiết Trần Kỳ, cậu lập tức cút ra khỏi tầm mắt của tôi. Nếu không, chờ bang chủ trở về, cậu có tin tôi sẽ phanh phui tội trạng của cậu, cho cậu, đường đường là một hữu phó bang chủ trở thành thằng nhóc lượm rác không hả?” Hán nói được thì làm được.

“Chỉ cần cậu chịu ra tay giúp lão tử vượt qua cửa ải khó khăn này, lão tử lập tức rời đi.”

“Cửa ải khó khăn gì?” Đồng Thiệu Vĩ không kiên nhẫn hỏi.

“Cô ấy đang chiến tranh lạnh với tôi.”

“Vậy cậu cứ cùng cô ấy chiến đi nha! Cậu trốn ở đây làm rùa đen rút đầu, thật không phải là đàn ông!” Đồng Thiệu Vĩ càng nói càng phát hỏa, loại việc cón con này lại hại hán chịu phiền toái suốt hai tuần.

“Lão tử không biết làm sao chiến tranh lạnh, từ trước đến nay lão tử đều dùng nắm đấm giải quyết.” Tiết Trần Kỳ bắt đầu nói. Biết rõ nói ra sẽ bị cười nhạo, nhưng toàn bộ Diễm bang từ trên xuống dưới chỉ có Đồng Thiệu Vĩ đủ trí tuệ cùng bình tĩnh, không đến cầu cứu hán thì xin ai giúp đỡ đây?

“Không phải động một cái là cậu liền đánh phụ nữ sao? Lúc này sao lại không đánh? Hay là cậu sợ đánh thua? Lục Úc Quyên có ba đầu sáu tay sao? Huống chi, cậu cũng không phải chưa từng đánh cô ấy. Thế nào, đừng nói với tôi, cậu không dám xuống tay.” Đồng Thiệu Vĩ hừ lạnh nói.

“Đúng là đã từng đánh, nhưng bây giờ không dám đánh nữa.” Tiết Trần Kỳ càng nói càng nhỏ giọng, bộ mặt hung thần nhất thời lộ ra vẻ ủy khuất như người vợ nhỏ bé. (^0^)

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của hán, cuối cùng đã mang lại cho Đồng Thiệu Vĩ một chút tò mò, trào phúng nói: “Có chuyện gì mà cậu không dám, chẳng phải cậu vỗ ngực nói, trên đời này không có gì là Tiết Trần Kỳ cậu không dám làm sao.”

Tiết Trần Kỳ lúc này mới ấp a ấp úng nói ra đầu đuôi câu chuyện. Hai tháng trước, một người tình của hán không cẩn thận đề lên cái điều khiển TV, trùng hợp TV đang chiếu tiết mục giới thiệu ngôi sao mới xuất hiện nửa năm đã nổi như cồn trên bầu trời nghệ thuật – Lục Úc Quyên.

Khuôn mặt nàng thuần khiết lại xinh đẹp, hoàn toàn khác biệt với những người phụ nữ trước đây của hán, cho nên hán không từ thủ đoạn bức nàng lên giường cùng hán. Khi sự nghiệp của nàng bị hủy, người nhà cũng tuyên bố cắt đứt quan hệ với nàng. Mặc cho hán làm mọi cách để chuộc tội, nàng cũng không chịu tha thứ cho hán, thậm chí còn chiến tranh lạnh với hán, một câu cũng không nói.

Sau khi nghe hán giải thích ngắn gọn, Đồng Thiệu Vĩ hiểu được người bạn tốt coi trọng sĩ diện này nhất định đã ăn không ít đau khổ. Hán cười lạnh nói: “Chuyện này đâu có liên quan tới tôi. Hình như nó là chuyện nhà cậu nha.”

“Người anh em tốt, cậu phải giúp tôi!”

“Đồng Thiệu Vĩ tôi không làm chuyện kinh doanh lỗ vốn.”

“Vậy cậu muốn gì? Sau này tất cả lợi nhuận kinh doanh, cậu sáu tôi bốn.” Tiết Trần Kỳ đau xót đưa ra quyết định, ai bảo hán thật sự chịu không nổi bộ dáng chết tiệt kia của Lục Úc Quyên. Chỉ cần Đồng Thiệu Vĩ có biện pháp giải quyết chuyện này, dù có phải chia cho hán tất cả lợi nhuận cũng không sao.

“Đâu có đơn giản như vậy.” Đồng Thiệu Vĩ âm thầm cười khê, thật là cơ hội trời cho, sao có thể dễ dàng buông tha. Khó có dịp Tiết Trần Kỳ mở miệng nhờ cậy hán, hán không nhân dịp này mà nắm bắt lấy cơ hội thì thật là ngu ngốc.

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Ngoài việc tôi sáu cậu bốn vừa nói, cậu còn phải thay tôi làm một chuyện.”

“Chỉ cần cậu có thể giúp tôi thu phục được cô ấy, mười việc lão tử cũng giúp cậu làm thỏa đáng.” Tiết Trần Kỳ vỗ ngực hứa hẹn. Trên đời này không có chuyện hãn muốn làm mà không được, chỉ có người phụ nữ kia, ai, đau thương của đàn ông nha!

“Một lời đã định!”

Bang chủ Diễm bang Hắc Lạc Kiệt cùng bang chủ phu nhân tương lai Bạch Sáu Hồng, kết thúc kỳ nghỉ lãng mạn trở về Đài Loan, trên dưới Diễm bang đều ra sân bay nghênh đón.

Tiết Trần Kỳ ôm Lục Ưc Quyên có chút xấu hổ, vô cùng đặc ý nháy mắt với Đồng Thiệu Vĩ ý bảo mọi chuyện đều OK, đại ân này mai sau sẽ báo đáp.

Đồng Thiệu Vĩ cười ôn hòa, quay đầu nhìn về phía đám người bước ra cửa.

Đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của hãn. Trong mắt hãn nhanh chóng dấy lên ngọn lửa căm hận, thấp giọng ra lệnh đàn em theo dõi nàng, tra ra nơi tạm trú của nàng.

Ánh mắt như hình với bóng của hãn gắt gao nhìn chăm chăm nàng. Khuôn mặt kia vẫn tỏa sáng xinh đẹp động lòng người như ba năm trước, nhưng dáng người so với trước kia càng thêm mảnh mai.

Từ đó đến nay đã hơn một ngàn ngày, hãn vận dụng không ít nhân lực và tài lực (sức người và của) để tìm kiếm tung tích của nàng, không ngờ hôm nay lại gặp được nàng ở chỗ này.

Tô Doanh San, em nằm mơ cũng không nghĩ đến, lẫn trốn ba năm, cuối cùng vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi.

Bây giờ, em có chấp cánh cũng khó bay được!

Đi đón Tô Doanh San là anh trai của cô, nhìn thấy bộ dáng tươi cười với lúm đồng tiền như hoa của cô, trong lòng Đồng Thiệu Vĩ bỗng đau đớn như bị đâm một đao, hai tay nắm chặt thành quyền.

Nụ cười kia vốn là đặc biệt dành cho hãn, là ai đã hủy diệt hạnh phúc lẽ ra nên thuộc về hãn?

Nhận thấy trọng tâm của ánh mắt hãn, Tiết Trần Kỳ tạm thời rời khỏi Lục Ưc Quyên, đi đến bên cạnh hãn, cười nói: “Cô gái kia là ai? Nếu cậu muốn, lão tử có thể mang về cho cậu.” Lần này ít nhiều cũng nhờ Đồng Thiệu Vĩ giúp đỡ, chỉ cần hãn mở miệng, dù có tiếp tục làm chuyện trái pháp luật hãn cũng sẽ giải quyết thỏa đáng. Vả lại, một là giúp hãn hồi sức, hai là trở lại với công việc quen thuộc (ý anh này là chuyện đánh nhau, không có việc gì cho anh làm nên anh nhàm chán.)

Đồng Thiệu Vĩ chuyển ánh mắt qua người hãn, trong lòng đột nhiên nổi lên một tia nghi hoặc.

Ba năm nay, hãn tìm đủ mọi cách cũng không tra ra tung tích của nàng. Nếu không phải hôm nay không hẹn mà gặp, có lẽ cả đời này hãn cũng không có cơ hội nhìn thấy nàng lần nữa. Vì sao mạng lưới tình báo của hãn muốn tìm bất kỳ người nào đều có thể tìm được, chỉ duy nhất có nàng là tìm không thấy? Đây là câu hỏi mà ba năm nay hãn vẫn không có câu trả lời.

Có lẽ nên đổi người điều tra, hãn không tin nàng có thể tránh được mạng lưới tình báo của Trần Kỳ.

“Điều tra tất cả mọi chuyện về cô ấy, bao gồm hiện tại, quá khứ, nếu có bản lĩnh thì thuận tiện tra ra chút kế hoạch tương lai của cô ấy.”

Tiết Trần Kỳ gọi cấp dưới đến, thấp giọng căn dặn vài câu, nắm tên đàn em lập tức nhận lệnh rời đi.

“Ngày mai sau khi tan sở, tôi sẽ cho cậu một đáp án vừa lòng.”

Hai người bọn họ nhìn nhau cười, cả hai cùng đi nghênh đón Hắc Lạc Kiệt và Bạch Sáu Hồng.

Nửa đêm.

Tô Doanh San tắm rửa xong, trên người mặc áo choàng của khách sạn, cầm trên tay khăn lông mềm mại, nhẹ nhàng lau đi mái tóc ướt sũng, miệng khẽ ngâm nga một ca khúc có giai điệu nhẹ nhàng.

Nàng ngồi ở trên giường với vẻ mặt vui sướng, buông khăn mặt ra, cầm lược chải tóc.

Phút chốc, một mùi thuốc lá quen thuộc bay đến, nàng hơi nhú mào, vừa lo lắng vừa thắc mắc nhìn về hướng phát ra mùi thuốc lá. Hai tròng mắt trong trẻo lập tức mở thật to, không thể tin được, bóng ma đứng ở góc tường kia chính là Đồng Thiệu Vĩ, người mà nàng đã né tránh ba năm.

Sao hân lại ở chỗ này?

Tim kịch liệt thắt chặt, suýt chút nữa nàng đã hét ầm lên. Bọn họ không thể gặp lại nha!

“Tôi có thể hiểu bộ dáng kinh ngạc của em là cực kỳ vui mừng khi nhìn thấy tôi chẳng?” Đồng Thiệu Vĩ cầm lấy điều thuốc ném lên mặt đất, ánh mắt lạnh như băng mang theo tràn ngập hận ý bắn về phía nàng.

Đáng chết!

Xa cách đã lâu bây giờ mới gặp lại, mà nàng không có nửa điểm vui mừng, sau khi chia xa cũng không có nhung nhớ, nếu có chỉ là hoảng hốt lo sợ, ước gì có thể nóng lòng bỏ chạy khỏi cú sốc kinh ngạc này.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Tô Doanh San trực tiếp nhìn thẳng vào hân, không thể tin được làm cách nào mà hân lại biết được tin tức của nàng. Hôm nay nàng mới trở về Đài Loan, làm sao hân có thể biết nơi ở của nàng?

“Trên đời này không có việc gì là Đồng Thiệu Vĩ tôi không biết. Thế nào, là tôi mang đến cho em niềm vui quá lớn sao?” Hân vừa nói vừa bước lại phía nàng. Vì thương nhớ mà hân khát khao được tha thiết ôm nàng vào trong lòng ngực, nắm tay lại không nhịn được siết chặt, chỉ vì nhìn thấy bộ dáng không tình nguyện của nàng.

Thấy hân từng bước tới gần, thân hình mảnh mai của nàng run lên nhẹ, kinh hoảng quát: “Đừng lại đây!”

“Xa cách ba năm, vậy mà em lại dùng giọng điệu này để hoan nghênh tôi.” Hân trào phúng nói. Thái độ của nàng xem hân như là độc xà mãnh thú gì đó, làm cho lửa giận trong lòng hân càng lúc càng thêm bùng cháy.

“Van xin anh, rời khỏi đây được không? Coi như em van xin anh, anh đi đi!” Về mặt nàng bị thương tâm thiết, giọng nói nghẹn ngào cầu xin hân.

Đồng Thiệu Vĩ phần hân nắm chặt nắm tay, không thể tin được ba năm trước đây, nàng thùy mị động lòng người, trên khuôn mặt xinh đẹp lúc nào cũng nở nụ cười ngọt ngào, ngoan ngoãn phục tùng hân. Vậy mà bây giờ lại sợ hãi, khóc lóc cầu xin hân rời đi.

Đáng chết!

Thật ta nàng đang sợ cái gì chứ?

Thật ra hân đã làm cái gì nàng, sao lại khiến cho nàng sợ hãi như vậy?

Không! Hân không có làm gì cả.

Là nàng vứt bỏ tình cảm giữa hai người, biến mất biệt tăm, không hề có tin tức.

Là nàng vứt bỏ hân, dựa vào cái gì mà bây giờ lại bày ra bộ dáng sợ hãi cầu xin?

Người phải xin lỗi hân là nàng!

“Muốn tôi đi, tôi phải lập tức đi sao? Tô Doanh San, em xem Đồng Thiệu Vĩ tôi là cái gì? Là con chó nhỏ, em bảo đến thì đến, bảo đi thì đi sao?” Giọng nói lạnh như băng của hân giống như gió lạnh cuốn cuộn quét qua phòng, không ai dám đùa giỡn hân, món nợ này hân nhất định — đòi lại.

Hai tròng mắt Tô Doanh San tràn ngập nước mắt, sợ hãi muốn chạy trốn khỏi thân hình cao lớn đang tiến đến gần. Nàng nhịn không được hét lên một tiếng chói tai, cơn ác mộng giống như ma quỷ của ba năm trước luôn theo sát và bám chặt lấy nàng.

Lúc nàng vừa mở miệng thét lên thì một bàn tay to đã vươn đến bịt chặt cái miệng nhỏ nhắn của nàng, thân hình rắn chắc đè lên người nàng. Hai tròng mắt lạnh lùng không hề có độ ấm nhìn chăm chú vào ánh mắt cực kỳ hoảng sợ của nàng “Lần này em có chấp cánh cũng không thể bay.”

Tô Doanh San kịch liệt giãy dụa, muốn chạy trốn khỏi người đàn ông mà nàng yêu nhất, nhưng cũng là người tổn thương nàng sâu nhất. Không! Nàng không thể rơi vào tay hắn một lần nữa, nếu không, nàng còn khó chịu hơn so với chết.....

“Ba năm, món nợ này tôi sẽ tính toán rõ ràng với em.” Bàn tay thô lỗ của hắn nắm lấy cằm nàng, buộc ánh mắt bất lực của nàng nghênh đón hắn.

Nàng vội vàng nhắm mắt lại, liều mình giãy dụa. Không thể tin được cơn ác mộng ba năm trước đây lại tái diễn nữa. Trời ơi! Có ai tới cứu nàng không?

Hắn cúi đầu che lại đôi môi anh đào vì sợ hãi mà không còn chút máu, mạnh mẽ bá đạo cướp đi hương vị ngọt ngào của nàng.

Tô Doanh San bặm môi, kiên trì không cho hắn xông vào cấm địa. Hắn dùng lực tách miệng của nàng ra, để cho đầu lưỡi của hắn tấn công thần tốc, cùng với môi lưỡi của nàng dây dưa một chỗ.

Nghi ngờ khi đột nhiên nhận thấy nàng không còn giãy dụa, trên mặt cảm nhận được một chút ẩm ướt, hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện nàng rơi lệ đầy mặt, hôn mê bất tỉnh.

Tim hắn như bị ai hung hăng đâm mạnh một đao, vì sao nàng lại chán ghét nụ hôn của hắn như vậy.

Một lát sau, Đồng Thiệu Vĩ thở sâu, mạnh mẽ đè nén đau khổ trong lòng, khuôn mặt lại bình tĩnh như chưa từng phát sinh chuyện gì, ôm Tô Doanh San đang bất tỉnh rời đi.

Hắn tuyệt đối không để nàng lại rời khỏi hắn một lần nữa.

Nàng vốn là nên thuộc về hắn, bất kỳ người đàn ông nào có ý nghĩ muốn chạm đến nàng đều đáng chết!

Nàng chỉ có thể là của hắn!

Bên cạnh có hai gã bắt cóc cao lớn bặm trợn, hai tay Tô Doanh San bị trói sau lưng, kinh hoàng muốn chạy trốn, nhưng nàng yếu đuối như vậy, làm cách nào cũng thoát không được.

Nàng vừa khóc vừa mắng chửi muốn họ thả mình ra. Nhưng bọn họ lại dùng vải bịt miệng nàng lại, để cho nàng không thể kêu cứu được nữa.

Bọn họ vâng lệnh người khác đẩy mạnh nàng đến trước một căn phòng mờ tối ghê người, sau đó cười đắc ý, cởi bỏ dây trói, tháo miếng vải bịt miệng của nàng ra, sau đó đóng cửa rời khỏi.

Tại sao bọn họ phải bắt cóc nàng?

Nhà nàng không có tiền cũng không có thế!

Còn nơi này là đâu?

Tô Doanh San kinh hoàng bất an, nhìn khắp xung quanh căn phòng mờ tối không rõ, nàng vốn dĩ rất sợ tối, giờ phút này trong lòng lại càng sợ hãi hơn nữa.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ, nàng lại giống như chim sợ cành cong, run rẩy không ngừng.

Âm thanh kia rốt cuộc là gì?

Thiệu Vĩ, mau tới cứu em!

Nhanh lên!

Góc phòng tối tăm kia dường như có cái gì di động, là dã thú sao? Nếu không, sao tiếng ồ ồ lại ngày càng rõ rệt, gần như là tiếng rên rỉ, nàng cực kỳ sợ hãi, lui về phía sau mấy bước.

Khi “dã thú” đi đến trước mặt nàng, nàng bỗng nhiên phát hiện đó không phải là dã thú gì cả, mà là một người đàn ông cả người trần trụi, nàng sợ tới mức xoay người đập mạnh vào cửa, lớn tiếng kêu lên: “Thả tôi ra ngoài, cứu mạng đi! Nhanh lên ...”

Nàng sợ hãi phát ra tiếng kêu cứu chói tai, bởi vì người kia ôm chặt lấy nàng, đè nàng xuống dưới thân, không chút thương hoa tiếc ngọc xé bỏ quần áo trên người nàng ...

Tô Doanh San ngồi bật dậy, phát hiện bản thân không phải đang ở trong căn phòng tối tăm kia, nước mắt không kìm được lại rơi xuống, đau khổ khóc nức nở.

Đồng Thiệu Vĩ ngoảnh mặt làm ngơ khi nhìn thấy nàng gặp ác mộng mà khóc, dụi tắt điều thuốc trong tay, lạnh lùng tuyên bố: “Em nguyện ý cũng được, không nguyện ý cũng được, chỉ cần em dám can đảm rời khỏi nơi này, thì hãy chờ nhật xác của người nhà đi!”

Vừa nói xong, hắn sải bước về phía trước, rời khỏi phòng ngủ của hắn.

Tô Doanh San vì lời nói của hắn mà ngắc đầu, nhưng chỉ thấy được bóng dáng hắn rời đi, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống.

Ba năm, nàng nghĩ chuyện đó đã theo thời gian trôi qua mà phai nhạt đi rất nhiều, thật không ngờ, sau ba năm mới quay trở lại Đài Loan một lần liền rơi vào tay hắn.

Trời ơi, nàng chỉ muốn yên lặng sống nốt quãng đời còn lại.

Không thể bỏ qua cho nàng sao? Không thể buông tha cho nàng sao?

2. Chương 2

Tiết Trần Kỳ giao báo cáo điều tra Tô Doanh San cho hắn sớm hơn thời gian đã định nửa ngày. Đồng Thiệu Vĩ chậm rãi lật xem, bề ngoài bình tĩnh không nhìn ra có điểm gì khác thường.

Báo cáo ghi chi tiết danh tính của nàng, ngày tháng năm sinh, gia đình, còn có tên trường mà nàng đã học từ nhỏ đến lớn.

Tên của hắn xuất hiện khi nàng học cấp ba. Đọc đến chỗ này, lông mày của hắn khẽ nhíu lên, khi đó hắn là bạn trai của nàng.

Tên của hắn vừa xuất hiện thì báo cáo cũng kết thúc.

Đồng Thiệu Vĩ nhăn mặt nhíu mày, bất mãn nói: “Cái này mà cậu gọi là báo cáo sao, nếu tôi muốn thứ này thì cần cậu phải đích thân ra tay à? Những thứ này thì mạng lưới tình báo của tôi cũng điều tra ra được.”

Tiết Trần Kỳ ngồi trước mặt hắn, trên mặt lộ vẻ tươi cười vụng trộm “Lão tử thật không ngờ, từ trước đến nay cậu không chạm đến phụ nữ, nhưng lại sớm đem người ta..... Hắc hắc!”

“Rửa sạch cái miệng của cậu cho tôi!” Đồng Thiệu Vĩ trầm giọng quát, trong lòng xuất hiện một mong muốn bảo vệ mãnh liệt, không cho bất cứ kẻ nào đặt điều nói xấu Tô Doanh San.

“Đáng khen! Vừa tròn mười tám tuổi, người anh em, cậu thật là lợi hại. Nhưng mà, đó là hành vi “giao cấu với trẻ vị thành niên” nha.” Tiết Trần Kỳ không sợ chết cười nói, không nghĩ tới bản thân có lòng tốt hỗ trợ lại đào ra được nhiều bí mật lâu năm của người bạn chí cốt, quả thật có lòng tốt thì sẽ được báo đáp.

“Tiết Trần Kỳ, tôi cảnh cáo cậu lần cuối cùng, tôi chưa hề chạm vào cô ấy! Cậu nghiêm túc một chút cho tôi, nếu không, cậu có thể về, không cần ở đây nói lung tung.”

Đồng Thiệu Vĩ nổi trận lôi đình rống lên với hắn.

Ba năm trước, hắn cố gắng đè nén khát vọng với nàng, tuân thủ lễ nghi phép tắc, làm một quân tử, không muốn trước khi kết hôn đã ép buộc nàng, cố ý để cho nàng giữ thân trong sạch. Đợi đến khi nàng tốt nghiệp sẽ cưới nàng vào cửa Đồng gia.

Nhưng không biết tại sao nàng lại biến mất không tung tích, cứ như là bốc hơi khỏi thế giới, khiến hắn tìm không ra.

“Có chạm vào hay không trở về kiểm tra chẳng phải sẽ biết sao. Báo cáo tỉ mỉ ngày mai sẽ đưa cho cậu.” Tiết Trần Kỳ cười nói, chuẩn bị mở đường về nhà. Nếu không phải người phụ nữ trong nhà cái kính với hắn, hắn đâu cần khẩn trương trở về nhìn nàng như vậy.

Người anh em tốt của hắn chưa từng biểu lộ tính khí thất thường trước mặt người khác, nay lại vì một cô gái mà gỡ bỏ mặt nạ lãnh đạm, con mẹ nó, thật sự là thú vị nha! Hắn phải thừa cơ trêu đùa một chút, không thể bỏ phí.

Tiết Trần Kỳ cười cười rời đi, hoàn toàn không để ý đến cái người thiếu chút nữa đã lấy văn kiện đập lên đầu hắn.

Đồng phó tổng tài tinh táo nhất cũng có lúc tức giận đến mức quăng ném đồ đạc sao?

Ngoài văn phòng, ba nữ thư ký sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhìn theo Tiết Trần Kỳ, người luôn nổi tiếng với cá tính nóng nảy, tươi cười bước đi. Các cô bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên rất nhiều nghi vấn.

Cười lạnh vốn là thương hiệu độc quyền của Đồng phó tổng tài, từ khi nào thì đã bị Tiết phó tổng tài giành mất?

“Còn không bước vào cho tôi!” Đồng Thiệu Vĩ tức giận không thể nén, quát ba nữ thư ký “Thuê các cô đến đùa giỡn sao?”

Xem ra giờ phút này phó tổng tài đang nổi nóng, các cô động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng vọt tới trước mặt sếp.

“Phó tổng tài có gì cần dặn?”

“Hôm nay có việc gì không?” Hắn dùng ánh mắt muốn giết người trừng các cô, trong lòng lại bị Tiết Trần Kỳ khuấy đảo thật mạnh mẽ.

Hắn có chạm qua Tô Doanh San hay không, chẳng lẽ hắn còn không rõ sao?

Đáng chết! Hắn sao có thể chạm qua nàng chứ?

Nếu hắn thật sự chạm qua nàng, sao có thể để cho nàng trốn mất ba năm?

Hắn hoàn toàn không có chạm qua nàng.

Thư ký phụ trách sắp xếp hành trình mỗi ngày của Đồng Thiệu Vĩ tuôn ra một chuỗi dài những việc nên làm hôm nay.

“Hủy bỏ toàn bộ.” Đồng Thiệu Vĩ quyết định phải về nhà tự mình tìm hiểu. Hắn chưa hề chạm vào Tô Doanh San, nhưng mà kiểm tra cũng là một đề nghị không tồi. Nghĩ đến đây, tức giận trong lòng thoáng hạ thấp.

“Nhưng mà, có chút việc không hủy bỏ được.” Dù thế nào cũng không thể bảo người ta hôm khác hãy cử hành hôn lễ, bởi vì hôm nay tâm trạng phó tổng tài của chúng tôi không tốt, xin hãy lựa khi nào tâm trạng của ông ấy tốt thì kết hôn nha.

“Hủy bỏ không được thì không thể tìm người khác đi thay sao! Công ty từ trên xuống có dưới mấy nghìn người, đừng nói với tôi không tìm được người nào tham gia!” Đồng Thiệu Vĩ còn chưa nguôi giận, trừng mắt liếc các cô một cái. Các cô sợ đến mức gật đầu như đánh trống, nhìn hắn nhanh chóng rời đi.

Ba người nhất trí với nhau sau này khi Tiết Trần Kỳ đến tìm Đồng Thiệu Vĩ, bọn họ có thể trốn thì trốn, có thể chạy liền chạy.

“Thiếu gia.” Thím Phương quần gia cung kính kêu.

Trên đường chạy như bay về nhà lửa giận trong lòng Đồng Thiệu Vĩ đang cuộn sóng mãnh liệt cũng đã dần dần lắng đọng, về mặt bình tĩnh nói “Đi xuống đi.”

“Từ sau khi thiếu gia rời đi cho đến bây giờ, vị tiểu thư kia vẫn còn khóc.”

Hắn khẽ nhíu mày, có chút đau lòng, lại có chút tức giận hỏi: “Cô ấy không có ăn cơm sao?”

“Không hề.”

“Không hề?” Về mặt hấn không còn có thể duy trì bình tĩnh được nữa, bưng bưng lửa giận đẩy cửa phòng ra, sau đó dùng sức đóng cửa lại.

Thím Phương có chút bất an khi nhìn cánh cửa khép lại, từ trước đến nay thiếu gia là người luôn biết kiềm chế và bình tĩnh, tại sao hôm nay lại thất thường như vậy? Thay đổi này liệu có liên quan đến cô gái ở trong phòng hay không?

Trong phòng, Đồng Thiệu Vĩ híp hai tròng mắt nguy hiểm, lửa giận ngập trời nhìn Tô Doanh San vẫn như cũ cúi đầu trốn ở trong chăn, nước mắt ròng ròng, hấn kiểm chế không được, quát to lên: “Vì sao không ăn không uống?”

Thân hình nhỏ xinh của nàng rõ ràng bị tiếng quát to của hấn làm cho run rẩy một chút, khóc đến mức cặp mắt sưng đỏ, trong mắt che kín sợ hãi cùng bất an, nhưng chỉ có tiếng nấc nghẹn ngào đáp lời hấn.

“Đáng chết! Ai cho phép em khóc!” Hấn thô bạo túm lấy bả vai mảnh khảnh của nàng, thấy nàng khóc đến mức hai mắt sưng to như quả hạch đào, khiến cho trái tim của hấn đau như bị người ta dùng dao hung hăng đâm vào.

“Buông!” Tô Doanh San kinh hoảng thét chói tai, kịch liệt giãy dụa muốn thoát khỏi hai tay của hấn, không muốn để hấn đụng chạm vào một tác da thịt nào của nàng.

Thấy nàng chán ghét hấn đụng chạm như thế, làm cho từ trong đáy lòng hấn đột nhiên dâng lên một nỗi phần hận, ba năm trước đây nàng mất tích không rõ lý do, có phải đã có người đàn ông khác đi vào cuộc sống của nàng hay không?

Sở dĩ nàng rời đi, có phải là bởi vì muốn đi theo tiếng gọi của tình yêu hay không?

“Buông ra? Hừ! Tôi càng muốn chạm vào em!” Đồng Thiệu Vĩ không hề dịu dàng ôm nàng vào trong lòng ngực, có trời biết ba năm nay hấn khát vọng nàng biết bao nhiêu, mà nàng lại dám trốn đi một lúc ba năm.

Hấn thô bạo che lại đôi môi anh đào của nàng, cố ý cướp lấy sự ngọt ngào của nàng, lấy tay chân kiểm chế không cho nàng giãy dụa, vũng vàng đặt nàng ở dưới thân, tay trái vươn ra dùng sức vặn bung hàm răng đang đóng chặt của nàng ra, để cho đầu lưỡi trơn trượt của hấn tiến vào trong đôi môi ngọt ngào của nàng.

Tô Doanh San biết giãy không ra, liền thừa cơ dùng sức cắn vào đầu lưỡi xông vào trong miệng nàng.

Hấn chịu đựng đau đớn, ánh mắt phần uất khóa chặt hai tròng mắt sợ hãi của nàng, tay trái dùng sức vặn bung khớp hàm của nàng ra, sau đó gắt gao đè nàng ở dưới thân, phần nộ quát: “Tại sao lại đối xử với anh như vậy?”

“Thả em đi.” Nước mắt lại chảy xuống khuôn mặt trắng noãn không tỳ vết của nàng, nàng điềm đạm đáng yêu cầu xin hấn.

“Đừng hy vọng xa vời. Em dám chạy trốn khỏi anh, trốn một lúc mất ba năm, em cũng thật giỏi lắm!”

“Giữa chúng ta cũng không có hứa hẹn gì, không thể nói là trốn hay không trốn.” Từ khi gặp lại cho tới nay, đây là lần đầu tiên nàng cố lấy dũng khí nhìn thẳng vào ánh mắt hấn, lên án hấn đã đối xử không công bằng với nàng.

“Không có hứa hẹn gì? Năm đó, tất cả tình cảm, tất cả kỷ niệm, em đã xóa sạch không còn dấu vết rồi sao? Hẹn ước sau khi em tốt nghiệp sẽ kết hôn, em cũng không thừa nhận sao!” Ánh mắt lạnh như băng của hấn nhìn trừng trừng nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thái độ vứt bỏ tình cảm trước đây của nàng làm cho hấn lửa giận càng bốc cháy, biết bao nhiêu tình cảm, từ đầu đến cuối đều bị nàng coi như không đáng một đồng.

Tất cả nhu tình (tình cảm dịu dàng), thì đáng là cái gì?

“Tất cả đều là quá khứ.” Đề cập đến chuyện cũ, làm cho đáy lòng đau đớn bị thương của Tô Doanh San càng thêm đau hơn, nàng thâm nghĩ phải rời xa nơi thị phi này.

“Có phải có người đàn ông khác hay không?” Đồng Thiệu Vĩ trầm giọng chất vấn, không thể tin được cô bé năm đó luôn dựa vào trong lòng hắn bây giờ lại yêu thương người đàn ông khác.

“Phải.” Nếu có thể rời đi, thì cho dù có phải nói dối nàng cũng nói, nàng chỉ cần có thể rời đi.

“Là ai?” Hắn gào thét lớn như sấm, ôm nàng thật chặt, ép buộc nàng trả lời vấn đề của hắn. Không ai có thể cướp đi người con gái duy nhất mà hắn muốn, nàng chỉ có thể thuộc về hắn.

Gần ba mươi năm qua, nàng là người duy nhất phá vỡ mặt nạ bình tĩnh của hắn và tiến vào lòng hắn. Mà nàng dám can đảm rời đi, cùng người đàn ông khác sớm tối bên nhau, quả thật đáng chết!

“Anh không biết, cũng không cần biết người đó là ai.”

“Em đã hứa với anh sẽ gả cho anh, hứa hẹn cả đời ở cùng một chỗ với anh.”

“Khi đó em còn nhỏ, không thể xem là thật.”

“Thật sự có người đàn ông khác? Ba năm qua không phải là em cùng hắn ở chung một chỗ chứ?” Ánh mắt của hắn càng ngày càng nguy hiểm và quý dị, bất luận lòng của nàng có ai, thân thể đã cho người đàn ông khác hay chưa, nàng vẫn phải làm bạn với hắn cả đời, hắn nhất định phải có nàng.

“Đúng.”

Trên mặt hắn chậm rãi hiện lên một nụ cười âm trầm kỳ lạ, trong mắt tản ra tia sáng nguy hiểm, “Em không còn trong trắng nữa?”

Hắn bất thành linh hồn, làm cho sắc mặt Tô Doanh San càng thêm tái nhợt, lời nói của hắn khiến cho ký ức của nàng một lần nữa rơi vào vực thẳm u tối, tại nơi xảy ra cơn ác mộng đêm đó.....

“Có phải hay không?” Thấy sắc mặt của nàng lúc xanh lúc trắng, hận ý trong lòng Đồng Thiệu Vĩ càng sâu, nàng dám đối đãi hắn như thế, uống công hắn thật tâm thương nàng.

“Không phải!” Nàng rống to ra tiếng, đau đớn trong lòng không hề ít hơn so với hắn, cho dù có rơi nhiều nước mắt hơn nữa thì cũng không có biện pháp tẩy sạch những đau đớn trong tâm hồn do bị cưỡng hiếp gây ra.

“Phải hay không phải, cũng không phải do em nói là được, tôi muốn đích thân kiểm tra một chút.” Hắn quyết định nghe theo đề nghị của bạn tốt.

Một luồng khí lạnh từ dưới lòng bàn chân bốc lên, nhanh chóng phủ qua toàn thân, nàng giãy dụa vặn vẹo thân thể, “Buông, em không phải, không phải. Buông tha em, buông tha em.”

“Phải hay không phải, chờ anh kiểm tra qua rồi sẽ biết.” Nói xong, hắn ôm nàng đang giãy dụa không ngớt đi vào phòng tắm.

“Không!” Nàng quát lớn.

Dù giãy dụa và kháng nghị nhiều hơn nữa thì hắn cũng không dừng lại quan tâm, hắn đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi, cho dù là nàng cũng giống nhau.

Đem nàng đặt vào trong bồn tắm, mới phát giác áo ngủ trên người nàng vì giãy dụa mà bị mở rộng ra, da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, làm cho lửa giận trong hai tròng mắt của hắn biến thành lửa dục.

Khóe miệng của hắn lộ ra ý cười quỷ quái, chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người. Thân thể hắn vô cùng khát vọng nàng, hắn đã muốn đến mức không thể nhẫn nại được nữa, vật nam tính nóng rực đã vì nàng mà trở nên cứng rắn như thép.

Khát vọng hơn một ngàn ngày, trong giờ phút này đều cùng nhau sống lại, hò hét yêu cầu được giải phóng.

“Anh muốn làm gì?” Trong bồn tắm to khoảng năm mét vuông, dòng suối nước nóng không ngừng chảy ra cũng không làm cho Tô Doanh San cảm thấy ấm áp, khi nhìn thấy hắn cởi quần áo, cả người nàng lại lạnh đến mức giống như rơi vào trong băng tuyết.

“Em nói xem.” Khuôn mặt hắn từ trước đến nay luôn luôn bình tĩnh không hề gợn sóng, nhưng lúc này lại lộ ra ý cười tà ác, trong hai tròng mắt tràn ngập dục vọng nóng bỏng, động tác của hắn rất nhanh, làm lộ

ra nửa thân trên trần trụi, mặc dù không tráng kiện nhưng cũng rất rắn chắc, tản ra sức hấp dẫn trí mạng, nguy hiểm mê người.

Ánh mắt rực lửa của hắn chưa từng rời đi nàng dù chỉ một giây, chú ý thấy nàng hướng về một góc khác của bồn tắm, dường như cách hắn càng xa càng bảo đảm an toàn. Sau đó, hắn hướng về nàng chứng minh, khoảng cách này hắn hoàn toàn không để ở trong mắt.

Trong lúc thấy hắn bắt đầu cởi bỏ quần áo, Tô Doanh San kinh hoảng cầu xin: “Tha cho em! Trên đời có nhiều phụ nữ như vậy, anh cần gì phải miễn cưỡng một người phụ nữ không muốn chứ?”

Khóe môi Đồng Thiệu Vĩ cười lạnh, vẻ mặt lãnh khốc vô tình, nhìn vào đôi mắt hoảng sợ của nàng, quát: “Không muốn? Em không muốn sao?”

Ánh mắt nàng hoảng sợ là đáy lòng của hắn đau, cũng là châm chọc sâu nhất.

Người phụ nữ mà hắn yêu nhiều năm, lại có thể đau khổ nói với hắn: nàng không muốn!

Hắn tức giận vứt bỏ trói buộc cuối cùng trên người, bày ra dáng vóc kiêu ngạo của mình, vật to lớn nóng rực cương cứng, đã chứng tỏ hắn khát vọng nàng đến cỡ nào.

Hắn trần trụi đi từng bước về phía nàng, nàng hoảng sợ khi phát hiện hai chân của mình như nhũn ra, không thể di chuyển dù chỉ một bước, cơn ác mộng như lốc xáy lại vô tình đánh úp nàng lần nữa.

Nàng không cần đầu!

Hai tròng mắt của hắn khóa chặt nàng, không sao cả, nếu nàng muốn chơi đùa, hắn sẽ chơi với nàng, dù nàng có muốn trốn cũng trốn không thoát tay khỏi lòng bàn tay hắn.

“Anh trước kia. Không phải là người như thế.” Nàng nghẹn ngào nói, nước mắt không nhịn được chảy dài trên khuôn mặt mịn màng, rơi vào trong dòng nước ấm.

Đáy lòng nàng yêu nhất chính là Thiệu Vĩ, hắn là người luôn dịu dàng quan tâm nàng nha!

Đừng đối xử với nàng như vậy, nàng không thể chấp nhận được.

Lời nói của nàng đâm thật sâu vào trái tim Đồng Thiệu Vĩ, một mặt nàng nói câu nàng đã là người đàn bà của kẻ khác, mặt khác nàng lại nói câu nàng không muốn, từ đầu tới cuối nàng xem Đồng Thiệu Vĩ hắn là ai? Là món đồ chơi trong tay nàng để nàng tung qua tung lại sao?

“Tôi trước đây là người như thế nào? Là em làm trái với lời thề của chúng ta, chạy trốn khỏi tôi ba năm, vậy mà hôm nay, em dám can đảm nói với tôi, em là người đàn bà của kẻ khác, không muốn để cho tôi chạm vào em dù chỉ là một chút, em như vậy là sao đây?” Sau khi điên cuồng rống xong, hắn không để cho nàng có cơ hội trốn thoát, chặt chẽ khóa nàng bên trong đôi cánh tay cứng như thép.

“Buông tay! Buông!” Tô Doanh San kiên trì giãy dụa, nhưng không cách nào thoát khỏi vòng vây.

Hắn nhốt nàng ở trước ngực, lưng của nàng dựa vào vách tường ấm áp, hai tay bị hai tay hắn bắt chéo ra sau lưng, hắn cúi đầu ở bên tai nàng, mở miệng uy hiếp: “Buông em ra? Đừng nằm mơ, Đồng Thiệu Vĩ tôi tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào phụ tôi, thiếu nợ tôi, nếu nợ tôi, tôi nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.”

Bàn tay to của hắn bừa bãi trượt trên thân thể mềm mại trắng mịn như ngọc của nàng, thống hận khi phát hiện ra tay hắn đụng chạm nàng như vậy, nhưng nàng lại cứng ngắc như một khúc gỗ.

“Em không nợ anh bất cứ thứ gì cả!” Nàng sợ hãi gào thét, loại cảm xúc thân thiết khác thường này khiến cho từ đáy lòng nàng dâng lên sợ hãi.

“Em đang sợ hãi.” Cảm nhận rõ ràng nàng run rẩy dữ dội, cổ hận ý trong lòng Đồng Thiệu Vĩ càng thêm nóng cháy.

Chẳng lẽ hắn khiến cho nàng chán ghét đến vậy sao?

Hắn mới tới gần nàng một chút, nàng liền sợ hãi như thế.

Hắn thô bạo xé tất cả quần áo trên người nàng, dùng nụ hôn che lại tiếng kêu sắc bén, bất luận nàng phản kháng như thế nào, cũng không có biện pháp ngăn cản hắn.

“Tôi sẽ ở trên người em hạ những dấu vết thuộc về tôi, tẩy sạch hơi thở của người đàn ông khác.” Hắn nâng khuôn mặt tái nhợt không có chút máu của nàng lên, dùng ánh mắt kiên quyết nhìn nàng.

Hắn khẽ cắn vành tai mềm mại mẫn cảm của nàng, giống như trừng phạt lại giống như yêu thương.

Một cảm giác ghê tởm tập kích thượng nàng, nàng nhịn không được nôn khan ra tiếng.

“Em. . . .” Đồng Thiệu Vĩ trợn to mắt trừng nàng, không thể tin được nàng lại có thể ác cảm với sự đụng chạm của hắn như thế, “Đụng chạm của tôi ghê tởm như vậy sao?”

Không đợi nàng kịp phản ứng, hắn mạnh mẽ tách hai đùi của nàng ra, chen vào giữa hai chân nàng. Nàng hoảng sợ hét lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, lại không thể tránh thoát sự kiềm chế của hắn, thoát ly khỏi cơn ác mộng này.

“Em thuộc về tôi!” Biết rõ như vậy sẽ làm nàng cảm thấy đau đớn, nhưng hắn không thể nhịn được nữa, đẩy lồng ngực đau đớn nên hắn cũng muốn làm cho nàng nếm trải một chút.

Vật nóng rực cương cứng mạnh mẽ đâm vào thiên đường chật khít của nàng, hắn thỏa mãn rên ồ ồ, mà nàng thì nghẹn ngào khóc thét chói tai.

Trong giây phút xâm nhập, hắn rõ ràng cảm giác được nàng đã sớm mất đi tấm màng bảo vệ trinh tiết.

Là ai dám can đảm cướp đi sự trong sáng vốn dĩ thuộc về hắn?

“Nói, người đàn ông đó là ai?” Hắn thô bạo rống nàng. Vốn tưởng rằng nàng chỉ thuận miệng nói, nghĩ là nàng chỉ muốn để cho hắn biết khó mà lui, không ngờ nàng thật sự có người đàn ông khác.

Nhận thức được chuyện này làm cho hắn tức giận tận trời, nếu không bắt được tên kia, hắn Đồng Thiệu Vĩ ba chữ này sẽ viết ngược trở lại.

“Nói!”

“Đau quá. . . .” Tô Doanh San ngược mắt nhìn vào ánh mắt khát máu của hắn, đau đớn trong lòng càng sâu, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một lớp mồ hôi lạnh.

“Em cho rằng tôi sẽ đối xử dịu dàng với em sao, Tô Doanh San, em dám can đảm có người đàn ông khác sau lưng tôi, em đáng chết!” Thân thể hắn không lưu tình kịch liệt tiến lên, nàng nhịn không được khóc thét ra tiếng.

Sự phản bội của nàng làm cho tim của hắn càng thêm đóng băng.

Một mảnh chân tình đối lấy tuyệt tình cùng chờ đợi, tình cảm như vậy hắn cũng không luyến tiếc nữa.

Tình không cần, nhân hắn lại càng cố ý giữ lại.

Hắn cuồng nhiệt phóng túng chính mình, không để ý nàng đau đớn cầu xin, ở trên người nàng liên tục hạ xuống những dấu vết vĩnh viễn thuộc về hắn. Đau đớn vì bị phản bội dường như giảm bớt chút ít khi nghe tiếng cầu xin của nàng.

Khao khát ba năm qua, khiến hắn càng thêm cuồng nhiệt đoạt lấy thân thể mảnh mai của nàng.

Hắn sẽ làm để cho biết, hắn mới là người đàn ông thật sự của nàng.

Tiếng rên rỉ trong cơn khoái cảm tình dục không ngừng cuộn cuộn dâng lên trong phòng tắm.

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Đồng Thiệu Vĩ ôm Tô Doanh San không biết đã ngất khi nào quay về trên giường.

Hắn khoác thêm áo tắm, gọi thím Phương và nữ giúp việc đến giúp nàng lau sạch thân thể ướt đẫm, bản thân ngồi ở trên ghế, ánh mắt có chút đắm chiêu nhìn người đang hôn mê trên giường.

“Thiếu gia, vị tiểu thư kia. . . .” Thím Phương sấy khô tóc và đắp xong chăn cho Tô Doanh San, thì đi đến trước mặt hắn nói.

“Đi xuống.”

“Nhưng mà cô ấy.”

“Tôi nói đi xuống!” Hấn thấp giọng gầm lên uy hiếp. Cá tính lạnh lùng rất ít nhìn thấy, một khi gặp được chuyện có liên quan đến nàng, sẽ trở nên táo bạo hẳn lên.

“Thiếu gia, tôi nay tạm tha cho vị tiểu thư kia đi, nơi đó của cô ấy đã muốn sưng đỏ, hơn nữa.” Vừa rồi khi thím Phương giúp Tô Doanh San lau khô thân thể, ngạc nhiên khi phát hiện thiếu gia đã cắn khắp người vị tiểu thư này, cắn đến mức cả người đầy những dấu vết đỏ tím, hơn nữa hạ thể vừa sưng lại vừa đỏ, nếu thiếu gia muốn tiếp tục thỏa mãn dục vọng, thì e là vị tiểu thư kia có thể chịu không nổi.

Từ trước đến nay thiếu gia là người nhã nhặn lễ độ, tại sao lại làm ra những chuyện như vậy chứ?

Chẳng lẽ thiếu gia cưỡng bức con gái nhà người ta sao?

Không thể nào! Không biết có bao nhiêu phụ nữ chờ để được lên giường thiếu gia, thiếu gia cần gì phải miễn cưỡng một người không muốn chứ.

“Cút cho tôi!” Đồng Thiệu Vĩ gào thét như núi lửa bùng nổ, chuyện của hắn không cần bất kỳ kẻ nào quan tâm, huống hồ hắn đang trả thù nàng, hắn không cho phép bất kỳ ai nhúng tay vào.

Hắn chưa bao giờ ở trước mặt người khác mà biến sắc, nhưng hôm nay sắc mặt hắn xanh mét, rống to, thím Phương và nữ giúp việc lập tức nhanh chóng rời khỏi phòng, trong lòng thầm đồng cảm với cô gái đang hôn mê trên giường.

Thiếu gia càng ngày càng không bình thường, thím Phương nghĩ thầm, không biết có nên bẩm báo ông chủ cùng bà chủ hay không?

Đồng Thiệu Vĩ đốt thuốc liên tục, ánh mắt u tối nhìn chằm chằm người phụ nữ nhỏ bé trên giường, trong đầu lần nữa vang lên lời nói của thím Phương.

Ban này, giữa lúc tình cảm mãnh liệt, hắn bị tức giận và thù hận làm cho lu mờ đầu óc, chỉ thầm nghĩ phải tra tấn nàng, thầm nghĩ phải điên cuồng chiếm lấy nàng, hoàn toàn quên mất phải khống chế bản thân.

Hắn làm nàng bị thương sao?

Dụi tắt điếu thuốc trong tay, cuối cùng hắn cũng kiềm chế đau đớn trong lòng, đứng dậy đi đến bên giường. Hấn khẽ cau mày, ánh mắt dừng ở cổ của nàng, khi phát hiện có rất nhiều dấu vết màu hồng, trong lòng không khỏi tự trách bản thân đã quá thô lỗ, ở trên người nàng lưu lại quá nhiều dấu vết.

Hắn nhẹ nhàng xốc chăn lên, thấy thân thể vốn dĩ mềm mại trắng nõn không tỳ vết bây giờ che kín dấu hôn và dấu cắn, bàn tay to hướng xuống mảnh đất thần bí của nàng thăm dò, nghĩ muốn kiểm tra một chút xem có nghiêm trọng như lời thím Phương đã nói hay không, bỗng nhiên nàng hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Anh muốn làm gì?” Tô Doanh San nhanh chóng kéo chăn qua bao lấy thân hình trần trụi của mình, cơ thể nhỏ xinh run như lá rụng trong gió.

Giữa hai chân truyền đến từng trận đau nhức, làm cho khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn của nàng càng có vẻ tái nhợt, nàng trừng lớn hai mắt, vẻ mặt đề phòng nhìn hắn.

“Tôi muốn làm cái gì? Muốn làm cũng đã làm rồi, em nên nhớ rõ những gì tôi vừa mới làm.” Tất cả nhu tình của hắn đã bị vẻ mặt đề phòng và lạnh lùng làm cho biến mất không còn dấu vết.

Thân thể truyền đến đau nhức, đã báo cho nàng biết lúc này đã xảy ra chuyện tàn khốc gì. Nàng ghen ngào nhìn lên khuôn mặt mà nàng yêu thương sâu sắc, thét gào lên án hắn: “Anh đã đạt được những gì anh muốn, vậy thì có thể thả tôi đi được chưa?”

“Còn muốn chạy, không có dễ dàng như vậy.” Sau khi hai người thân mật như thế, mà nàng lại vẫn muốn rời khỏi? Nàng dừng nghĩ chuyện cùng người đàn ông khác mãi mãi bên nhau, nàng đã là người đàn bà của hắn, cả đời này cũng đều như vậy, không ai có thể thay đổi được sự thật này.

“Anh dựa vào cái gì?”

“Bằng hiện tại tôi đã là người đàn ông của em.”

“Ta không có cho anh quyền như vậy.”

“Nhưng em cũng đừng quên tôi là ai.” Hấn thô bạo nâng cằm của nàng lên, “Tôi là tá phó bang chủ của Diêm bang, có nhiều quyền lợi, ta nghĩ em nhất định là hiểu rất rõ, chỉ cần tôi muốn giữ em lại, trên đời này có người nào dám nhảy ra nói không?”

“Giữ lại một người phụ nữ đã không còn yêu anh, đối với anh có ích lợi gì?” Yêu và hận đã quấn lấy nàng suốt ba năm, sao hấn không chấp nhận có hợp có tan chứ?

“Yêu thì sao? Mà không yêu thì sao? Lúc trước em luôn miệng nói yêu tôi, nhưng lại vứt bỏ tôi suốt ba năm, em coi tình yêu giữa chúng ta là cái gì? Bây giờ không yêu, ngược lại em có thể ở lại bên cạnh của tôi, để mặc tôi muốn làm gì thì làm, như vậy yêu và không yêu, tôi thà rằng lựa chọn không yêu.”

Bị người yêu bỏ rơi, đau đớn này tra tấn hấn suốt ba năm, hấn chính là vì nàng mà chịu hết nỗi khổ tương tư.

Cứ cho rằng không biết nàng đã gặp biến cố gì mà mất tích, hấn dùng đủ mọi cách để tìm kiếm tung tích của nàng, không nghĩ tới sự thật đúng là nàng thay lòng đổi dạ, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ.

“Nếu yêu mà phải thống khổ như thế, thì tại sao lại không tách ra, kiếp này không cần gặp lại?” Tình yêu của nàng đối với hấn không phải là không sâu sắc, không phải là có thể dễ dàng tách rời, chia lìa ba năm, khổ sở mà nàng phải chịu tuyệt đối không hề thua kém hấn!

“Chỉ có tôi chủ động nói không cần, không ai dám nói với tôi như vậy.”

Chẳng lẽ nàng không biết, tình yêu của hấn dành cho nàng quá lớn đến mức không thể thu hồi, cho dù nàng đối với hấn không còn một chút tình yêu, hấn vẫn muốn giữ lại nàng, hấn không thể để nàng đi.

“Không cần tiếp tục dây dưa nữa, được không? Anh hãy coi như là em phụ anh, là em có lỗi với anh, em thật lòng xin lỗi anh, tất cả hãy chấm dứt ở đây đi, được không?” Tô Doanh San dùng hai tay che mặt khóc rống, những khổ sở trong lòng nàng, ai có thể hiểu được.

“Em chỉ mong sao được rời khỏi anh ư?” Hấn thân thiết ôm nàng ở trước ngực, không để ý tới nàng đang giãy dụa, nhất định không chịu buông tay.

“Anh tội gì phải làm như vậy chứ?”

“Người đàn ông kia thật ra là ai? Anh không thể không bắt hấn, lột thịt hấn, giết chết hấn. Nói! Hấn là ai vậy? Nói! Nói đi!”

Hấn giống như người lâm vào hoàn cảnh khốn cùng, liên tục lay mạnh nàng.

Nàng không ngừng rơi lệ, nhưng vẫn không nói một câu.

“Đáng chết! Không được khóc, ai cho phép em rơi lệ, ai cho phép!”

Nước mắt Tô Doanh San càng rơi càng nhiều, càng rơi càng nhanh.

Đừng hỏi nữa, tất cả đều là quá khứ rồi, không phải sao?

Khi đem sự thật ra phơi bày dưới ánh mặt trời, có bao nhiêu người có thể tiếp nhận được đây!

Nước mắt của nàng hòa tan tức giận của hấn, trong lòng Đồng Thiệu Vĩ âm thầm thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thất vọng lau đi nước mắt trên mặt nàng. Lần đầu tiên kể từ sau khi tái hợp, hấn dùng giọng điệu dịu dàng nói: “Ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon.”

Bàn tay to xoa nhẹ khuôn mặt tái nhợt và hai tròng mắt sưng đỏ của nàng, nhìn thấy nàng như vậy làm cho tim của hấn đau đớn như bị người ta lấy xe cán qua.

Giọng nói dịu dàng quen thuộc, làm cho nàng quyến luyến khép hai mắt lại, tựa vào trong lòng ngực ấm áp của hấn, nước mắt dính ướt ngực hấn, làm tan chảy trái tim băng giá của hấn.

Nhìn khuôn mặt khóc đến mệ mỗi thiếp đi, trong lòng hẳn không khỏi muốn rống giận hỏi ông trời, trong lúc đó giữa bọn họ thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Mất tích ba năm, nàng ở nơi nào?

Đã làm gì? Chung sống với người nào?

Người đàn ông đó là ai?

3. Chương 3

Hôm sau, thím Phương thấy hai mắt Đồng Thiệu Vĩ đỏ bừng, bộ dáng có vẻ không được thỏa mãn dục vọng, bà không khỏi âm thầm cười trộm. Thiếu gia tuy rằng quanh năm luôn lộ ra lớp mặt nạ giống như hàn băng, nhưng mà tận sâu trong đáy lòng vẫn như một cậu thiếu niên có tâm tính thiện lương của nhiều năm trước.

Đồng Thiệu Vĩ thấy vẻ mặt của thím Phương dường như rất sâu xa, trong lòng đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện một cảm giác không được tự nhiên, ra vẻ hồ hững lướt qua bà đi xuống dưới lầu.

Nhìn theo bóng dáng sắp rời đi của hắn, thím Phương vội vàng nói: “Thiếu gia, vị tiểu thư kia không chịu ăn uống gì cả, như vậy cô ấy có thể chống đỡ nổi sao?”

Bóng lưng thẳng đứng của hắn hơi hơi cứng ngắc lại, khàn giọng quát: “Mang thức ăn lên cho cô ấy ăn!” Nàng đã suốt một ngày một đêm chưa ăn cơm, nàng gầy yếu như vậy làm sao có thể chịu đựng được.

Hắn nhớ rõ năm đó tuy rằng dáng người của nàng nhỏ xinh, nhưng lại có vẻ đầy đặn, mà hiện tại lại gầy đến mức chỉ còn da bọc xương. Tại sao nàng lại gầy nhiều như vậy?

Tên khốn kia thật ra đã đối đãi với nàng như thế nào?

Trái tim của hắn chợt nhói lên đau đớn, xem ra, chia lìa mấy năm nay nàng cũng sống không được tốt lắm, người đàn ông đó cũng không có đối xử tử tế với nàng, yêu thương nàng.

Một khi đã như vậy, sao nàng còn phải đau khổ thủ thân vì hắn ta?

Vì sao không trở về bên cạnh hắn?

“Nhưng hôm qua đưa thức ăn lên, cô ấy cũng không chịu động đũa đến.” Vẻ mặt thím Phương tẩu bất đắc dĩ nói, cố ý muốn khiến cho hắn chú ý và đồng tình.

Thiếu gia có thể nói là do bà một tay nuôi lớn, từ lâu bà đã chăm sóc và yêu thương thiếu gia, coi thiếu gia như con trai của mình, đối với Đồng gia cái gọi là thân tình này, họ cực kỳ không đồng ý.

Con cái chỉ muốn được cha mẹ yêu thương và quan tâm, nhưng ông chủ với bà chủ chỉ biết giữ gìn môn phong (nề nếp gia đình) của Đồng gia, hiếm khi bỏ chút thời gian ra để chăm sóc thiếu gia, cho nên tình cảm giữa thiếu gia với hai ông bà cực kỳ lạnh nhạt.

Bà rất luyến tiếc!

Hầu hết trên thế giới này người ta theo đuổi tình yêu và cái gì đó có giá trị, không thể để cho ông chủ và bà chủ cứ như vậy mà phá hủy thiếu gia.

Vị tiểu thư trong căn phòng trên lầu, là lần đầu bà nhìn thấy thiếu gia vì một cô gái mà tức giận, cởi ra lớp mặt nạ lạnh như băng trên mặt, có lẽ đây là một bước ngoặt lớn.

Lửa giận trong mắt Đồng Thiệu Vĩ dấy lên, gầy yếu như nàng mà còn muốn gầy hơn nữa sao? Nàng quả thật là đáng chết, đáng đánh.

“Lập tức chuẩn bị thức ăn mang lên, tôi cũng không tin cô ấy vẫn tiếp tục không chịu ăn.”

“Thiếu gia, sắp đến giờ cậu đi làm rồi.” Thím Phương cố ý nhắc nhở.

“Đi lấy thức ăn mang lên!” Nói xong, hắn lập tức bước nhanh lên lầu.

Sau khi Đồng Thiệu Vĩ trở lại phòng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt say ngủ của nàng, đau lòng khi phát hiện ra dưới hai tròng mắt của nàng thâm quầng rõ rệt.

Mấy ngày nay tới giờ, nàng ăn không ngon cũng ngủ không yên sao?

Bàn tay to cẩn thận đụng chạm gương mặt nàng, cảm giác mềm mại này nhắc nhở hắn, bởi vì có sự tồn tại của nàng, đã làm cho trái tim có cảm giác bất lực trong ba năm nay, cuối cùng cũng có được cảm giác trọn vẹn.

Hắn vươn tay ra nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, từ lúc gặp mặt đến nay, chỉ có giờ phút này, nàng không hề có vẻ mặt bi thống cự tuyệt hắn, không hề nhìn hắn mà rơi lệ thương tâm muốn chết, không hề nói ra ngôn ngữ đả thương người.

Tình yêu trên thế gian là như vậy sao? Trong hoàn cảnh này mới có thể tâm bình khí hòa sao?

Thật đáng buồn cũng thật đáng chê cười nha!

Không biết qua bao lâu, Tô Doanh San đột nhiên bừng tỉnh, khi phát hiện bản thân bị hắn gắt gao ôm vào trong lòng ngực, nàng không phải lộ ra nụ cười ngọt ngào dịu dàng với má lúm đồng tiền, mà là vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ, cùng với tiếng gọi thất thanh.

Phản ứng của nàng đã làm cho hắn quá mệt mỏi về tâm tư và cả sức lực, lúc này đây không ai có thể hình dung được nỗi thống khổ và thương tổn mà nàng đã gây ra cho hắn.

Nàng thở dốc muốn thoát khỏi vòng ôm không hề mạnh mẽ đang ôm chính mình, thối lui đến một góc rất xa, giống như con thú nhỏ vô tội bị người ta ngược đãi, hai tròng mắt tràn đầy lo lắng nhìn hắn.

“Tại sao? Anh như vậy khiến em sợ hãi sao?” Đồng Thiệu Vĩ tan nát cõi lòng nhìn chăm chú nàng, chẳng lẽ nàng đã quên, người yêu nàng nhất là hắn à! Hắn làm sao có thể thương tổn nàng.

Nước mắt của nàng lại rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đầy vẻ kinh hoàng lúng túng, một lần nữa đâm vào trái tim bị thương của hắn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là chuyện gì khiến cho em thay đổi?” Hắn rống lên giống như dã thú, vì cái gì mà mọi chuyện lại biến thành như vậy?

Thím Phương bưng thức ăn đứng ở cửa, không thể tin được khi nghe thấy tiếng gào thét tràn ngập đau xót của hắn, trên mặt hắn chứa đựng bất lực mà bà chưa bao giờ nhìn thấy.

Giữa bọn họ thật ra đã xảy ra chuyện gì?

“Nói đi! Ba năm qua, chẳng lẽ không có nửa câu nói muốn nói với anh sao? Năm đó rồi đi cũng không có một lời giải thích sao? Bây giờ gặp lại em cũng vẫn muốn ra đi sao?”

Hai tay Tô Doanh San che mặt khóc, thân hình nhỏ xinh run lên nhẹ nhẹ, quỳ trước mặt hắn, đau khổ cầu xin: “Đừng hỏi nữa được không? Xin anh hãy niệm tình chúng ta trước kia, để cho em đi được không? Anh hãy coi như chúng ta chưa từng quen biết, xin anh quên hết tất cả mọi chuyện trước đây đi, được không?”

“Tô Doanh San, em lại có thể quỳ gối van xin anh thả em đi, quên em?” Tim hắn giống như bị dao cắt, nhìn người trước mắt đang khấn cầu, nàng khóc lóc cầu xin hắn buông tha nàng, việc cầu xin để được đi này báo cho hắn biết tất cả mọi chuyện? Hắn còn có thể tìm kiếm trở trở sự ngây thơ năm của nàng sao?

“Xin anh! Van xin anh!” Nàng vừa năn nỉ vừa dập đầu với hắn.

Đồng Thiệu Vĩ thấy thế, vội vàng ôm nàng vào trong lòng ngực, điên cuồng gào thét: “Không! Anh sẽ không để em đi, dù em có nói gì đi nữa cũng không!”

“Anh tội gì phải làm như vậy chứ?” Nàng không ngừng rơi lệ.

Hắn đau lòng xoa nhẹ cái trán ửng hồng của nàng, giọng nói mang theo uy hiếp: “Chỉ cần em thương tổn chính mình dù chỉ là một cọng tóc, anh sẽ trút giận hết lên người nhà của em. Em nghe có hiểu không?”

“Không!” Nàng khó có thể tin nhìn hắn.

“Anh nói chính là thật sự, nếu em dám bỏ trốn, thì tốt nhất em nên cầu nguyện cho người nhà của em có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh, nếu không, một người anh cũng không buông tha.” Hắn nói như thề.

“Tin hay không tùy em!” Ánh mắt của hắn dời về phía thím Phương đang đứng ở cửa.

“Dem vào.”

“Nhìn cô ấy ăn, một ngày ăn năm bữa. Nếu có bữa nào không chịu ăn cơm, anh sẽ bắt người nhà của em một tuần không ăn không uống!” Ánh mắt hắn kiên quyết nhìn thẳng Tô Doanh San, khôn ngoan cảnh cáo nàng, lời nói của hắn dường bao giờ nghi ngờ.

Thím Phương đem khay thức ăn đặt lên bàn, hắn ép nàng ngồi trên ghế, sau khi bắt buộc nàng ngồi xong mới lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ lời nói của tôi. Thím Phương, thím hiểu được nhiệm vụ của mình rồi chứ?”

“Thiếu gia, tôi sẽ theo chỉ thị của cậu mà làm việc.” Thím Phương vội vàng luôn miệng nói đã biết.

Chăm chú nhìn vẻ mặt thất thần của nàng, Đồng Thiệu Vĩ rất sợ bản thân sẽ mềm lòng, lập tức xoay người rời đi.

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng rời đi như vậy, đời này nàng đừng mơ tưởng rời khỏi hắn!

Đợi sau khi Đồng Thiệu Vĩ rời đi, Tô Doanh San mới chậm rãi cầm lấy đôi đũa, máy móc nuốt vào một ngụm cơm, trong mắt hàm chứa nước mắt.

Thím Phương thấy thế, lòng của bà giống như bị kim châm, đau đớn khủng khiếp.

Thật ra thiếu gia cùng vị tiểu thư này đến tột cùng là có gút mắt tình cảm gì? Ba năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Đúng rồi, khi đó thiếu gia kết bạn với một cô gái tuổi còn trẻ, khuôn mặt lạnh lùng lúc nào cũng được bao phủ bởi một màn sương lạnh, đột nhiên một ngày kia lộ ra tia ấm áp, khoảng thời gian đó có thể nói là khoảng thời gian mà tâm tình của thiếu gia tốt nhất.

Cô gái kia không phải là vị tiểu thư trước mắt này chứ? Nếu thật sự là nàng, tại sao kết quả lại phức tạp như hôm nay?

Lời nói Đồng Thiệu Vĩ bi thống (bi thương + thống khổ) lại hiện lên trong đầu thím Phương. Ba năm trước đây, không biết vì lý do gì thiếu gia đối với bất kỳ người nào cũng đều lãnh đạm xa cách, khoảng cách giữa ông bà chủ với cậu ấy cũng càng ngày càng xa.

Dường như không ai có thể đụng chạm đến nội tâm chân thật của thiếu gia.

Ba năm qua, chưa từng nhìn thấy ánh mắt ấm áp của thiếu gia, chẳng lẽ chính là bởi vì sự mất tích của cô gái yếu đuối bất lực trước đây sao?

Rốt cuộc là ba năm trước đây đã xảy ra chuyện gì? Thím Phương ra sức lục lại trí nhớ của mình.

Thiếu gia hỉ nộ vô thường như thế mặc dù không tốt lắm, nhưng còn tốt hơn nhiều so với quanh năm suốt tháng mang lớp mặt nạ lạnh như băng không có tính người, cho nên bà quyết định không đem chuyện này nói với ông chủ.

Bà quyết định phải tra ra ba năm trước đây chính xác là đã phát sinh chuyện gì, thật ra là ai hãm hại bọn họ? Làm cho thiếu gia ngày càng trở nên lãnh khốc vô tình, làm cho cô gái trước mắt chỉ biết khóc lóc đập đầu xin được rời đi.

Trong chuyện này chắc chắn là có bí mật gì đó thật khủng khiếp.

Tiết Trần Kỳ bước vào văn phòng Đồng Thiệu Vĩ, ba cô thư ký vừa nhìn thấy hắn, vội vàng dọn dẹp tất cả văn kiện trên bàn, nghĩ muốn mau mau rời khỏi nơi sóng to gió lớn này, tránh cho người cuối cùng chịu khổ lại là bọn họ. “Cô ở lại đây cho lão tử!” Tiết Trần Kỳ đúng lúc bắt được cô thư ký đầu tiên muốn chạy trốn.

Đáng giận! Chẳng lẽ hắn xấu xí đến mức khiến cho bọn họ vừa nhìn thấy đến hắn đã muốn bỏ chạy sao?

“Bộ dạng lão tử rất xấu xí sao?” Hắc bất mãn rống hỏi.

Về mặt cô thư ký không biết làm sao, kinh sợ nói: “Tiết phó tổng đương nhiên không xấu, chỉ là.
À, chỉ là cũng không tuần tú lắm.”

“Cô có gan nói lại lần nữa xem!” Dám ở trước mặt hắc chề hắc không được tuần tú, nàng cũng có thể được coi là có can đảm và hiểu biết, đáng tiếc vẫn là chọc giận hắc, hắc xoa tay chuẩn bị muốn đánh người trước mắt, cho dù người đó có là nữ thư ký.

“Tôi. Tôi chỉ là nói thật.” Nữ thư ký sợ tới mức vội vàng cất tiếng khóc kêu oan.

“Lão tử không thích nghe lời nói thật, lão tử muốn nghe lời hay, hiểu không?” Mụ la sát trong nhà đã không để cho hắc chút mặt mũi nào, muốn hắc đường đường là hữu phó bang chủ của Diễm bang, ở trước mặt Lục Úc Quyên giống như con ma-cà-bông (người lang thang, ăn xin), làm biết bao nhiêu chuyện tốt cũng không thấy nàng cảm kích, quả thực là mất thể diện của hắc mà.

“Cô ấy nói cũng không có sai nha, muốn dạy dỗ người, có bản lĩnh thì đi dạy dỗ người đàn bà ngang ngược của cậu, đừng có ở chỗ này ra oai, Lục Úc Quyên không thấy cũng vô ích thôi.” Đồng Thiệu Vĩ tựa vào cạnh cửa, lạnh lùng châm chọc.

“Phải không?” Tiết Trấn Kỳ trừng mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của nữ thư ký, quát: “Nói chuyện đi! Lão tử sẽ không cần cô, hoặc đem cô nuốt vào trong bụng.” Tuy là nói như vậy, nhưng về mặt của hắc lại ngẫm đe dọa, nếu cô không nói ra được lời hay thì cái mạng nhỏ của cô sẽ chấm dứt ngay tức khắc.

Đối mặt với thế lực tà ác không thể không cúi đầu, nữ thư ký hiểu được, nếu bản thân muốn nguyên vẹn không sứt mẻ trở về nhà thì nhất định phải nói những lời dối trá, trái với lương tâm.

“Tiết phó tổng, tôi nói sai rồi, ngài là người tuần tú nhất, tốt nhất trong tập đoàn Hỏa Diễm của chúng ta.”

“Ừ, tốt lắm. Đi lấy cho lão tử một ly rượu ngon!” Tiết Trấn Kỳ đắc ý buông tay nàng ra, người phụ nữ này một chút cũng thấy không thú vị, rất dễ dàng bị khuất phục, không có khí phách.

Nhưng mà, lời hay thì vẫn làm cho người ta thích!

Tiết Trấn Kỳ nhếch miệng cười, đưa tờ giấy cho hắc, “Lão tử tới tặng lễ vật cho cậu này.”

Đồng Thiệu Vĩ cầm lấy tờ giấy, tập trung nhìn vào, chỉ thấy trên đó viết đơn giản.

Ba năm trước đây, từ ngày mười sáu đến ngày mười tám tháng hai, Tô Doanh San bị mất tích, ngày mười chín tháng hai được người ta mang vào bệnh viện cấp cứu, trong tình trạng bị xâm hại tình dục nghiêm trọng. Ngày mười sáu tháng ba được người nhà đưa đến bệnh viện tâm thần ở Mỹ để khám và chữa trị, ba tháng sau mới xuất viện, ở nơi đó học ngữ văn ở trung tâm ngôn ngữ học. Nhưng ngày mười tám tháng hai, tài khoản tiết kiệm của Tô Doanh San ở Đài Loan, được người ta chuyển vào ba mươi triệu Đài tệ (~1.040.000 USD).

“Đây không phải là sự thật, cô ấy.” Đồng Thiệu Vĩ chỉ cảm thấy lòng bàn chân phát lạnh, không thể tin được nàng lại gặp chuyện kinh khủng như vậy, mà tối hôm qua hắc còn thô bạo chiếm đoạt nàng.

Đáng chết! Hắc sao lại có thể đối xử với nàng như vậy!

Hắc là dã thú, là ma quỷ!

Hắc điên cuồng dùng sức đâm vào vách tường, Tiết Trấn Kỳ đi đến hắc phía sau, khuyên nhủ: “Đừng như vậy, mọi chuyện đã qua ba năm, huống hồ, chuyện này cũng không phải lỗi của cậu.”

Đồng Thiệu Vĩ ngừng đâm vào vách tường, quay đầu đánh về hướng Tiết Trấn Kỳ. Tên chết tiệt này, đều là do hắc đề nghị muốn mình đi kiểm tra Tô Doanh San, là hắc đưa ra chủ ý ngu xuẩn này. “Này! Cậu còn dám đánh vào mặt của lão tử tôi nữa là tôi không khách sáo nha.” Tiết Trấn Kỳ biết trong lòng bạn tốt rất khó chịu, nếu không phát tiết nhất định sẽ buồn chết, cho nên hắc chỉ phòng thủ mà không công kích. Nhưng mà, hắc hận nhất là người ta đánh vào mặt hắc, hắc đã có bộ dạng rất dọa người rồi, nếu lại bị đánh ập mũi bầm dập, vậy thì còn ai dám nhìn nữa chứ?

“Con mẹ nó, mấy tin tức này sao cậu không nói sớm?” Đồng Thiệu Vĩ tức giận tung ra một đấm, không chút khách sáo đánh lên khuôn mặt thô lỗ của hắn.

Tiết Trần Kỳ bụm mặt, lớn tiếng kêu oan: “Người anh em, chuyện này lão tử đã cố hết sức giúp cậu, chết tiệt, cậu có biết hay không, có người cố ý che giấu chuyện này, những tư liệu này chính là do lão tử uy hiếp phóng hỏa mới có được.”

“Vậy ngày hôm qua cậu nói những lời vô vị như vậy, là đang ám chỉ cái gì?”

“Có một vài tin tức còn chưa được bị chứng thực, lão tử làm sao dám nói lung tung, chỉ là vui đùa một chút mà thôi! Tôi. Tôi cũng hy vọng đó không phải là sự thật.” Khi không có căn cứ chính xác, hắn cũng không dám nói lung tung, chuyện này không phải là nhỏ, nếu không xử lý tốt, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến tương lai của Diêm bang.

“Cậu còn biết cái gì?” Đồng Thiệu Vĩ chịu đủ rồi những bí ẩn không có lời giải đáp này, Tô Doanh San chỉ rơi lệ không nói, nếu không thì đập đầu van xin được rời đi, hắn không thể xuống tay ép hỏi nàng được, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không ra tay đánh Tiết Trần Kỳ.

Tiết Trần Kỳ bị đánh đến mức nhanh chóng chống đỡ không được, ở thời điểm bình thường, Đồng Thiệu Vĩ muốn đánh thắng hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng bây giờ hắn đang phát tiết cảm xúc cho nên ra tay rất ác độc, đã man tho bạo mặc cho ai cũng ngăn cản không được.

“Dừng! Muốn biết, lão tử nói cho cậu biết, có điều, cậu nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Nói!” Đồng Thiệu Vĩ thở phì phò, chờ hắn tiếp tục nói.

“Hơn tám tháng sau khi tới Mỹ, cô ấy sinh một đứa con trai, có lẽ mang thai chính là nguyên nhân khiến cho cô ấy rời khỏi bệnh viện tâm thần. Về phần cô ấy mất tích hai ngày, đã ở chỗ nào. Đáng chết! Lão tử không muốn nói.” Tiết Trần Kỳ thật sự nói không nên lời, rất sợ nói ra chân tướng sự thật, sẽ tạo thành sai lầm không thể bù đắp được.

Đồng Thiệu Vĩ đang nghe nói Tô Doanh San đã từng mang thai, trái tim giống như bị người ta hung hăng xoắn lại, đứng sững sờ tại chỗ, ngay cả Tiết Trần Kỳ rời đi hắn cũng không biết.

Nàng vậy mà đã từng mang thai sinh con?

Nữ thư ký hồi hộp khi nhìn thấy Đồng Thiệu Vĩ hồn xiêu phách lạc, bưng rượu ngậy ngốc đứng ở một bên không dám tùy tiện lộn xộn. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Ngay cả Tiết phó tổng kêu nàng mang rượu tới cũng không uống mà đã bỏ đi, còn Đồng phó tổng về mặt lại khiếp sợ đứng chôn chân tại chỗ.

Lát sau Đồng Thiệu Vĩ lại tỉnh thần, vươn tay đoạt lấy ly rượu trong tay nữ thư ký, phần nộ điên cuồng quát: “Mang ... thêm rượu tới đây! Càng nhiều càng tốt!” Hắn ngửa đầu đổ từng ngụm từng ngụm rượu vào trong miệng.

Nữ thư ký vội vàng can ngăn người mang rượu đến, lo sợ chỉ cần muộn nửa phút thì cái mạng nhỏ của mình khó có thể bảo đảm.

Từ trước đến nay phó Đồng không bao giờ uống rượu, hôm nay không phải điên rồi chứ? Phải nhanh chóng đi tìm người cầu cứu mới được.

Nguy rồi, buổi chiều có một cuộc họp quan trọng, làm sao bây giờ? Nên tìm ai thay thế đây?

Ai! Cũng có hai chân như người ta, tại sao lại chạy trốn chậm hơn người ta vậy?

Ôi! Ôi! Ôi!

Mọi chuyện rắc rối rồi!

Tiết Trần Kỳ nhìn báo cáo điều tra trước mặt vừa mới được đưa tới, quả thực không thể tin được tất cả những gì đã viết trên đó, những chuyện này làm sao hắn nói ra miệng đây?

Hắn có thể nói sao?

Không nói có được không?

Đồng Thiệu Vĩ đã tìm được Tô Doanh San rồi, có thể thả nàng đi không?

Ai, chuyện cho tới lúc này, hắn chỉ có thể đi trước dò thám tình hình Đồng gia, hy vọng tất cả mọi chuyện còn có cơ hội bắt đầu một lần nữa, nếu không chuyện này sẽ âm ỉ đến long trời lở đất, không thể cứu vãn.

Thím Phương nhìn thấy Tiết Trấn Kỳ ngày thường rất ít khi tới chơi, cung kính chào hỏi.

“Thiếu gia của bà có ở nhà không?” Nếu Thiệu Vĩ ở nhà, hắn có cơ hội dò thám tình hình cụ thể và chi tiết sao? Tiết Trấn Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy da đầu run lên, sao hắn lại gặp phải trận tai họa này chứ?

“Sau khi thiếu gia đi làm, đã ba ngày nay không thấy trở về nhà.” Ba ngày qua, thím Phương cũng không biết làm sao cho phải. Ngày đó, khi thiếu gia tức giận rời khỏi nhà, thì đã không có tin tức gì nữa, tiếc là gia quy của Đồng gia nghiêm khắc, bà không có quyền tìm hiểu hành tung của thiếu gia.

Ba ngày nay? Đó không phải là ngày mà hắn đem tư liệu điều tra được nói cho Đồng Thiệu Vĩ biết sao?

“Vậy Tô Doanh San còn ở nơi này không?” Hắn thử hỏi.

“Cô ấy ở trong phòng thiếu gia.” Thím Phương có chút khó hiểu vì sao hắn lại hỏi đến Tô Doanh San.

“Gần đây cô ấy thế nào?”

“Rất im lặng, ngoan ngoãn ăn uống y như lời cậu chủ dặn, còn những lúc khác thì cực kỳ im lặng, hoàn toàn không mở miệng nói nửa câu.”

Ba ngày qua, thím Phương đã thử không ít phương pháp, nghĩ muốn dò thám những bí mật trong đó, đáng tiếc, Tô Doanh San nếu không yên lặng rơi lệ, thì lại lẳng lặng trầm tư, cả người phong bế trong thế giới của chính mình, một câu cũng không moi ra được từ trong miệng của nàng.

Nếu không phải từng nghe được cuộc đối thoại giữa nàng với Đồng Thiệu Vĩ, thím Phương nhất định cho rằng Tô Doanh San kẻ câm điếc.

“Mang tôi đi gặp cô ấy.”

“Chuyện này.”

“Mệnh lệnh của lão tử mà bà dám nghi ngờ.”

“Không, xin đi theo tôi.” Thiếu gia không cho Tô Doanh San rời khỏi Đồng gia nửa bước, nhưng cũng không có nói nàng không thể gặp người khác, hơn nữa đối mặt với tính tình nóng nảy của hữu phó bang chủ, bà mà không nghe lời có thể sẽ bị đánh chết mất.

Tiết Trấn Kỳ đi vào phòng của Đồng Thiệu Vĩ, thấy một cô gái gầy yếu nhỏ xinh lẳng lặng ngồi ở góc ban công, dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, chưa từng bởi vì có sự xâm nhập của người khác mà kinh động, thoát nhìn cô giống như một pho tượng xinh đẹp.

Thím Phương mang tới một cái áo khoác mỏng, nhẹ nhàng khoác lên vai Tô Doanh San. “Tiểu thư, trời có vẻ lạnh, khoác thêm áo khoác vào đi. Có người tới tìm cô.”

Tô Doanh San quay đầu về phía Tiết Trấn Kỳ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn, không có một tia tình cảm dao động.

“Lui xuống trước đi.” Tiết Trấn Kỳ ra lệnh cho thím Phương.

“Nhưng mà.” Để cho Tô Doanh San mảnh mai ở chung một phòng với quái vật to lớn hữu phó bang chủ, rõ ràng là đưa dê vào miệng cọp.

“Lão tử sẽ không động đến cô ấy dù chỉ là một cọng tóc, nhưng nếu bà không đi ra ngoài cho lão tử, bà hãy cẩn thận cái mạng của bà đó!” Tiết Trấn Kỳ uy hiếp.

Hắn còn chưa dứt tiếng, thím Phương đã không dám nói thêm cái gì, lật đật xoay người rời đi.

Tô Doanh San tựa vào rào chắn ban công, vừa khó hiểu vừa xa lạ nhìn hắn.

“Tôi là Tiết Trấn Kỳ, muốn hỏi cô một chuyện.”

Nàng ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích một chút, chỉ trầm mặc nhìn hấn.

“Cha của con trai cô là ai?”

Câu hỏi của hấn tựa như sét đánh, làm vỡ nát chiếc mặt nạ bình tĩnh của nàng, bả vai mảnh khảnh của nàng run rẩy dữ dội, hai tròng mắt đề phòng nhìn hấn.

“Tôi không có ác ý, tôi chỉ là muốn xác nhận lại chuyện này một lần cuối cùng.” Chỉ cần đáp án của nàng có điều khác biệt, như vậy mọi chuyện có lẽ có chuyển biến khác.

“Nó là vô tội, không cần nói đến nó!” Tô Doanh San sáng giọng quát.

“Cha của nó là ai?”

“Không biết! Không biết!” Ác mộng trong ký ức lại quán lấy nàng lần nữa, khiến cho nàng vô cùng thống khổ, nàng điên cuồng gào thét: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

“Chỉ cần cô trả lời vấn đề của tôi, có lẽ mọi chuyện còn có thể cứu vãn.”

“Tôi không muốn nghe! Đi ra ngoài!”

“Ba mươi triệu đó là ai đưa cho cô?”

“Cút!” Đề cập đến số tiền khổng lồ kia, nàng nhin không được thống khổ dâng lên trong đáy lòng, nước mắt chậm rãi dâng lên ở hai tròng mắt, cả người có vẻ bất lực cùng kinh hoàng.

“Ba năm trước đây vào ngày mười sáu đến ngày mười tám tháng hai, cô ở đâu? Ở cùng với ai?” Chỉ cần đáp án của nàng cùng kết quả điều tra ra được có điểm khác nhau, có lẽ bi kịch sẽ không sẽ phát sinh lớn hơn nữa.

“Tôi không biết! Tôi không biết!” Đối mặt với ép hỏi của hấn, cuối cùng Tô Doanh San cũng tuyệt vọng rống lên.

“Cô có biết! Cô có biết là ai trói cô lại, cô có biết hai ngày đó đã xảy ra chuyện gì, cô rõ ràng biết ai là cha của con trai cô!” Tiết Trấn Kỳ tức giận truy hỏi.

Đáp án duy nhất chỉ có ở chỗ của nàng, nếu nàng không chịu nói ra chân tướng, Đồng Thiệu Vĩ làm sao có thể giúp nàng? Hơn nữa, hấn làm sao có thể tiếp nhận được chân tướng sự thật này?

Tô Doanh San lui về phía sau từng bước, nước mắt rơi xuống hai gò má tái nhợt, kiên quyết không nói: “Đừng hỏi nữa Được không? Tại sao phải biết chân tướng? Biết chân tướng thì có ích gì. Có thể giải quyết được gì?”

“Vậy tương lai sau này cô phải nói với con trai cô như thế nào, nói cho nó biết cha ruột của nó là ai?”

Khuôn mặt yếu ớt của nàng mang theo vẻ tuyệt vọng, đau khổ nói với hấn: “Anh cho là tôi muốn như vậy sao? Tôi mệt mỏi quá, mệt mỏi quá! Có phải mọi chuyện nên lấy cái chết của tôi để hóa giải hay không.”

Nửa thân trên của nàng đã lộ ra bên ngoài rào chắn ban công, tuy rằng lầu hai cũng không phải rất cao, nhưng nếu ngã xuống dưới, vẫn sẽ khiến cho tính mạng của nàng gặp nguy hiểm, bất luận kẻ nào cũng không thể thừa nhận kết quả này.

4. Chương 4

Đồng Thiệu Vĩ nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp của thám tử Phương, liền vội vàng chạy như bay trở về, không ngờ lại nhìn thấy nàng đang đứng chơi vui trên ban công, tuyệt vọng nói muốn chết. Hấn cảm thấy tim mình như ngừng đập.

“Không! Doanh San, em đừng làm chuyện điên rồ!”

“Vĩ...” Hai mắt Tô Doanh San đầm lệ mờ mịt nhìn khuôn mặt mà mình yêu thương, chân thành nói.

“Cẩn thận, đừng làm chuyện điên rồ.” Chỉ cần nàng sống sót, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn. Chuyện gì hắn cũng không so đo, bất luận đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ, hắn cũng tuyệt đối không truy cứu nữa.

Hắn chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn cả đời.

Nước mắt của nàng rơi như chuỗi hạt trên châu bị đứt “Em mệt mỏi quá, mệt mỏi quá rồi!”

“Ngoan! Không có việc gì đâu, anh ở đây. Đừng sợ!” Đồng Thiệu Vĩ nhẹ giọng an ủi. Cảm xúc của nàng đang cực kỳ không ổn định, hắn nháy mắt ra hiệu cho Tiết Trấn Kỳ thừa cơ cứu người.

Nhân lúc Tô Doanh San quỵn luyến nhìn Đồng Thiệu Vĩ, Tiết Trấn Kỳ nhanh chóng đẩy cô ra khỏi chỗ nguy hiểm, ngã vào lòng ngực của bạn tốt.

Đồng Thiệu Vĩ ôm lấy cô như bảo vật, dịu dàng vuốt tóc nói: “Tất cả đều đã là quá khứ, em hãy xem như mọi chuyện trước kia chưa từng xảy ra, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Tất cả chuyện trước đây anh sẽ không nhắc lại, sẽ không hỏi, đồng ý với anh nha.”

Nàng tựa vào lòng ngực ấm áp quen thuộc, nước mắt tuôn rơi như mưa. Nàng lúc nào mà không mong muốn như thế chứ, nhưng nàng có thể sao? Có thể quên đi quá khứ được sao?

Nước mắt tuôn rơi, lắc đầu trước sự sắp đặt của số mệnh.

Sự thật quá tàn khốc!

“Anh không cần biết người đàn ông kia là ai, chỉ cần là con của em, anh sẽ chăm sóc nó và coi nó như con của mình!” Ba ngày qua, hắn đắm chìm trong men rượu, càng uống càng tỉnh. Chính hắn cũng hiểu rõ, hắn không thể sống mà không có nàng, cũng tuyệt đối không muốn nàng chịu bất cứ thương tổn nào.

Nghe hắn đề cập chuyện đứa bé, Tô Doanh San cảm thấy kinh ngạc, nhanh tay vén ống tay áo của hắn lên, bi thương nhìn hắn, cầu xin: “Đứa bé vô tội, không cần thương tổn nó, không cần tìm nó, không cần.....không cần...”

“Anh sẽ không thương tổn nó, sẽ không đâu.” Đồng Thiệu Vĩ nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt nàng, dịu dàng trấn an trái tim bất an của nàng.

“Không thể thả em đi sao? Em không cần thứ gì cả, em chỉ muốn một mình sống thật bình tĩnh, có được không. “ Nàng không hy vọng xa vời gì cả, chỉ cần mình có thể sống yên ổn đến hết cuộc đời

“Ngay cả anh, em cũng không cần sao?”

“Xin anh!” Nàng không thể ở lại bên cạnh hắn!

Tiến vào thật sâu trong đôi mắt đầm lệ của nàng, hắn khó nén đau lòng, nói: “Thật sự không có cơ hội cứu vãn sao?”

Tô Doanh San không biết phải trả lời như thế nào, chỉ có im lặng cúi đầu.

Lúc này, thím Phương đột nhiên vọt vào trong phòng, hơi thở dồn dập nói: “Thiếu gia, lão gia cùng phu nhân đã trở về.”

Trong mắt Đồng Thiệu Vĩ chỉ có Tô Doanh San, chỉ đợi lời hứa hẹn của nàng, cho dù là tổng thống đến đây hắn cũng không để ý.

Tiết Trấn Kỳ nghe vậy, nhú mày nghĩ. Chắc là họ nghe phong phanh chuyện gì nên mới từ Pháp trở về Đài Loan, xem ra mọi chuyện sẽ không đơn giản giải quyết nhanh như vậy.

“Không.....” Tin tức thím Phương vừa báo làm cho Tô Doanh San như rơi xuống vực sâu vạn trượng. Không! Nàng không thể gặp họ, cũng không muốn gặp họ.

Cảm giác sợ hãi giống như một tấm lưới vô hình vây chặt lấy nàng, làm cho lòng của nàng vất vả lắm mới có thể bình tĩnh, giờ lại hỗn loạn hết cả lên. Ác mộng giống như đôi bàn tay to tàn nhẫn bóp chặt cổ của nàng, nàng thật sự khó thở, mồ hôi lạnh ứa ra, tựa trong lòng ngực hắn, nàng không thể gặp họ

“San!” Tim Đồng Thiệu Vĩ giống như bị dao cắt, ôm chặt lấy nàng. Cảm nhận được sự gầy yếu của nàng, cảm thấy đau lòng không thôi.

Những năm gần đây, thật ra nàng đã chịu bao nhiêu khổ sở rồi?

Nàng chỉ là một cô gái thiện lương, vô tội và nhát gan.

Hoảng loạn không thể giải thích hết lần này đến lần khác nghiền chặt tim hần, hần rất sợ nàng sẽ bỏ hần mà đi.

Không! Hần phải giữ nàng thật chặt, bảo vệ nàng, không để cho nàng chịu bất kỳ thương tổn nào nữa. Chỉ cần hần còn một hơi thở sẽ sống chết bảo vệ nàng.

Năm đó hần không làm tròn trách nhiệm. Từ nay về sau hần sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm tủi thân.

Tiếng gọi quen thuộc làm cho trí nhớ của nàng trở nên mê loạn, cực kỳ sợ hãi kêu: “Vĩ! Anh ở đâu?”

Chú ý thấy tinh thần của nàng có chút hoảng loạn, trong lòng Đồng Thiệu Vĩ vang lên tiếng cảnh báo, hần ôm lấy nàng, nhẹ nhàng trấn an: “Anh ở đây, anh đang ở bên cạnh em.”

“Đừng rời xa em, em sợ lắm.....” Tô Doanh San giống như đứa bé bị khiếp sợ, sợ hãi con dã thú năm đó lại đột nhiên xuất hiện.

Cơn ác mộng tàn nhẫn cay nghiệt kia như cái bóng luôn đi theo sát nàng. Chiếc chìa khóa ký ức dường như đang vội vã mở ra cánh cửa cho nàng, tái hiện lại quá khứ nghĩ đến mà đau lòng kia.

“Đừng sợ, anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em.”

“Vĩ?” Nàng uất ức đau xót la lên, hai tròng mắt mơ mơ màng màng, tay nhỏ bé bất lực sờ soạng tìm kiếm.

Hần lòng chua xót đem bàn tay nhỏ bé của nàng đặt ở trên mặt hần, “Là anh, anh ở đây.”

Tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt quen thuộc, tâm tình của nàng hỗn loạn chậm rãi yên ổn trở lại, trên mặt hé ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp, tựa vào trong ngực hần nói: “Đừng rời khỏi em, đừng cho người xấu mang em đi! Em sợ lắm, rất sợ!”

“Anh sẽ không rời đi, người xấu sẽ không tới đây được.” Người kiên cường nhất lúc này cũng không thể chống đỡ được. Theo như lời của nàng, hần hiểu được người xấu mà nàng nói kẻ năm đó đã cưỡng bức nàng.

Nàng nhát gan như thế, sao có thể vượt qua được đau khổ này, làm sao có thể chống đỡ suốt ba năm qua?

Đáng chết! Nếu để cho hần tra ra kẻ nào dám đụng đến người phụ nữ của hần, hần sẽ băm thây tên kia thành trăm mảnh, trong lòng hần hung hăng thề.

Tiết Trần Kỳ lặng lẽ nhìn hai người bọn họ, hiểu được cảm tình của Đồng Thiệu Vĩ đối với Tô Doanh San đã khắc sâu đến mức không thể thu hồi, bị kịch có thể sẽ phát sinh hay không?

Tình cảm của Đồng Thiệu Vĩ đối với Tô Doanh San ngày càng sâu, một khi bị tổn thương nhất định cũng càng sâu.

“Ông chủ, bà chủ.” Thím Phương cung kính chào hỏi hai vợ chồng Đồng thị đang đi vào trong phòng, hiểu được bọn họ nhất định là chờ ở đại sảnh quá lâu mà không thấy thiếu gia, nên mới vội vã đi lên lầu.

Thím Phương cảm thấy vô cùng nghi hoặc, ông chủ với bà chủ khẩn cấp cái gì chứ? Bọn họ từ trước đến nay luôn bình tĩnh, vì sao lần này trở về, lại có chút bất an cùng sợ hãi vậy?

“Hai đứa đang làm cái gì?” Khi Đồng Dịch Trung phát hiện con trai đang ôm chặt một cô gái với động tác dịu dàng che chở, cơn giận lập tức bốc lên hừng hực. Con trai của Đồng Dịch Trung hần, nên là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, không nên vì một người phụ nữ mà tinh thần sa sút, không có chừng mực.

“Cha.” Đồng Thiệu Vĩ nhẹ nhàng gật đầu thăm hỏi, rõ ràng cảm nhận được người ở trong lòng ngực đang run rẩy kịch liệt.

Kỳ lạ, nàng dường như cực kỳ sợ hãi cha, thật ra là có chuyện gì?

Lúc Tô Doanh San đang nghe thấy hấn mở miệng gọi “cha”, ký ức tối tăm kia lập tức siết chặt nàng không buông, ánh mắt sợ hãi chậm rãi dời về phía Đồng Dịch Trung.

Khi Đồng Dịch Trung với Trần Châu Kỳ nhìn thấy gương mặt của cô gái đang tựa vào lồng ngực của con trai mình, cả hai đều khiếp sợ lui về phía sau ba bước, kinh hãi hô to: “Tại sao lại là cô?”

Thoáng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, thân thể Tô Doanh San không ngừng run rẩy như chiếc lá rụng bay trong gió, tiếng hét chói tai từ trong miệng của nàng bật ra, “Không! Không! Người xấu! Vĩ, anh ở đâu?”

“Anh ở đây, anh ở đây nè!” Đồng Thiệu Vĩ thấy nàng không ngừng run rẩy, trong lòng hoài nghi càng sâu, dùng ánh mắt nghi vấn bắn về phía cha mẹ.

“Tránh ra! Tránh ra! Tất cả tránh ra!” Chẳng biết sức lực ở đâu ra, nàng dùng sức đẩy Đồng Thiệu Vĩ, bước chân lảo đảo lùi về phía góc, dùng sức túm lấy tóc của mình, dường hồ cho rằng thương tổn chính mình mới có thể thoát khỏi cơn ác mộng này.

“San! Đừng như vậy, là anh mà!” Đồng Thiệu Vĩ muốn ôm nàng đang sợ hãi quá độ vào trong lồng ngực, nhưng nàng lại hoảng hốt đẩy hấn ra.

Tô Doanh San đột nhiên chạy đến trước mặt vợ chồng Đồng gia, dùng sức đập đầu, “Tôi không có gặp anh ấy, tôi không có, tha cho tôi, van xin các người tha cho tôi!”

Đồng Thiệu Vĩ khó hiểu khi nhìn thấy tình huống trước mắt, trong phút chốc một ý tưởng lủi qua trong đầu hấn làm cho hấn khiếp sợ.

Hấn chạy đến bên cạnh nàng, gắt gao ôm nàng vào trong lồng ngực, đau lòng nhìn cái trán đã muốn đập đến mức ửng đỏ.

“Hai người rốt cuộc đã làm gì cô ấy?” Hấn quay đầu hướng về phía cha mẹ điên cuồng hét lên, tất cả những chuyện này chẳng lẽ là do cha mẹ hấn làm sao?

Khó trách, Tiết Trấn Kỳ tra ra chân tướng cũng không dám nói rõ với hấn.

Khó trách, nàng một mực van xin muốn rời khỏi.

Khó trách, hấn tra không ra tung tích của nàng.

Trần Châu Kỳ nhìn Tô Doanh San gầy yếu đến mức làm cho người ta đau xót đang nằm trong ngực của con trai, sau đó bà lại lo lắng nhìn về phía chồng mình.

Từ trước đến nay bà với con trai không thân thiết, nhưng trông thấy bộ dáng phát cuồng của nó, thì đáy lòng bà hơi nhức nhối đau đớn. Con trai bà cá tính vốn bình tĩnh cao ngạo, tại sao lại bị ép đến nông nổi như vậy?

Tuy rằng quan hệ mẹ con không thân thiết, nhưng dù sao nó cũng là đứa con trai bà mang thai mười tháng sinh ra, thấy dáng vẻ nó như vậy, bà cũng cảm thấy đau lòng lắm!

Ba năm qua, quan hệ mẹ con càng ngày càng xa cách, làm cho bà đau lòng biết bao, hối hận biết bao!

“Ta có thể làm cái gì con bé sao?” Đồng Dịch Trung xụ mặt, lạnh lùng nói.

“Nếu không phải ông, tại sao tôi lại không tìm thấy cô ấy? Nếu không phải ông hạ lệnh, tôi sẽ không thể tìm ra được dấu vết sao? Tôi nên sớm hoài nghi ông chính là người ở giữa gây trở ngại.” Đồng Thiệu Vĩ chua xót lên án.

“Vì một người phụ nữ, mà dám can đảm nói chuyện với cha của mày như vậy ư!” Trong giọng nói Đồng Dịch Trung lộ ra tức giận rõ rệt.

Khóe mắt Đồng Thiệu Vĩ khóe liếc nhìn về phía người bạn thân đang tính toán dời bước đi, “Tiết Trấn Kỳ, đem tất cả sự thật nói cho tôi biết, bằng không, ngày mai cậu đừng hòng thấy ánh mặt trời!”

Tiết Trấn Kỳ bất đắc dĩ dừng chân lại, chuyện đã tới nước này hấn có thể không nói sao? Đồng Thiệu Vĩ gần như đã biết chân tướng, nếu lừa dối thì chỉ mang đến thật nhiều phiền phức.

“Ba mươi triệu kia là do bác Đồng cho người gửi trực tiếp vào tài khoản tiết kiệm của Tô Doanh San, khoảng thời gian mà cô ấy mất tích, là ở trong nhà của bác Đồng.” Giọng điệu của Tiết Trấn Kỳ bình thản, nhưng sự thật tựa như quả bom, hung ác nổ tung trái tim của những người ở đây.

Thoáng chốc Tô Doanh San ngừng khóc và giấy dựa, bình tĩnh giống như pho tượng bê bằng gốm sứ.

Sắc mặt Đồng Dịch Trung với Trần Châu Kỳ biến đổi xanh trắng.

“Các người đã làm gì cô ấy?” Ánh mắt Đồng Thiệu Vĩ cuồng loạn, hung tợn trừng mắt nhìn cha mẹ, dù nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, thì ra kẻ đầu sỏ trong chuyện này chính là cha mẹ của mình.

Đồng Dịch Trung nhìn về mặt tức giận không thể kìm chế của con trai, sau đó nhìn về phía Tô Doanh San im lặng khác thường liếc mắt một cái, sự thật quả thật có thể nói sao?

“Nói! Thật ra các người đã làm gì cô ấy?”

“Huyết thống của Đồng gia không được phép có tạp chất.” Đồng Dịch Trung đặc biệt kiên trì quan niệm môn đăng hộ đối, Đồng gia có địa vị hết sức quan trọng trong Diêm bang, ngàn lần không thể để cho Tô Doanh San phá hủy huyết thống Đồng gia.

“Huyết thống?” Đồng Thiệu Vĩ thấp giọng lẩm bẩm, cười khổ. Nhìn người phụ nữ trong lòng ngực mà kiếp này hắn yêu nhất, kinh ngạc khi phát hiện nàng rõ ràng cười ngậy thơ với hắn, từ sâu trong đáy lòng lặng lẽ dâng lên một cảm giác tuyệt vọng và khủng hoảng. Không! Không cần đối với hắn tàn nhẫn như vậy.

“San? San. San?” Trái tim co thắt lại, ông trời, đừng đối xử với hắn tàn nhẫn, như vậy, hắn nhất định sẽ bù đắp lại cho nàng!

Mọi chuyện trong trời đất bao la này, đều có hắn thay nàng gánh vác!

“Có thể đi chơi đu dây được không?” Tô Doanh San cười ngọt ngào, làm nũng với hắn.

Nghe vậy, Đồng Thiệu Vĩ chỉ cảm thấy lòng bàn chân phát lạnh, trong đầu trống rỗng, nhìn nàng cười hồn nhiên lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, hai tròng mắt hắn hàm chứa hơi nước, nghẹn ngào nói: “Em nói lại lần nữa xem.”

“Mẹ nói, phải đợi mẹ trở về mới có thể đi ra ngoài chơi, nhưng con rất muốn ra ngoài chơi đu dây! Chú à, cũng không được sao?” Nàng lôi kéo tay hắn, làm nũng nói muốn đi ra bên ngoài chơi.

“Đừng kêu bằng chú, gọi anh là Vĩ ca ca, anh lập tức mang em ra ngoài chơi đu dây.” Hắn cố nén đau lòng xoa nhẹ khuôn mặt mềm mịn của nàng, biết được nàng từng bị đưa vào bệnh viện tâm thần, nên hắn đã hiểu lại xảy ra chuyện gì.

Trời ơi! Tại sao phải đối xử với hắn như vậy?

Đừng cướp đoạt cơ hội bồi thường của hắn chứ!

“Vĩ ca ca.”

“Tốt, anh dẫn em ra ngoài chơi.” Đồng Thiệu Vĩ ôm nàng giống như ôm một cô bé, nghĩ muốn rời đi.

Tất cả mọi chuyện cho tới lúc này đều không còn quan trọng, bây giờ hắn chỉ thầm nghĩ bảo vệ nàng.

“Thiệu Vĩ, tôi còn chưa nói xong.” Tiết Trấn Kỳ đối với những chuyện mà Tô Doanh San gặp phải cũng cảm thấy vô cùng đồng cảm, có điều chân tướng của mọi chuyện hắn còn chưa nói ra.

“Không cần phải nói, người đàn ông đó là do cha tôi phái đến phải không?” Đồng Thiệu Vĩ mất hết ý chí hỏi, động tác mềm nhẹ vỗ về khuôn mặt Tô Doanh San, đau lòng quá! Ngây thơ như nàng, sao có thể chấp nhận được đả kích lớn như vậy?

Thân hình Đồng Dịch Trung hơi hơi chấn động, nhưng vẫn chưa lên tiếng phản bác.

Tiết Trấn Kỳ muốn nói sự cố không may chính xác là.... nhưng khi ánh mắt rơi xuống trên người Tô Doanh San, càng làm lời sắp thốt ra khỏi miệng phải nuốt vào trong bụng, có lẽ như vậy cũng tốt.

“Huyết thống của Đồng gia? Nói cho cùng, tôi sẽ cho các người hiểu rõ ràng, cái gì gọi là huyết thống cao quý của Đồng gia.” Nói vừa xong, Đồng Thiệu Vĩ liền ôm món bảo vật quý giá trong lòng rời đi.

Đồng Dịch Trung và Trần Châu Kỳ nhìn theo bóng dáng rời đi của bọn họ, không biết nên nói cái gì.

“Các người có biết hay không, năm đó, cô ấy bị các người làm hại đến mức điên rồi, vất vả lắm mới có thể xuất viện, bây giờ lại vì các người mà phát bệnh, không biết trong lòng các người có cảm thấy vui vẻ hay không, dù sao, loại chuyện bức điên một cô gái vô tội không phải ai cũng làm được đâu. Bác trai, bác gái, nếu không phải nể mặt các người là cha mẹ của Thiệu Vĩ, tôi nhất định hung hăng tấn các người một trận!” Tiết Trần Kỳ cảm giận rời đi.

Đồng Dịch Trung với Trần Châu Kỳ liếc mắt dò xét lẫn nhau, chuyện xảy ra năm đó, mãi cho đến hôm nay mới làm bọn họ cảm thấy hối hận.

Bọn họ chỉ là muốn cho Tô Doanh San hoàn toàn rời khỏi con trai, thật không ngờ con trai của mình đối với con bé tình thâm ý trọng, là chính tay bọn họ đã đẩy con trai của mình xuống vực sâu vạn trượng, hiện giờ có hối hận cũng không còn kịp rồi.

Đồng Thiệu Vĩ tựa vào bức tường trong hoa viên, ánh mắt yêu thương dừng trên bóng dáng đang chơi đu dây, chơi vui đến mức phát ra tiếng cười ha hả.

Có lẽ, đối với nàng như vậy cũng là kết cục tốt nhất. ((T_T))

“Đáng chết! Nếu là lão tử không đi tìm Tô tiểu thư, nói không chừng bây giờ cô ấy còn có thể tranh cãi ầm ĩ với cậu, mà không phải. . . .” Tiết Trần Kỳ tự trách không thôi, một tuần trước nếu hắn không đi tìm nàng, có lẽ mọi chuyện sẽ không đi đến tình trạng này.

“Cô ấy trở nên như vậy cũng không phải lỗi của cậu.” Đồng Thiệu Vĩ cười khổ một tiếng, “Chuyện này tốt hơn nhiều so với việc cô ấy khóc lóc van xin được rời khỏi.”

“Bác sĩ nói như thế nào? Nếu cái bọn lang băm này không có cách nào, lão tử sẽ xử đẹp bọn họ, ngay cả một cô bé cũng không thể cứu không được, còn gọi là bác sĩ con mẹ gì nữa.”

“Trừ phi chính cô ấy muốn tỉnh, nếu không, cô ấy vĩnh viễn sẽ tránh ở nơi mà cô ấy cho là an toàn nhất.” Tiếng cười vui vẻ của Tô Doanh San, làm cho khuôn mặt hắn hơi hơi hiện lên ý cười, “Mang đứa bé ấy về đùm cho tôi. Mặc kệ nó là con của ai, chỉ cần là con của cô ấy, thì cả đời này tôi sẽ thay cô ấy chăm sóc nó, mau đi đi.”

“Đáng chết!” Nếu không phải Đồng Dịch Trung là cha của Đồng Thiệu Vĩ, Tiết Trần Kỳ sớm dần ông ta một trận để phát tiết hết tức giận trong lòng.

“Ừa, làm sao vậy?” Đồng Thiệu Vĩ bước nhanh về hướng bị Lục Úc Quyên đang dìu Tô Doanh San rời khỏi đu dây, về mặt quan tâm cùng lo lắng hiện ra không thể nghi ngờ.

“Lục tỷ tỷ nói không thể chơi lâu lắm.” Âm điệu Tô Doanh San nhẹ nhàng đáp lời, tay nhỏ bé nắm lấy tay hắn thật tự nhiên, “Vĩ ca ca, em có thể uống nước trái cây hay không? Khát quá đi!”

Hắn yêu thương nhìn nàng phớt nắng đến hai má đỏ bừng, dịu dàng nói: “Muốn uống nước trái cây loại nào?”

“Em muốn uống nước cam.”

“Được, chúng ta vào nhà uống.” Hắn nắm tay nàng đi vào nhà, nhưng nàng lại chu cái miệng nhỏ nhắn không chịu đi, hắn nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ôm một cái.”

Môi mắt Đồng Thiệu Vĩ chứa đầy ý cười yêu thương, vươn một tay ôm lấy nàng vào trong ngực. Nàng nhẹ đến mức không có bao nhiêu lạng thịt, làm cho hắn đau lòng không thôi, quyết định phải dưỡng mập nàng.

“Người anh em, tiện nghi của bạn nhỏ cậu cũng chiếm?” Tiết Trần Kỳ nhin không được cười nhạo, hiếm khi nhìn thấy Đồng Thiệu Vĩ lộ ra vẻ mặt dịu dàng.

“Tiết ca ca thật xấu xa!” Tô Doanh San đột nhiên quay đầu làm mặt quỷ với Tiết Trấn Kỳ, “Lục tỷ tỷ, đừng để ý đến Tiết ca ca nữa, anh ấy rất xấu! Đừng cùng anh ấy trở về, theo em đi!”

Từ trong đáy lòng Lục Úc Quyên rất yêu thương cô gái Tô Doanh San có vận mệnh đáng thương này, mấy tháng trước bản thân nàng cũng đã từng nếm trải uất ức và đau khổ, mà kẻ ban tặng cơn ác mộng nhục nhã này cho nàng chính là Tiết Trấn Kỳ. Khóe miệng nàng lộ ra ý cười nói: “Được, chị sẽ ở lại với em.”

“Thật sao? Chúng ta chơi đập tay đi!” (tức là hai người ngồi đối diện, tay phải người này vươn ra đánh vào tay trái người kia) Tô Doanh San nhanh chóng muốn cùng nàng chơi đập tay.

Lục Úc Quyên kéo nàng ngồi trên ghế, dịu dàng lau mồ hôi cho nàng, “Được, chơi đập tay, chúng ta đừng để ý tới Tiết ca ca, Lục tỷ tỷ chơi với San nhi.”

Tiết Trấn Kỳ hướng về phía người có dự định trốn cùng người khác, quát: “Trong mắt em còn có sự tồn tại của anh không, có mặt lão tử ở đây mà dám đồng ý đi cùng người khác. Em đi cùng người khác, còn anh thì sao? Buổi tối ai đi ngủ cùng anh? Ai giúp anh làm vận động? Ai. . . .”

“Tại sao cần phải có người ngủ cùng?” Tô Doanh San nhấp nháy hai tròng mắt, tò mò hỏi.

Hai gò má Lục Úc Quyên thoáng chốc đỏ bừng, Tiết Trấn Kỳ bị hỏi cũng có chút thẹn thùng, “Tiết ca ca thích Lục tỷ tỷ, cho nên chị ấy mới phải ngủ cùng anh.” Lục Úc Quyên nhìn thấy nụ cười mờ ám của hắn, ước gì có cái lỗ để nàng chui vào.

“Thích thì sẽ ngủ cùng nhau sao?”

“Đúng, cho nên nếu buổi tối Tiết ca ca không được ngủ cùng Lục tỷ tỷ thì sẽ ngủ không ngon, em sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ, muốn Tiết ca ca không thể ngủ ngon sao?”

“Nhưng em cũng thích Lục tỷ tỷ, vậy thì chị ấy cũng phải ngủ cùng em nha.” Về mặt Tô Doanh San kiên trì, trừng mắt với Tiết Trấn Kỳ, kẻ muốn cùng nàng cướp người.

“Đồng Thiệu Vĩ, cô ấy muốn cướp vợ tôi!” Con mẹ nó, loạn hết rồi, sao có thể túng quẫn đến mức cùng một “Đứa bé” đoạt phụ nữ. Hắn dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Tô Doanh San, hy vọng nàng sẽ vì sợ hãi mà bỏ qua ý định này.

“Vĩ ca ca!” Tô Doanh San thở phì phì, không nhéo hô lên, chán ghét, Tiết ca ca giống như con gấu muốn đoạt đi Lục tỷ tỷ của nàng, đáng ghét muốn chết.

“Chuyện gì?” Đồng Thiệu Vĩ ôm nàng vào trong lòng ngực, ánh mắt cảnh cáo Tiết Trấn Kỳ đừng dọa nàng, nếu không, tự mình gánh lấy hậu quả.

“Đuổi Tiết ca ca đi đi. Em không thích nhìn thấy anh ấy, anh ấy cứ muốn đoạt Lục tỷ tỷ với em, còn thường xuyên lôi kéo Lục tỷ tỷ đến bên cạnh, có vài lần em còn nhìn trộm, Tiết ca ca cởi quần áo của Lục tỷ tỷ, sau đó còn đè nặng Lục tỷ tỷ, làm cho Lục tỷ tỷ đau đến kêu lên.” Nàng lớn tiếng vạch tội.

Lời nói của nàng khiến cho nam nữ diễn viên chính muốn vùi mặt vào trong đất không dám gặp người. Trời ơi! Bọn họ “làm việc” rõ ràng bị người bắt gặp, còn cái gì mất mặt hơn nữa không?

“Được, chúng ta không cần quan tâm đến bọn họ.” Đồng Thiệu Vĩ nhún vai cười nói.

“Nhưng em muốn Lục tỷ tỷ ngủ với em.”

“Em đã lớn rồi, không cần người khác ngủ cùng em, đừng có giành vợ của anh.” Tiết Trấn Kỳ bất mãn gầm nhẹ.

“Anh nói thích thì sẽ ngủ cùng nhau mà, em thích Lục tỷ tỷ, cho nên em muốn được ngủ cùng chị ấy.”

“Được, chị ngủ với em.” Lục Úc Quyên vội vàng phản chiến, nghĩ muốn đầu quân về phe Tô Doanh San, lại bị Tiết Trấn Kỳ hung hăng túm vào lòng ngực.

Ánh mắt giết người của hắn nhìn chằm chằm nàng, rống lên: “Em dám!”

“Anh nói đi?” Về mặt Lục Úc Quyên cao ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực trừng mắt ngược lại hắn, cũng không tin hắn dám làm gì nàng.

“Doanh San, trong lòng em thích nhất là ai?” Tiết Trần Kỳ thay đổi phương pháp giành người.

“Vĩ ca ca!” Tô Doanh San trả lời không chút suy nghĩ, Đồng Thiệu Vĩ tươi cười rạng rỡ, vuốt ve mái tóc của nàng.

“Tiết ca ca thích nhất Lục tỷ tỷ, cho nên phải ngủ cùng Lục tỷ tỷ, người em thích nhất cũng không phải Lục tỷ tỷ, tại sao lại giành với Tiết ca ca chứ?” Hấn cẩn thận thuyết phục, hy vọng nàng đừng giành vợ với hấn. Hấn không thể đánh, không thể mắng, không thể hung dữ với nàng, cho dù không quan tâm tới việc Đồng Thiệu Vĩ sẽ trả thù, hấn cũng phải nghe theo mệnh lệnh của bà xã, nếu không, hấn còn có mạng để sống sót sao?

“Vậy buổi tối em phải ngủ cùng Đồng ca ca!” Nàng nhìn Đồng Thiệu Vĩ, chờ đợi hấn đồng ý.

Đồng Thiệu Vĩ giật mình nhìn nàng, cùng hấn ngủ ư? Ông trời! Hấn cũng không phải là thánh nhân, nàng không sợ nửa đêm bị đại dã lang ăn sạch sẽ sao?

“Không được sao?” Tô Doanh San khê kéo ống tay áo hấn, vội vàng thề nói: “Em sẽ không đá người, cũng sẽ không giành chần.”

“Anh. Được rồi.” Hấn bắt đắc dĩ âm thầm thở dài, đêm dài đằng đẵng, nhất định gian nan.

Tiết Trần Kỳ chết tiệt, hấn tức giận trừng mắt nhìn Trần Kỳ, đã thấy Tiết Trần Kỳ kéo Lục Úc Quyên rời đi, xem ra là không cho nàng có cơ hội thoát ly.

“Buổi tối chúng ta đây có phải làm vận động không?” Về mặt nàng ngây thơ hỏi.

Đồng Thiệu Vĩ suýt chút nữa bị sặc nước miếng chết.

Tiết Trần Kỳ chết tiệt!

Sớm muộn gì cũng phải chém chết hấn!

Đánh chết hấn!

5. Chương 5

Tô Doanh San ngồi trên sàn nhà ở phòng khách, đang hết sức chăm chú chơi đùa cùng các khối gỗ xếp chồng lên nhau, không có dư thừa tâm tư đầu mà nghe mọi người đang nói chuyện với nhau ở bên cạnh.

Ánh mắt Đồng Thiệu Vĩ lãnh đạm liếc nhìn cách thành viên nhà họ Tô, năm đó khi cùng Tô Doanh San kết giao, hấn chân thành muốn ở chung với bọn họ, thật không ngờ bọn họ lại che giấu tung tích của nàng, đối với Tô gia, hấn đã rất cố gắng nén giận, nếu bọn họ không có ý định lừa gạt, có lẽ mọi chuyện sẽ không đi đến nông nổi này.

Bà Tô phá vỡ bầu không khí căng thẳng, giọng nói yếu ớt lộ rõ vẻ sợ hãi: “Tôi muốn dẫn con bé về nhà.”

“Báo tin cho các người biết cô ấy ở đây, không có nghĩa là các người có quyền mang cô ấy đi.” Báo cho Tô gia biết nơi ở của nàng, là bởi vì tôn trọng bọn họ là người nhà của San San, ngoại trừ hấn nguyện ý buông tay, nếu không, không ai có thể cướp đi nàng từ trong tay hấn.

“Con bé là người nhà của chúng tôi, tại sao chúng tôi không thể mang con bé đi?” Tô đại ca mặc dù sợ hãi thanh danh của Diễm bang, nhưng vì đứa em gái vô tội của mình, hấn vẫn cố lấy dũng khí mở miệng.

“Năm đó, chuyện các người lừa gạt tôi, tôi có thể hoàn toàn không tính toán, bất cứ lúc nào các người cũng có thể đến thăm cô ấy, nhưng nếu muốn mang cô ấy đi, thì hãy chuẩn bị tinh thần làm kẻ địch của tôi.” Trong giọng nói của Đồng Thiệu Vĩ rõ ràng mang ý cảnh cáo.

Bà Tô thấy con gái của mình bây giờ tâm trí như một cô bé, trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót, “Năm đó, chúng tôi cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, chuyện cho tới bây giờ, chúng tôi không rõ cậu đã biết được bao nhiêu sự thật, chỉ hy vọng cậu có thể đối xử với nó thật tốt.”

“Mẹ!” Hai người con trai họ Tô cùng nhau phản đối.

“Cám ơn bác, bác Tô.” Mãi cho đến khi bà Tô mở miệng đồng ý giao Tô Doanh San cho hắn, thì những oán giận trong lòng Đồng Thiệu Vĩ mới hoàn toàn biến mất.

“Đúng rồi, năm đó người làm cho Doanh San tỉnh lại chính là con trai của nó, cậu nên đón thằng bé trở về, mọi chuyện có lẽ còn có thể thay đổi.” Bà Tô đau lòng nhìn con gái, năm đó bà không thể giữ lại con gái bên cạnh, đành phải đem nó ra nước ngoài, chính là sợ người của Đồng gia tìm tới cửa, lại làm con bé kích động.

“Cháu đã sắp xếp tất cả rồi.” Trong lòng hắn cũng hy vọng đứa bé kia có thể khiến cho nàng tỉnh táo lại.

“Thật ra cậu đã biết những gì?” Bà Tô lo lắng hỏi.

“Cha cháu bắt cóc cô ấy, tìm người cưỡng bức cô ấy, làm cho cô ấy mang thai.” Hắn xấu hổ vì cha của mình, sao ông có thể làm ra những chuyện vô nhân đạo như vậy.

Bà Tô nhìn hắn thật lâu, lời nói ẩn chứa ý nghĩa sâu xa: “Không cần khơi lại bí mật năm đó, như vậy là đủ rồi. Khôi lại càng nhiều, sau này hai đứa càng thêm thống khổ, đừng nhắc đến chuyện cũ trước mặt con bé, hiểu chưa?” Nói xong, bà mang theo hai đứa con trai rời đi.

Đồng Thiệu Vĩ rơi vào trong trầm tư, năm đó còn có bí mật gì mà hắn không biết sao?

Vợ chồng Hắc Lạc Kiệt đi cùng Tiết Trấn Kỳ và Lục Úc Quyên, đến vùng ngoại ô thăm hỏi người không quan tâm đến việc đời, Đồng Thiệu Vĩ.

Bạch Sáu Hồng mang đến một con chó Nhật nhỏ tặng cho Tô Doanh San, nàng vui vẻ cùng chơi đùa với con chó nhỏ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười thánh thót như chuông bạc.

“Không dự tính trở về sao?” Hắc Lạc Kiệt mở miệng hỏi.

“Một thời gian nữa đi.” Đồng Thiệu Vĩ nhìn thân ảnh chạy tới chạy lui kia, trên mặt tràn ra ý cười, làm giảm bớt vẻ lãnh đạm mà kẻ khác không dám tới gần.

“Được rồi, chuyện này cậu cứ xử lý cho tốt, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ cứ báo tôi một tiếng.” Hắc Lạc Kiệt đã từ trong miệng Tiết Trấn Kỳ biết được tất cả, giọng nói lạnh lùng: “Về phần Đồng Dịch Trung, nếu cậu không tiện ra mặt, tôi có thể thay cậu xử lý.”

Lời dặn dò của bà Tô hiện lên trong đầu Đồng Thiệu Vĩ, hắn nghĩ muốn quên hết tất cả thù hận, nhưng lại không thể quên được tên đàn ông đã gây đau khổ cho Tô Doanh San, bất kể chuyện gì hắn cũng có thể không tính toán, nhưng người đàn ông này, hắn không thể không giết.

“Tìm cho bằng được người đàn ông đó là ai, tôi muốn hắn còn sống.”

Tiết Trấn Kỳ nghe vậy thì sắc mặt thay đổi, đột nhiên quỳ gối trước mặt bọn họ, “Chuyện này không cần tiếp tục điều tra nữa.”

Hành động bất thành linh này của hắn dọa mọi người hoảng hốt. Tả phó bang chủ kiêu ngạo mọi người đều biết, bây giờ giống như một tên đàn ông chết nhất quỳ gối cầu tình, khiến ọi người không khỏi chấn động.

“Là ai?” Hai tròng mắt Đồng Thiệu Vĩ ẩn chứa ý muốn giết người nhìn hắn, khẳng khẳng muốn biết đáp án.

“Tôi không thể nói.”

“Anh là tên to xác đàn độn, loại chuyện này có thể không nói sao? Cái tên khốn nạn, đê tiện, vô sỉ hạ lưu, cưỡng bức con gái nhà lành, tại sao anh còn muốn bao che?” Lục Úc Quyên trợn mắt, vung tay vung chân đâm đá Tiết Trấn Kỳ, tức giận hắn sao lại che chở cho người xấu.

“Cô im lặng cho lão tử!” Tiết Trấn Kỳ điên cuồng hét lên như sấm.

Bạch Sấu Hồng vội vàng che chở Lục Ưc Quyên, rất sợ Tiết Trấn Kỳ nổi điên lên sẽ đánh người

“A, đây là cái gì?” Tô Doanh San đột nhiên dựa vào Bạch Sấu Hồng, tò mò xoa nhẹ cái bụng nhô lên của nàng.

“Trong bụng của Bạch tỷ tỷ có đứa nhỏ.” Trên mặt Bạch Sấu Hồng lộ ra nụ cười thỏa mãn, lấy tay nhẹ vỗ về bụng.

“Đứa nhỏ” hai chữ này tựa như quả bom nổ mạnh phá hủy bình tĩnh của Tô Doanh San, nàng bối rối vỗ về bụng của mình, kinh hoảng hô lên: “Đứa nhỏ đâu? Con của tôi đâu?”

Đồng Thiệu Vĩ vội vàng ôm nàng vào trong lòng ngực, “Đừng khẩn trương, đứa nhỏ sẽ nhanh chóng trở lại, chờ một chút em là có thể thấy nó.”

Tim hắn đập như gió thổi, nàng đã nhớ tới nàng có một đứa con rồi sao?

“Thật vậy sao? Chờ một chút sẽ trở lại?” Nàng lo lắng nhìn Đồng Thiệu Vĩ, người luôn khiến nàng cảm thấy yên tâm, “Xuyết! Không thể nói cho người khác biết em có con nha, người xấu nhất định sẽ mang đứa nhỏ đi, bọn họ cũng không biết, đó là con của em đâu!”

Đồng Thiệu Vĩ đau lòng xoa đầu của nàng, “Anh sẽ không nói cho bất kỳ ai biết.”

Ba năm trước.

“Ui da! Đau quá!”

Đồng Thiệu Vĩ lạnh lùng nhìn vẻ mặt rử xuống, nhẹ nhàng xoa bả vai của cô gái bên cạnh, giọng điệu châm biếm hỏi: “Có cần đi bệnh viện không?”

Đụng người là lỗi của hắn, nhưng mà có người dám bắt buộc hắn phụ trách sao?

Thế giới này là thiên hạ của kẻ cướp, những người yếu thế nên sớm bị đào thải, bị nốc-ao.

“Không cần, tôi không sao.” Tô Doanh San ngẩng đầu đón nhận khuôn mặt lộ ra vẻ lạnh như băng kia, không khỏi cảm thấy có một luồng khí lạnh tập kích thẳng lên đầu.

Người đàn ông trước mắt cũng không phải hạng người hời hợt, nàng cũng không có lá gan để đi đòi tiền thuốc men của hắn, rất sợ hắn mất hứng một cái, nàng sẽ rước lấy họa lên người.

Ánh mắt lợi hại của Đồng Thiệu Vĩ quét qua khuôn mặt xinh đẹp của nàng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, dường như cảm thấy có chút hứng thú, “Em tên là gì?”

“Tôi?” Nàng khó hiểu nhìn hắn, nàng không quen hắn, cần phải nói cho hắn biết, nàng tên gọi là gì sao?

“Tên gọi là gì?” Hắn lạnh lùng lặp lại một lần.

Nàng cẩn thận nhìn sang bốn phía, bây giờ gần chín giờ, là thời điểm mà mọi người vội vàng đi làm, nhiều người cứ như đang chạy trốn!

Nàng cẩn thận lui về hướng có nhiều người, muốn thừa cơ chạy trốn.

Ánh mắt như gió lạnh bắn về phía nàng, lạnh đến mức làm cho nàng phát run, khi nàng phát hiện hắn đến gần, nàng khẩn trương nói: “Chỉ vô tình gặp nhau thì cần gì hỏi tên, dù sao tôi cũng không có chuyện gì, tạm biệt nhé.”

Tô Doanh San xoay người bỏ chạy, rất sợ bị tên đàn ông lạnh như khối băng này giết chết.

Trong nháy mắt, thất lưng của nàng bị người ta túm lại, nàng hít một hơi thật sâu, ánh mắt hoảng sợ nhìn vào ánh mắt lãnh đạm của hắn, nàng sợ hãi nuốt nước miếng, sợ hãi hỏi: “Tiên sinh. . . . Anh làm cái gì vậy?”

“Em chạy, tôi đuổi theo nha.” Hắn nói tỉnh queo, dường như không cảm thấy mình ôm một cô gái xa lạ là có cái gì không đúng.

“Tôi không chạy nữa, có thể buông ra được không? Rõ ràng là ban ngày ban mặt nha, lòi lòi kéo kéo không biết xấu hổ.” Nàng muốn đẩy cánh tay cứng như thép đặt trên lưng mình ra, nhưng lại tổn công vô ích.

Đồng Thiệu Vĩ liếc mắt lườm nàng một cái, buông tay ra, vỗ vỗ bụi đất trên ống tay áo, dường như là rất sợ trên người nàng có vi khuẩn gì đó.

“Tên.” Hắn vẫn không buông tha, tiếp tục truy hỏi.

Mẹ đã căn dặn, gặp người xa lạ mà mình không nhận ra thì phải tránh đi càng xa càng tốt, những năm gần đây người biến thái càng lúc càng nhiều, cẩn thận đề phòng một chút cũng không thừa nha! Ánh mắt thông minh của Tô Doanh San lóe sáng lên, quan sát khắp nơi để tìm đường chạy trốn, ngày đầu đi làm thêm không thể bị hồng bét vì một người không quen biết.

Nàng lặng lẽ lui về phía sau từng bước.

Đồng Thiệu Vĩ xem thường hành động của nàng, nàng dừng nghĩ làm như vậy là có thể chạy trốn đi nơi khác, ở trước mặt hắn làm vậy là không có hiệu quả.

Đột nhiên, điện thoại di động trên người hắn vang lên, cuộc điện thoại này nhất định là người trong bang gọi tới, bởi vì thời gian họp đã trôi qua khá lâu.

Ngay trong khoảnh khắc hắn nhấn nút nghe điện thoại, nàng không bỏ lỡ thời cơ, lập tức bỏ chạy, hắn vừa nghe điện thoại, vừa ra hiệu cho đàn em ở phía sau đuổi theo.

Hắn không thể không tóm được nàng.

Không tại sao cả, chỉ vì nàng muốn chạy, còn hắn thì có hứng thú truy đuổi.

“Xin chào, hoan nghênh quý khách đã đến đây!”

Đây là một tiệm bán gà rán, kinh doanh cũng tương đối tốt, trong tiệm chật ních người.

Đồng Thiệu Vĩ cùng bốn gã đàn em vừa đi vào tiệm gà rán, lập tức thu hút ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, chú ý đến một nhóm các nhân vật kỳ lạ.

“Ông chủ.” Nhân viên phục vụ vội vàng chạy ra phía sau tiệm gọi ông chủ đang nhàn hạ ra phía trước, trường hợp quan trọng như thế nên để ông chủ đứng ra giải quyết, bọn họ chẳng qua chỉ là người làm công, không thể vì đồng lương còm cõi mà hy sinh tính mạng quý giá.

Ông chủ hơn bốn mươi tuổi vừa bước ra, đầu tiên là nhìn bốn người thanh niên cao to lực lưỡng như hổ như gấu, tiếp theo nhìn về phía người còn trẻ tuổi nhả nhặn nhưng lạnh lùng, phút chốc cảm giác lòng bàn chân phát lạnh, không biết bản thân đã chọc tới vị lão Đại này bao giờ mà làm cho hắn không vui như vậy.

“Tiên sinh, các vị ngồi đi, muốn ăn cái gì?” Ông chủ lau mồ hôi lạnh trên trán, thật cẩn thận hỏi.

Ánh mắt lợi hại của Đồng Thiệu Vĩ liếc qua người trong tiệm, lạnh lùng mở miệng, “Tôi tìm người.”

“Tìm người?” Ôi, phen này phiền phức rồi đây! Không phải là đi tìm đứa con trai ăn không ngồi rồi, chỉ biết lăm miệng của ông chứ?

Nếu sớm biết có con trai phiền toái như vậy, vậy thì sinh con gái xem ra còn tốt hơn.

“Người đâu?”

“Á, khắp nơi đều là người mà!” Ông chủ chết cũng sẽ không khai ra hành tung của con trai, dù cho nó có không ra gì thì nó vẫn là con trai của mình, sao có thể để cho nó bị người ta ức hiếp.

Đồng Thiệu Vĩ nhếch hai hàng lông mày, một gã đàn em lập tức nổi nóng quát: “Đồng gia của chúng tôi hỏi người đâu? Nếu ông không thành thật nói ra, cẩn thận đó, hậu quả ông sẽ không thích đâu.”

“Tìm. Tìm ai vậy?” Đùng bao giờ là thằng con trai không biết trời cao đất dày đó nha! Trong lòng chủ tiệm thầm khẩn cầu.

“Cô gái sáng nay vừa mới đến làm.”

“Cô gái!” Ông chủ tiệm suýt chút nữa reo hò, chỉ cần dừng tìm con trai của ông gây phiền toái, còn chuyện của những cô gái khác không liên quan tới ông. Ông vội vàng tập hợp tất cả các nữ phục vụ lại một chỗ, đứng ở trước mặt Đồng Thiệu Vĩ “Tất cả đều ở đây, cậu tìm ai vậy?”

Các nữ phục vụ thấy tướng mạo nhã nhặn của Đồng Thiệu Vĩ, tim không khỏi loạn nhịp, nhưng mà khi ánh mắt rét lạnh của hắn đảo qua bọn họ, mỗi người đều bị khí lạnh đông cứng đến mức thiếu chút nữa chân đứng không vững, quả thật rất muốn trốn về nhà ủ ấm.

Đồng Thiệu Vĩ không hài lòng hừ lạnh, cảm thấy rất khó chịu, nghĩ muốn đập nát cái tiệm này.

“Còn nữa đâu?” Một tên đàn em khác hỏi.

Ngón tay ông chủ khẽ run lên, chỉ vào nhà bếp ở sau tiệm, trong lòng liên tục kêu A Di Đà Phật.

Đồng Thiệu Vĩ lập tức xoay người đi vào nhà bếp, quan sát hết những người có mặt trong đây.

Bỗng chốc, hai mắt hiện lên một tia hào quang, hắn ung dung thản nhiên tới gần sát con mồi, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người khác, vươn tay kéo kéo áo của nàng, cho đến khi bốn mắt nhìn nhau, nàng mới hét chói tai.

Một tay hắn che cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau đó khiêng nàng trên vai mang đi.

Mọi người ở đây, không ai dám ra mặt ngăn cản, đợi sau khi bọn họ rời đi, trong tiệm lại hồi phục tình trạng náo nhiệt như lúc trước, cứ như là những chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Tô Doanh San bị người ta đẩy vào trong một chiếc xe Limousine sang trọng, nàng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai tròng mắt kinh ngạc nhìn người rõ ràng giữa ban ngày ban mặt mà dám bắt người trái phép.

“Là anh!” Nàng kinh ngạc khi phát hiện người ngồi ở đối diện, đúng là người buổi sáng đã va vào nàng. A, coi như nàng là đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân nha, sao hắn có thể được một tác lại muốn tiến một thước, xâm hại người dân lương thiện chứ?

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Trong lòng nàng vang lên tiếng chuông cảnh báo, Hắn không phải là vừa muốn cướp tiền vừa muốn cướp sắc đó chứ?

“Em nói xem.” Đồng Thiệu Vĩ nhìn thấy bộ dáng muốn chạy trốn trời chết kia của nàng, trong lòng cảm thấy tức giận. Người khác nhìn thấy hắn muốn chạy trốn là chuyện bình thường, hắn cũng không để ý bản thân có làm người ta sợ hãi hay không, nhưng nhìn thấy dáng vẻ muốn bỏ chạy thật nhanh của nàng hắn liền nổi giận, làm gì vậy chứ? Hắn là người xấu sao? Trong lòng hắn hừ lạnh một tiếng.

“Buổi sáng chúng ta chỉ là không cẩn thận đụng vào nhau, chuyện nhỏ này tôi sẽ không giữ trong lòng.”

Là nàng bị đụng vào nha! Da thịt non mịn của nàng bị đụng phải, đau muốn chết, nàng cũng không có hé răng, hắn so đo cái gì chứ? Nàng mới là người vô tội, đáng thương bị hại!

“Em không để trong lòng, nhưng tôi để.”

Gì chứ? Nói gì vậy? Nàng là người bị hại nha, mà hắn còn dám tính toán với nàng, trên đời này còn có thiên lý không? Khó trách mẹ và các anh không muốn để cho nàng ra ngoài làm thêm, chỉ vì hiện tại xã hội đặc biệt có rất nhiều kẻ biến thái và không bình thường.

“Vậy anh muốn thế nào?” Nàng vội vàng thối lui đến góc, cách hắn xa thật xa, haiz, nàng đã đụng phải ngôi sao xấu gì, sao lại xui xẻo như vậy. Đừng có nói với nàng, hắn bị nàng đụng vào đến mức tụ máu nha, thân hình của hắn cứng như tảng đá ấy, đụng hắn bị thương được mới lạ.

“Còn chưa có nghĩ ra.”

“Vậy chờ khi anh nghĩ ra thì gọi cho tôi, hôm khác gặp lại.” Tô Doanh San nghĩ muốn mở cửa xe chạy trốn, cho dù nhảy ra khỏi xe vẫn còn tốt hơn cùng hắn ngồi trong cùng một chiếc xe, thật đáng sợ nha!

Nhưng mà, cửa xe bị khóa, vặn trái vặn phải cũng mở không ra, ánh mắt khó hiểu chuyển hướng về phía hắn, hy vọng hắn mở lòng từ bi tha cho nàng một con đường sống. Nàng chỉ là người dân bình thường, không có gì béo bở để mà bóc lột.

“Tôi không có tiền, trên người không có, trong nhà cũng không có.” Mấy điều kiện quan trọng mà bọn bắt cóc muốn chính là —. . . . Có tiền, có quyền, có thể. Nàng vội vàng lấy bóp tiền của mình ra chứng minh.

Đồng Thiệu Vĩ không khách sáo mở bóp tiền của nàng ra, đếm đi đếm lại, tài sản trên người nàng chỉ có một trăm năm mươi hai nhân dân tệ.

Rất nghèo! Hắn hừ lạnh một tiếng.

Thấy hắn rút chứng minh nhân dân trong bóp tiền ra, Tô Doanh San hoảng hốt muốn đoạt lại túi tiền của mình “Đừng có nhìn!”

“Tô Doanh San?” Hắn khê nhếch hai hàng lông mày lên, dùng sức kéo nàng vào trong lòng ngực, cầm chứng minh nhân dân so sánh với khuôn mặt của nàng, “Không giống lắm!”

“Đúng, đó là em gái của tôi.” Trên người hắn tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi, làm cho nàng không thể không sợ hãi.

“Em gái?”

“Để tôi nói trước nha, tôi không có tiền, cũng không có sắc đẹp, tôi nghĩ có thể là anh đã trói sai đối tượng rồi, không bằng thừa dịp trời còn sớm, thả tôi trở về, anh còn có cơ hội đi tìm đối tượng phù hợp.” Giây phút không ra cánh tay cứng như thép của hắn, nàng thở gấp, khê đề nghị.

“Người tôi tìm chính là em.”

Một luồng khí lạnh không biết từ đâu lúi qua người nàng, nàng hoảng sợ nói: “Tôi không có tiền, lại không có sắc đẹp, anh tìm tôi để làm gì?”

“Sáng nay em chạy trốn.” Ánh mắt lạnh lẽo của hắn trừng nàng, không ai có thể trốn thoát khỏi tầm mắt của hắn, mà nàng dám phạm vào điều hắn cấm kỵ nhất.

“Tôi chỉ muốn” Không có lời gì để biện minh! Tô Doanh San tức giận đến hai gò má ửng hồng, hai tròng mắt lóe sáng, ngực nhô lên hạ xuống kịch liệt.

“Tôi chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha.” Thân hình cứng rắn của Đồng Thiệu Vĩ cảm nhận được bầu ngực mềm mại của nàng đang cọ xát hắn, thân thể đột nhiên nổi lên một trận lửa nóng.

“Vậy chúng ta trở lại chỗ lúc sáng, tôi thề tôi không trốn, được không?” Đây là thế giới gì vậy, nàng chỉ là nghe theo lời mẹ, không nói chuyện với người xa lạ, chuyện này cũng là phạm pháp sao?

“Không còn kịp rồi.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Ngay đầu tiên đi làm, chắc là không có thấp nhang vái lạy cho nên mới gặp phải tên hung thần ác sát này, thật không may mà!

“Ngày mai đến văn phòng của tôi, chúng ta nói chuyện một chút.” Hắn nhét danh thiếp vào trong tay nàng, sau đó ra hiệu đàn em cho nàng xuống xe.

Trốn nha! Không trốn mới là tên đại ngu ngốc số một!

Một lúc sau Tô Doanh San về đến nhà, liền lập tức sửa soạn hành lý, chỉ để lại tờ giấy viết vài chữ ẹ và các anh trai, sau đó đi đến Cao Hùng ở chơi nhà bạn tốt, thoát khỏi tên biến thái kia.

Bạn tốt Cổ Kỳ Tuyên không thể từ chối bèn giữ lại nàng, nhưng cô ấy vẫn tò mò hỏi: “Tại sao cậu lại đột nhiên chạy tới tìm mình? Không phải nói muốn thừa dịp được nghỉ hè đi làm thêm kiếm tiền đóng học phí sao? Sao lại đột nhiên thay đổi ý định vậy?”

Tô Doanh San đem những chuyện đã trải qua, kể lại rõ ràng rành mạch cho bạn tốt nghe, rồi cầm giận bắt bình nói: “Gặp được tên điên như vậy, cậu nói thử xem, mình có thể không trốn sao?”

“Nói cũng đúng, không trốn mới là kẻ ngốc. Nhưng mà, nếu bị tên điên kia tóm được, liệu hắn có lột da cậu không?” Cổ Kỳ Tuyên có dự cảm không tốt, trực giác nói cho nàng biết người đàn ông kia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bạn tốt của nàng như vậy, chắc chắn sẽ tìm đến gây phiền phức.

“Không thể nào, mình đã chạy trốn tới tận Nam bộ, hẳn ta nhất định sẽ không tìm được mình đâu?” Đề cập đến tên điên rồ kia, Tô Doanh San liền cảm thấy xương sống phát lạnh.

Cổ Kỳ Tuyên cẩn thận đánh giá bạn tốt từ trên xuống dưới, “Cậu nghĩ, có khi nào hẳn để ý cậu hay không?”

Nàng phát phát tay, “Bớt điên đi! Cái tiết mục chim sẻ biến thành phượng hoàng, không có khả năng xảy ra trên người của mình đâu. Xem nè! Cha mẹ mình không phải người có tiền, mình cũng không có vẻ ngoài xinh đẹp, những chuyện “tốt đẹp” như vậy, sẽ không rơi xuống trên đầu của mình.”

“Thật không?”

“Cổ Kỳ Tuyên, miệng của cậu không cần đen như quạ thế đâu! Ngày mai chúng ta đi chùa lạy Phật cầu vận mệnh được không?” Tô Doanh San vẫn cho rằng chính mình sẽ không xui xẻo như vậy.

“Có ích sao?”

“Có lạy có phù hộ mà!”

6. Chương 6

Sự thật chứng minh có bái không nhất định có phù hộ.

Sau khi Tô Doanh San cùng Cổ Kỳ Tuyên lâm vào tình trạng kiệt sức do bái lạy xong các miếu thờ lớn nhỏ, còn chưa bước vào cửa lớn của Cổ gia, liền nhìn thấy chiếc xe Limousine quen thuộc, hai chân Tô Doanh San mềm nhũn, còn không kịp lấy lại tinh thần đã bị người ta kéo vào trong xe, ngây ngốc nhìn khuôn mặt lạnh như băng ngồi trong xe, năng gần như muốn té xỉu.

Cổ Kỳ Tuyên bị bảo vệ của Đồng Thiệu Vĩ ngăn trở, chỉ có thể trơ mắt nhìn bạn tốt bị kéo lên xe, nghĩ muốn kêu cứu lại bị ánh mắt hung tợn của bảo vệ uy hiếp, đành phải khuất phục dưới thế lực tà ác.

“Tuyên Tuyên, báo ẹ mình biết, báo bà báo cảnh sát cứu mình!” Thừa dịp cửa xe còn chưa có đóng lại, Tô Doanh San vội vàng lớn tiếng kêu cứu. Xem ra, lần này muốn dựa vào năng lực của chính mình để chạy trốn an toàn dường như là không thể, đành phải hy vọng xa vời mẹ sẽ báo cảnh sát tới cứu nàng.

“San San!” Cổ Kỳ Tuyên hàm chứa nước mắt, nhìn thấy chiếc xe kia nghênh ngang chạy đi.

“Anh. Sao anh lại biết tôi ở đây?” Tô Doanh San sợ hãi hỏi. Hành tung của nàng giữ bí mật, làm sao có người biết được chứ? Ngay cả người thân của nàng còn không biết nha.

“Tôi phái người theo dõi em.” Đồng Thiệu Vĩ dùng ánh mắt “Em thật ngu ngốc” nhìn nàng.

“Bắt đầu theo từ khi nào?” Đêm qua? Hay là sáng hôm nay? Không phải là hẳn ngồi ở trong xe, nhìn thấy nàng giống như đứa ngốc liêu minh đi bái thần, cầu mong có thể thoát khỏi hẳn chứ?

“Bắt đầu từ lúc tôi đụng vào em.” Hẳn đắc ý nhìn nàng.

“Cái gì?” Nàng quá sợ hãi kêu lên, hai mắt mở thật to, hẳn.

“Em thất hẹn.” Ánh mắt khó chịu của hắn trừng thẳng mắt nàng, cực kỳ tức giận khi biết có người dám cho hắn đi tàu bay giấy.

“Thất hẹn?” Nàng có hẹn với hẳn sao? Cho dù có, cũng là do hẳn nói, cần thiết phải đi sao? Tô Doanh San mở to hai tròng mắt vô tội nhìn hẳn, cười ngây ngô.

“Tôi tính chờ một lát nữa sẽ đi.”

“Đã hết thời gian làm việc.” Đồng Thiệu Vĩ vén tay áo nhìn vào đồng hồ, hai con mắt giống như hai mũi tên băng bắn về phía nàng, ngầm nói với nàng đừng đùa giỡn hẳn.

“Anh có nói đến trong thời gian làm việc sao?” Nàng ủy khuất méo máo, cố gắng vì bản thân tìm lý do gỡ tội.

“Em nói đi?”

“Vây. Vây hôm khác nha.” Không biết là trong xe bật máy lạnh quá lớn, hay là hấn làm cho người khác cảm thấy sợ hãi, nàng lạnh đến mức phát run, trốn vào nơi cách hấn xa nhất, mong muốn có một ít ấm áp.

Hấn liếc ánh mắt nguy hiểm về phía nàng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lãnh khốc, “Bình thường, người đàn ông nào dám đùa giỡn với tôi, ít nhất sẽ bị chặt tay chặt chân.”

Chặt tay chặt chân? Nàng sợ tới mức suýt chút nữa cảm rớt xuống dưới, vội vàng giấu tay ở phía sau, nói: “Không. Không nghiêm trọng như vậy chứ? Huống hồ tôi là phụ nữ, không phải đàn ông, hấn là không cần chặt tay chặt chân.”

“Nếu là phụ nữ, thì.....hiếp trước giết sau.”

Nghe vậy, Tô Doanh San sợ tới mức tim thiếu chút nữa ngừng đập, run giọng nói: “Tôi. Tôi chỉ là nhớ lầm thời gian, hôm nào hẹn lại là được rồi, không đáng nghiêm túc như vậy.” Người này tám phần là xã hội đen xấu xa, tà ác rồi.

“Từ trước đến nay tôi luôn nghiêm túc.”

“Tôi lại không có sắc đẹp, chi bằng tôi bỏ tiền ra cho anh đi tìm người đẹp là tốt rồi.”

“Trên người em không có tới hai trăm nhân dân tệ.” Hấn khinh thường khi nhắc đến bóp tiền đáng thương của nàng, ít đến nỗi ngay cả mấy tên trộm vặt cũng thấy chướng mắt.

“Cho tôi thiếu, hôm nào tôi trả cho anh.” Nàng gơ ngón lên, cực kỳ nghiêm túc thề.

“Tôi thấy hiếp trước giết sau có vẻ tốt hơn.” Đồng Thiệu Vĩ ác ý đánh giá đáng người lả lướt gây hứng thú của nàng.

“Không cần! Tôi không muốn chết khó coi như vậy, anh đi tìm người khác xem ra tốt hơn, tôi rất xấu!”

“Tôi quyết định chuyện gì, em dám can đảm phản đối?” Khi hấn cố ý tới gần nàng, sợ tới mức nàng kiên trì giẫy dụa.

“Tôi cũng không thể kháng nghị được sao?” Nàng diêm dạm đáng yêu nhìn ác ma lạnh như băng cầu xin tha thứ, nàng còn trẻ, không muốn chết nha!

“Em xứng sao?” Hấn kiên quyết cự tuyệt đề nghị của nàng.

Nàng quả thật là bị chó điên cắn rồi, sớm biết như vậy nghĩ hè sẽ không đi làm thêm, ở nhà đếm tiền còn an toàn hơn, oa oa.

Ông trời có mắt hay không vậy?

Tại sao trên thế giới này không có công lý?

Vốn dĩ Tô Doanh San tính toán khóc ròng rã từ Cao Hùng đến Đài Trung, hy vọng dùng nước mắt làm tan chảy trái tim lạnh như băng của hấn, mong hấn tha cho nàng lần này, đứng có lấy cái mạng nhỏ không đáng một xu của nàng.

Đáng tiếc, Đồng Thiệu Vĩ lại thần nhiên nói, nàng mà khóc thêm một tiếng, liền đem nàng làm lễ vật tặng cho đám đàn em chơi đùa, nàng lập tức nín khóc, im lặng ngồi ở một bên, dọc theo đường đi luôn duy trì tinh thần cảnh giác cao độ, cố gắng theo dõi hấn đang xét duyệt văn kiện ở kế bên, không dám ngủ, rất sợ một khi nhắm mắt lại, cái mạng nhỏ của mình liền chạy thẳng một mạch đến trình diện Diêm vương.

Đợi sau khi xe dừng lại, Đồng Thiệu Vĩ bước xuống xe, thấy nàng dường như không chịu xuống xe, hấn lạnh lùng nói: “Nếu không xuống xe, tôi cho xe chạy thẳng xuống biển.”

Không được! Nàng không biết bơi nha! Tô Doanh San vội vàng xuống xe, kinh ngạc khi phát hiện bản thân rõ ràng đang đứng trước cửa nhà, bất chấp hấn đáng sợ cỡ nào, nàng vẫn vội vàng giữ chặt không muốn cho hấn bước vào nhà của nàng, “Anh muốn làm gì? Đây là nhà của tôi!”

Không phải hấn muốn gây chuyện bắt lợi cho người nhà của nàng chứ?

Chặt tay chặt chân? Hay là hiếp trước giết sau?

Nàng thà rằng chết cũng sẽ không để cho hấn thực hiện được mục đích, tuyệt đối không thể vì sai lầm của mình mà liên lụy người nhà, chuyện thê thảm chỉ cần một mình nàng gánh vác là đủ, không cần phải ... đưa người nhà ra làm bia đỡ đạn.

“Vào tham quan.”

Nhà nàng là nơi riêng tư, không phải danh lam thắng cảnh, để cho người ta tự do ra vào tham quan, huống hồ hấn là nhân vật nguy hiểm, ai biết hấn sẽ làm ra những chuyện gì.

Tô Doanh San kéo hấn lại, ngăn cản hấn đi tới. “Không được! Ân oán riêng tư của chúng ta, tôi sẽ một mình gánh vác, không liên lụy người nhà.”

“Hử?” Hấn nhướn mi nhìn nàng.

“Muốn chặt tay hay chặt chân tùy anh chọn.” Nàng không thèm đếm xỉa tới, hấn muốn trừng phạt nàng như thế nào nàng cũng chịu, chỉ cần hấn đừng thương tổn người thân của nàng là tốt rồi.

“Không hối hận?”

“Tiền thì không có, mạng thì có một cái!” Dù sao nàng đã rất xui xẻo rồi, đi lạy Phật cả ngày cũng không thể cứu được nàng, chỉ có thể hàm chứa nước mắt chấp nhận số mệnh.

Đồng Thiệu Vĩ nhìn nàng một lúc lâu, gật đầu nói: “Từ hôm nay trở đi, mạng của em thuộc về tôi, không được có ý kiến gì khác.”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Thành giao!”

Tô Doanh San giống như con chó nhỏ ngồi phịch ở một bên, thờ hấn hấn nhìn kẻ rất giống như ông nội người khác, Đồng Thiệu Vĩ, haiz, có phải nàng bị lừa hay không?

Bảy ngày tới, nàng có thể tự do ra vào bất cứ nơi nào, nhưng phải giúp hấn làm tốt tất cả mọi chuyện, thời gian còn lại nàng vô cùng tự do.

Chuyện hấn muốn nàng làm rất đơn giản, đơn giản đến mức nàng nghĩ muốn điên cuồng giết người!

Bữa sáng hấn nhất định phải ăn bánh nướng đậu phộng ở Đài Bắc, cho nên nửa đêm nàng phải lên đường đến Đài Bắc, để mua bữa sáng mang về, còn phải trước bảy giờ sắp xếp lên bàn cho hấn ăn.

Nửa đêm không có xe để đi, Đồng Thiệu Vĩ liền đưa cho nàng một chùm chìa khóa xe, muốn nàng tự mình lái xe.

Nàng vội vàng bày tỏ mình chưa đủ mười tám tuổi, không có bằng lái, chỉ tiếc kháng nghị không có hiệu quả.

Đàn em của hấn dạy nàng lái xe trong vòng một giờ, sau đó nàng phải tự mình lái xe đi mua bữa sáng. Ô ô! Bắt đầu từ ngày đầu tiên, nàng đã không có tối nào được ngủ đến mặt trời mọc.

Nếu nghĩ đến khi có thời gian rảnh có thể ngủ bù, vậy thì sai hoàn toàn.

Giữa trưa, hấn khăng khăng muốn ăn thịt viên ở Bắc Đẩu, nàng đề nghị ăn thịt viên ở Chương Hóa cho gần, lại suýt chút nữa bị khí lạnh trong mắt hấn đông cứng. Càng quá đáng hơn nữa là, ban ngày có xe bus, cho nên nàng phải ngồi xe bus đi mua. Đáng chết! Nàng còn phải chuyển đến mấy chuyến xe mới có thể mua được.

Buổi tối, hấn muốn ăn giò heo ở Vạn Loan, nàng lại đành phải quá giang xe đi mua.

Trên xe chen chúc như xếp cá mè (cá hộp), làm cho nàng mệt như một con chó.

Ngoài ba bữa cơm chính, đôi khi hứng lên còn muốn ăn bữa đêm, khiến cho nàng trong vòng một ngày chạy một vòng ba tỉnh Bắc Trung Nam, hẳn mới có thể cảm thấy mỹ mãn.

Tất cả những nổi bực tức này, nàng vẫn phải nhẫn nhịn.

Nhưng điều làm cho nàng điên tiết nhất là, mặc kệ nàng đi nơi nào, phía sau luôn luôn có một chiếc BMW theo đuôi, đây gọi là cái gì! Đứa ngốc cũng biết chuyện này hoàn toàn không cần nàng đi làm, nàng chính là kẻ đáng thương bị tên điên kia đùa bỡn!

Haiz, nàng thật sự khóc không ra nước mắt.

“Giò heo của anh.” Tô Doanh San mệt muốn tắt thở, còn phải kiên trì chống đỡ thân mình đem thức ăn đặt trước mặt hắn, rất sợ ngày mai hắn sẽ kêu nàng bơi qua bờ bên kia mua thức ăn trở về.

Nhìn thấy trên mặt hắn lộ ý cười thản nhiên, thỏa mãn khi nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi suy sụp của nàng, nàng cũng chỉ có thể ngậm nén giận.

“Lạnh.” Đồng Thiệu Vĩ bôi mớ bát giò heo trước mặt, vươn tay đẩy qua một bên.

“Tôi dùng lò vi ba hâm nóng lại một chút.” Chỉ cần đừng kêu nàng đi ra ngoài mua thêm thứ gì nữa, cho dù muốn nàng nhóm lửa sưởi ấm cũng còn được..

“Không ăn.”

“Từ đầu đến cuối anh chỉ muốn đùa giỡn tôi!” Nàng hờn hển rống to với người không biết tốt xấu kia. Nàng vất vả lắm mới mua được thức ăn trở về, mà hắn dám nói không ăn, vậy chẳng khác nào nàng phí công vô ích sao?

“Không được sao?” Ánh mắt xấu xa của hắn chống lại mắt nàng.

“Anh. Quên đi, chỉ cần anh thích.” Thế lực ác khổng lồ như thế, nàng cũng chỉ có thể ngồi ở góc than thở, âm thầm nghĩ có lẽ nhảy xuống biển chơi với cá còn hạnh phúc hơn.

Phát hiện nàng mệt đến buồn ngủ mở mắt không lên, trong lòng Đồng Thiệu Vĩ liền cảm thấy sáng khoái, ai kêu nàng thích chạy, thì hắn khiến cho nàng chạy nhiều một chút.

“Lập tức mua vé máy bay đi Hongkong mua mớ trần bì, sau đó thuận tiện mua luôn bữa sáng mang về.”

Tô Doanh San bị lời nói của hắn làm tỉnh lại.

Không phải chứ!

“Thiếu gia.” Một tên đàn em cung kính hành lễ với Đồng Thiệu Vĩ.

“Cô ấy sao rồi?” Trên khuôn mặt lạnh lùng Đồng Thiệu Vĩ không phát hiện ra có gì khác thường, nhưng nội tâm hắn lại cuộn trào sóng lớn, hẳn thật không ngờ nàng mệt đến mức vừa chạy xe vừa ngủ, kết quả là đâm xe vào rào chắn.

Đáng chết! Nếu không phải hắn phái người đi theo nàng, có lẽ nàng mất máu đến chết cũng không có người phát hiện.

“Chắc là không có gì trở ngại.”

Đồng Thiệu Vĩ đi vào trong phòng bệnh, nhìn khuôn mặt mê man của Tô Doanh San, mặt nàng tái nhợt khiến hắn hơi hơi nhíu mày.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, ngoại trừ chức trách, ngoại trừ bạn thân, hắn chưa bao giờ động lòng đi quan tâm người ngoài.

Hắn sẽ không để cho nàng chết!

Đồng Thiệu Vĩ lập tức hạ lệnh chuyển nàng tới bệnh viện tốt nhất, dùng thiết bị chữa bệnh tốt nhất, cố gắng nhanh chóng trị liệu cho nàng, hẳn không muốn thấy bộ dáng yếu ớt bệnh tật của nàng.

Ba ngày sau, rốt cục Tô Doanh San cũng tỉnh lại, nàng mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt sâu sắc của hắn đang nhìn nàng chăm chăm.

“Tôi quyết định, em phải làm bạn gái của tôi.” Đồng Thiệu Vĩ nói ra quyết định của mình, dứt khoát không để cho nàng cự tuyệt.

“Cái gì!” Nàng sợ tới mức ba hồn sáu phách đều bay mất, “Tôi còn chưa có tỉnh ngủ sao? Tiếp tục ngủ! Khi tỉnh ngủ, ác mộng sẽ biến mất.”

“Sau khi xuất viện, đi thăm hỏi mẹ của em, quyết định ngày đính hôn.” Hắn tự nói ra mục của bản thân, nàng sợ tới mức hai tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

“Tôi không phải bạn gái của anh! Tôi cũng không muốn đính hôn!” Tô Doanh San liếc mình lắc đầu, nghĩ muốn xóa tan cơn ác mộng kỳ lạ này.

“Nói lại lần nữa xem.”

Nàng sợ hãi nhìn hắn, ủy khuất nói: “Tôi không phải bạn gái của anh.” Loại xui xẻo này cứ dành cho người khác đi, nàng không cần.

“Tôi nói phải là phải!”

“Bắt đầu khi nào, sao tôi không biết?”

“Bắt đầu từ giây phút chúng ta gặp nhau.”

Phải không? Tại sao nàng lại không biết vậy? Tô Doanh San nghi ngờ nhìn hắn, nói: “Một chút cảm giác yêu thương tôi đều không có, huống hồ chúng ta cũng không có hành vi thân mật gì, như vậy không tính.”

Nghe vậy, Đồng Thiệu Vĩ nghiêng người tới gần nàng, không hề báo động trước khế hôn lên môi nàng, “Chúng ta đã hôn nhau.”

Nàng sợ tới mức trợn to mắt, hai tay che đôi môi bị hắn đánh lén, rất sợ hắn lại sử dụng chiêu tiểu nhân, đề phòng hắn, “Điều này cũng tính sao?”

“Tôi nói tính là tính.”

“Tôi cũng không thể kháng nghị?”

“Không có hiệu quả!” Trong đôi mắt đen của hắn hiện lên ý cười.

Cuộc sống của tôi sao lại đen trắng lẫn lộn thế này? Trong lòng Tô Doanh San khóc thét.

Ai tới cứu nàng nha!

Ông trời ơi, ông không có mắt nha, tại sao lại đẩy nàng xuống hố lửa vậy?

Ô ô.

Khi làm bạn gái của hắn, dường như có vẻ hạnh phúc hơn.

Thời gian nằm viện giống như đi nghỉ dưỡng, mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại dậy ăn, ánh mắt Đồng Thiệu Vĩ cũng không còn lạnh như băng đến mức làm cho nàng ngồi cũng thấy khó khăn nữa, nhưng đôi khi ánh mắt lạnh lùng vẫn làm cho nàng ngoan ngoãn nằm ở trên giường dưỡng bệnh.

Nhàm chán đến mức không có chuyện gì làm nha!

Tô Doanh San nén giận khi nhìn thấy hắn vẫn vội vàng phê duyệt văn kiện, không khỏi than nhẹ một tiếng, nàng sắp buồn đến chết rồi.

Khi Đồng Thiệu Vĩ nghe thấy tiếng thở dài thứ một trăm, rốt cục ngẩng đầu nhìn về mặt nhàm chán đến điên mất của nàng, khóe miệng hơi hơi khê động.

“Tôi cũng không thể được đi ra ngoài một chút sao?” Về mặt nàng chờ đợi hỏi.

“Không cho phép.” Hấn cấp cho nàng một ánh mắt cảnh cáo, muốn nàng an phận một chút.

“Tôi đã khỏe hơn rất nhiều.”

Hấn không để ý tới vẻ mặt của nàng, còn tự liếc mắt nhìn đồng hồ, không đầu không đuôi thốt ra câu: “Em có khách đến thăm.”

“Khách đến thăm? Ai vậy?” Nàng hoài nghi nhìn hấn, có ai biết nàng ở trong này, làm sao có thể có khách tới thăm.

“Chú ý lời ăn tiếng nói của em, nếu em nói sai, cẩn thận!” Giọng điệu Đồng Thiệu Vĩ mang đầy vẻ uy hiếp.

Nàng vội vàng phe phẩy tay “Tôi làm sao có thể nói vậy, anh đối xử với tôi tốt như vậy, mỗi ngày có ăn, có uống, còn có thể ngủ, ngủ xong lại ăn, tôi nhất định tri ân báo đáp.”

Tiếng đập cửa vang lên, hấn lại nhắc nhở nàng, “Nói chuyện cẩn thận, nếu không, chặt.”

“Không cần phải nói, tôi nhất định sẽ rất ngoan.” Mỗi ngày dưới lời uy hiếp chặt tay chặt chân, hiếp trước giết sau của hấn, nàng không ngoan mới là ngu ngốc.

Đồng Thiệu Vĩ ra hiệu cho người ngoài cửa tiến vào.

Lúc cửa vừa mở ra, ba người khách đến thăm bước vào, Tô Doanh San không thể tin được khi nhìn thấy bọn họ, âm thanh hoan hô nói: “Mẹ, anh hai, anh ba!”

“Cái con bé này, tại sao lại xảy ra tai nạn xe cộ?” Bà Tô nhận thông báo của Đồng Thiệu Vĩ, bà sợ tới mức suýt chút nữa ngất đi. Bà vội vàng ngăn cản con gái nhảy xuống giường, để tránh tác động đến miệng vết thương trên người.

“Không phải nói muốn đi tìm Cổ Kỳ Tuyên sao? Làm sao lại xảy ra tai nạn xe cộ?” Anh trai lớn trừng mắt nàng, lo lắng em gái mình lại gây họa.

“Suốt mấy ngày nay, không chịu gọi điện thoại về nhà báo tin, ngay cả Cổ Kỳ Tuyên cũng không biết rốt cuộc em đã chạy đi đâu.” Anh trai thứ cũng gia nhập hàng ngũ phê phán.

Thật ra Cổ Kỳ Tuyên vốn định gọi điện thoại nói tất cả mọi chuyện cho người của Tô gia biết, nhưng dưới sự uy hiếp của đàn em Đồng Thiệu Vĩ, vì mạng nhỏ suy nghĩ, nàng đành phải bỏ mặc bạn bè.

“Em.” Nàng nhìn về phía Đồng Thiệu Vĩ cầu cứu, hy vọng hấn mở miệng giải vây.

Đồng Thiệu Vĩ thấy thế, chỉ thản nhiên nói: “Cô ấy làm việc ở công ty của tôi.”

“Làm việc?” Người nhà họ Tô bắn ánh mắt nghi hoặc về phía hấn, hấn không phải là ông chủ tiệm gà rán chứ?

“Đúng, em làm việc ở công ty anh ấy.” Tô Doanh San cười thật miễn cưỡng, vắt óc suy nghĩ xem hấn có từng nói qua cho nàng biết hấn làm cái gì hay không?

“Làm cái gì?” Anh trai lớn truy hỏi. Bây giờ ngoài xã hội người xấu nhiều như vậy, em gái nhỏ của hấn chỉ là một học sinh cấp ba đơn thuần, không hiểu sự đời, chẳng may gặp phải sói đội lột cừu thì phải làm sao bây giờ?

“Mua điểm tâm.” Tô Doanh San rủ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, chột dạ nói ra tình hình thực tế.

“Mua điểm tâm?” Người nhà Tô gia càng thêm khó hiểu nhìn nàng.

“Còn có bữa trưa cùng bữa tối, cộng thêm bữa đêm cùng điểm tâm.” Nàng biết những chuyện này người khác nghe tới đều cảm thấy rất là đơn giản, nhưng bọn họ không biết nàng phải chạy hết một vòng Đài Loan mới có thể mua đủ, bề bộn nhiều việc, mệt chết đi.

“Cái gì?” Trên đời cũng có loại công việc này sao?

Anh trai lớn của nàng thở dài, nhìn về phía Đồng Thiệu Vĩ, chân thành nói: “À, hôm nay chúng tôi tới đón em gái trở về.”

“Không được.” Đồng Thiệu Vĩ lạnh lùng từ chối, thông báo cho bọn họ đến đây thăm nàng, nhưng không tính toán để cho bọn họ mang đi món đồ chơi mới của hắn.

“Con bé bị thương nằm ở trên giường, không có cách nào làm việc cho cậu.” Trông cả người hắn tản ra khí thế khiếp người, nhất định không phải là nhân vật tầm thường, hừ được em gái nhỏ ngây thơ của hắn, nhưng đừng nghĩ muốn lừa gạt hắn, bọn họ phải mau chóng mang em gái rời đi, để tránh cho nó bị nuốt vào còn không biết.

“Nhưng cô ấy đã làm hỏng một chiếc BMW vừa mới xuất xưởng của tôi, còn phá hư rào chắn đường cao tốc, hơn nữa còn có tiền viện phí của mấy ngày nằm viện.”

Người nhà họ Tô nghe vậy, hai tròng mắt mở ra càng lớn, tròng mắt kẻ không biết sống chết, Tô Doanh San. Bọn họ chưa bao giờ được ngồi trên BMW, mà nàng có thể phá hủy một chiếc.

“Theo tính toán bước đầu, một nhà bốn người các người không ăn không ngủ cố gắng kiếm tiền, thì phải mất rất nhiều năm mới có thể hoàn lại số tiền này.” Giọng điệu Đồng Thiệu Vĩ đắc ý nói.

“Tô Doanh San!” Anh trai thứ điên cuồng hét lên như núi lửa phun trào. Nếu không phải niệm tình nàng đang bị thương trên người, hắn thật muốn lột một lớp da nàng.

“Em không phải cố ý.” Nàng nén giận tròng mắt liếc Đồng Thiệu Vĩ một cái, sao hắn có thể ở trước mặt người nhà của nàng mà vạch tội nàng. Huống hồ, nếu muốn tính toán thì tên đầu sỏ gây nên chính là hắn.

“Trời ạ! Con không có bằng lái xe.” Bà Tô nghĩ đến bộ dáng nàng lái xe trên đường cao tốc thì hai chân mềm nhũn suýt chút nữa đứng không vững.

“Em cũng còn chưa đủ mười tám tuổi.” Anh trai cả không thể tin được đứa em gái nhất như chuột này, lại gây ra họa lớn như vậy.

Ánh mắt Tô Doanh San cầu cứu nhìn về phía tên đầu sỏ gây nên, “Này, anh hé răng đi nha!” Chẳng lẽ hắn cứ trơ mắt nhìn nàng bị người nhà phun nước miếng dìm chết đuối hay sao? Loại bạn trai xấu xa này, có thể không cần được không?

Hai hàng lông mày của Đồng Thiệu Vĩ nhẹ nhàng nhếch lên, thản nhiên nói: “Em dựa vào cái gì muốn tôi giúp em?”

Nổi trận lôi đình cũng không đủ để hình dung cơn tức của nàng lúc này, hết thấy đều do hắn nha! Nghĩ muốn không đếm xỉa đến? Không có đơn giản như vậy đâu.

“Đều là anh ấy, tất cả mọi chuyện đều do anh ấy phụ trách!” Nàng vươn tay chỉ vào hắn, tức giận nói.

“Tại sao cậu ấy phải phụ trách?” Bà Tô khó hiểu nhìn đứa con gái đang thở phì phì của mình, cùng với vẻ mặt đắc ý của Đồng Thiệu Vĩ.

“Anh ấy là bạn trai của con!” Tô Doanh San lớn tiếng tuyên bố với người nhà. Hừ! Muốn rút lui hả? Không có cửa đâu!

“Mọi chuyện bắt đầu khi nào?” Anh trai cả nhin không được mở miệng hỏi, tại sao trước đây chưa từng nghe con bé nói có quen bạn trai?

“Mấy ngày hôm trước.”

“Các con quen biết nhau khi nào?” Lúc này người ra tiếng hỏi chính là bà Tô. Tuy rằng chàng trai trẻ này thoát nhìn cũng không tồi, nhưng xem ra cũng không phải tuýp người dễ chọn.

“Mấy ngày hôm trước.”

Có phải nàng bị Đồng Thiệu Vĩ hãm hại hay không? Bây giờ có hối hận hay lật lọng cũng không kịp nữa? Tô Doanh San liếc mắt dò xét hắn, bị ý cười âm áp trên mặt hắn dọa cho ngây người.

Bởi vậy điều này đã chứng minh, nàng quả thật bị hắn hãm hại.

“Cậu là thần thánh phương nào?” Anh trai thứ của nàng quyết định phải làm rõ ràng chân tướng mọi chuyện, cô em gái đơn thuần đến mức gần như ngu ngốc rất dễ dàng bị lừa, nhưng không có nghĩa là mọi người của Tô gia đều dễ dàng bị lừa.

“Đồng Thiệu Vĩ của tập đoàn Hỏa Diễm.” Nói vừa xong, Đồng Thiệu Vĩ nhìn thấy sắc mặt của người nhà Tô gia trắng bệch, bộ dáng rất khó coi, hẳn có vẻ cực kỳ khoái trá.

Thời gian đến thăm đã qua, trong phòng bệnh còn lại hai người là Tô Doanh San và Đồng Thiệu Vĩ.

Nàng thật cẩn thận nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Tôi nghĩ, tôi phải nói rõ ràng, giải thích rõ ràng với anh.”

“Nói.” Hôm nay tâm tình của Đồng Thiệu Vĩ rất sáng khoái, nàng có hành vi vô lễ gì, hắn cũng không để ý.

“Tô gia chúng tôi là người trong sạch, tôi không muốn có liên quan gì đến người trong hắc đạo, cho nên chuyện giữa chúng ta, đến đây chấm dứt được không?” Từ trong lời nói lúc này đã làm cho người nhà của nàng cực kỳ kinh ngạc, nàng mới biết được, hắn là đại nhân vật tung hoành trong hắc đạo.

“Vậy em trả tiền trước đi, rồi chúng ta bàn lại.” Khóe miệng hắn khẽ nhếch, đã sớm đoán ra con đà điểu nhỏ này nhất định thấy gió là muốn chạy lạc.

“Đừng dùng tiền để tổn thương cảm tình mà.” Nàng giả bộ cười cười. Tiền không có, muốn mạng, chỉ có một cái nọ nhỏ!

“Đừng nói những chuyện làm hao tổn tinh thần.”

“Đem hết trách nhiệm đổ lên đầu tôi là không công bằng, là anh muốn tôi lái xe, tổn thất vốn nên do anh phụ trách.” Nàng la hét, muốn hắn phải phụ trách phần lớn trách nhiệm, sao lại chỉ có một mình nàng gánh vác, thật là gây khó dễ cho người ta mà.

“Tôi bảo em lái xe, chứ không có bảo em đi đụng xe.”

Tô Doanh San á khẩu không trả lời được, bất đắc dĩ nhận mệnh, nói: “Sau khi xuất viện, tôi có thể về nhà không?”

“Không được, em ở nhà của tôi.”

“Tại sao?”

“Em thiếu tôi tiền.”

“Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, cô nam quả nữ sống chung một nhà, nhất định sẽ bị người ta bàn tán.” Danh dự và trong sạch của nàng thật đáng thương nha, sớm muộn gì chúng cũng bị hắn hủy không còn một mảnh.

Đồng Thiệu Vĩ nghiêng người liếc mắt nhìn nàng một cái, “Chúng ta đã chung sống hơn hai tuần rồi, nếu bị bàn tán thì đã sớm bị rồi. Huống hồ, hiện tại chúng ta là trai gái yêu nhau.”

“Anh chưa từng nghe qua ‘khoảng cách chính là mỹ cảm’ hay sao? Chúng ta thỉnh thoảng gặp nhau là tốt rồi, không cần mỗi ngày gặp mặt.”

“Ồn ào nữa, cẩn thận tôi chặt.”

“Không có gì, không có gì!” Nàng vội vàng kéo chăn che người, không dám vượt râu hùm nữa.

Hắn là phó bang chủ của bang phái lớn trong giới hắc đạo, vì bảo vệ an toàn sinh mệnh của người nhà, nàng chỉ có thể nén giận, để mặc hắn ức hiếp.

7. Chương 7

Cho dù Tô Doanh San có không muốn thế nào đi nữa, thì sau khi xuất viện, nàng vẫn bị bắt dọn đến chỗ ở của Đồng Thiệu Vĩ.

Đêm đó, sau khi hắn về nhà, rất bất mãn dùng chân đá đá vào ghế sofa, nơi nàng đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ: “Ai cho phép em ngủ ở nơi này?”

“Trước kia tôi vẫn ngủ ở nơi này nha.” Trước kia, khi còn chưa là bạn gái của hắn, nàng vẫn bị để qua đêm trên ghế sofa.

“Lại đây giúp anh thay quần áo.” Hắn đi đến bên giường, nghiêng mặt nhìn nàng ra lệnh.

“Bản thân anh có tay, sao lại muốn tôi giúp anh thay quần áo? Huống hồ nam nữ thụ thụ bất thân, tôi làm sao có thể giúp anh cởi quần áo?” Tô Doanh San oán giận nói.

“Nhanh lên!” Dưới tiếng rống to của hắn, nàng lập tức vươn tay cởi quần áo trên người hắn.

“Thay quần áo gì?” Trên người hắn gần như đã trần trụi, nàng lại phát hiện gần đó không có quần áo nào để có thể thay đổi.

“Quần còn chưa có cởi.” Hắn chỉ vào dưới thân, nơi mà nàng cố ý xem nhẹ.

“Thay áo trước, rồi sau đó thay quần.”

“Chặt...” Tiếng uy hiếp trầm thấp từ trên đỉnh đầu của nàng truyền xuống.

“Được rồi!” Nàng bắt đầu dĩ than to hai tiếng, cúi thấp người xuống cởi quần dài cho hắn, nhưng vẫn còn để lại cái quần lót tam giác khêu gợi.

“Còn chưa có cởi xong.” Trong ngữ điệu của hắn rõ ràng mang theo ý cười.

Tô Doanh San sợ tới mức há miệng thật to, giống như trong miệng bị nhét một quả trứng, nàng lùi lại mấy bước rồi nói: “Anh.... Sao anh có thể chà đạp thuần phong mỹ tục như thế? Anh mắc chứng bệnh thích khoe hàng hả?” Đồng Thiệu Vĩ nhếch miệng cười, sung sướng nói: “Anh muốn thay áo ngủ.”

“Vậy áo ngủ đâu?” Muốn hại nàng đau mắt sao? Nói dối không chớp mắt, y như người ta cắt cổ mà không có liền, gạt người nha!

“Từ trước tới nay anh luôn mặc da thật.”

Nàng khó hiểu nhìn hắn, thấy hắn dùng tay chà chà vào lồng ngực trần trụi, nàng đột nhiên bừng tỉnh: “Đừng nói cho tôi biết, anh muốn ngủ khỏa thân nha.”

“Muốn làm giống anh không?”

“Anh tự mình hưởng thụ là được rồi, xin miễn cho kẻ bất tài như tôi.”

Vừa nói xong, chân của nàng đã muốn chạy về ghế sofa ngủ một giấc thật ngon, không cần để ý đến tên biến thái thích khoe hàng này.

“Muốn chạy?” Động tác của Đồng Thiệu Vĩ thật nhanh, kéo nàng vào trong lòng ngực, làm cho cả hai ngã lên giường “Còn muốn chạy sao?”

Cả người của hắn nằm trên thân thể mềm mại của nàng, nàng vận vẹo cơ

thể gãy dựa: “Anh muốn làm gì? Tôi còn chưa đủ mười tám tuổi nha. Nếu anh ăn hiếp tôi, thiên lôi nhất định đánh chết anh.”

“Hôn anh.” Hắn ra lệnh cho người dưới thân.

“Hả?” Hôn hắn? Không cần nha! Nụ hôn đầu tiên của nàng đã bị hắn cướp mất, cái cảm giác môi nhẹ nhàng đụng chạm thì có gì vui chứ, huống hồ, nàng mới không thèm chạm răng với hắn, nhất định sẽ rất đau nha!

“Đứt tay..... “

“Được rồi!” Nàng ủy khuất trừng mắt liếc hắn, hắn quả thật là kẻ chuyên môn ức hiếp người tốt.

Đồng Thiệu Vĩ ôm nàng trở mình một cái, thấy vẻ mặt ngây ngốc không biết làm thế nào của nàng, nhin không được phải mở miệng uy hiếp: “Hiếp.....”

“Một lần thôi nha!”

“Ừm.”

Đôi môi run rẩy của nàng chậm rãi tới gần hắn, trong lòng thầm nghĩ, người lạnh lùng như anh ta, không biết khi hôn có lạnh giống kem không nhỉ?

Ngày đó, hắn đột nhiên dùng môi chạm vào môi nàng, nhanh đến mức nàng còn chưa kịp cảm nhận thì đã xong rồi, lúc này, động tác của nàng có

phải cũng nên nhanh giống như vậy hay không?

Mặc kệ, càng nhanh càng tốt, dù sao ở cùng một chỗ với hắn cũng không có gì lãng mạn, hôm nào sẽ tìm người khác, thử hôn chậm rãi xem có tư vị thế nào?

Nàng mạnh mẽ chạm môi vào môi hắn, khi vội vàng muốn lui lại, thì bàn tay to của hắn đã gắt gao ngăn chặn đầu nàng, cùng môi nàng dán chặt vào nhau.

Tô Doanh San sợ tới mức mở miệng kêu cứu, muốn hắn buông nàng ra, nhưng hắn lại thừa cơ đem đầu lưỡi nóng bỏng vói vào trong miệng nàng,

cuốn lấy cái lưỡi đình hương của nàng, gắt gao vây quanh sự vô lực phản kháng của nàng, để mặc cho lửa nóng của hắn cuồng dã đoạt lấy.

Đồng Thiệu Vĩ lại trở mình một cái, đem nàng đặt ở dưới thân, làm sâu sắc nụ hôn này, hoàn toàn nhắm nháp hương vị ngọt ngào trong miệng nàng.

Nụ hôn của hắn thật là nóng nha!

Nàng mở to hai tròng mắt mờ sương, tò mò muốn biết hai tròng mắt của hắn có còn giống băng sơn ngàn năm không thay đổi hay không, nhưng nàng lại kinh ngạc khi phát hiện ánh mắt của hắn không hề lạnh như

bằng, bỗng nhiên làm ặt nàng ứng hồng như ngọn lửa, toàn thân nàng nhũn ra, nằm ở dưới thân hắn.

“Thích không?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Tôi nghĩ cả người anh giống băng, hôn lên cảm giác cũng nên là lạnh như băng.” Tô Doanh San thở phì phì nói: “Cho nên hôm nào tôi muốn tìm người khác thử xem sao.”

“Em nói cái gì?” Trong hai tròng mắt tràn ngập lửa tình của hắn phút chốc biến thành lửa giận.

A, có phải nàng đã nói quá nhanh hay không? Bị hắn đặt ở dưới thân không có đường trốn, nàng đành phải kiên trì nói: “Tôi không có kinh nghiệm hôn môi gì cả, cho nên muốn tìm người khác để so sánh, so sánh một chút thôi. Tôi cũng không có hàm ý khinh thường gì hết, anh đừng có hiểu lầm.”

Đổng Thiệu Vĩ không khách sáo kéo khuôn mặt nhỏ nhắn muốn trốn tránh của nàng qua, đối diện với sắc mặt xanh mét của hắn, hắn hét to trong lỗ tai yếu ớt của nàng: “So sánh, một chút?”

“Chỉ nói mà thôi.” Nàng vội vàng che cái lỗ tai đáng thương lại, nếu hắn còn tiếp tục rống như vậy, sớm muộn gì nàng cũng biến thành kẻ điếc.

“Nói chính là nghĩ muốn, nghĩ muốn chính là muốn làm, muốn làm chính là có tính toán. Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, em còn muốn giải thích gì nữa.”

Lửa giận bùng lên làm cho hắn điên cuồng chất vấn.

“Anh đừng có phản ứng lớn như vậy, đừng khẩn trương, đừng khẩn trương.”

“Em còn muốn nói xạo.”

Tô Doanh San khẽ thở dài, tuy rằng có thể đem về bề ngoài lạnh như băng biến thành bộ dạng khác, nhưng với loại đáng vẻ hung dữ này, chỉ bằng nàng lãnh đạm để được an toàn.

“Làm ơn đi, tôi là con tin đáng thương của anh, làm sao cũng thoát không được uy quyền của anh, tôi nào dám tìm người luyện tập. Ai da! Ngoại trừ anh ra, bên ngoài chắc không có ai hứng thú với con nhóc miệng còn hôi sữa như tôi đâu.”

Hắn hừ lạnh một tiếng, không để ý tới lời nói lấy lòng của nàng.

Nàng vỗ vỗ lưng hắn, trọng lượng của hắn đè nàng sắp chết rồi, nén giận nói: “Tôi không muốn ngày mai trên trang bìa của tạp chí viết ‘một cô gái vị thành niên bị thịt đè chết’, làm phiền anh dời thân thể đi, để cho tôi quay về ghế sofa ngủ một giấc thật ngon.”

“Không cho phép.” Đổng Thiệu Vĩ cố ý hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của nàng một cái, sau đó khép lại hai mắt ngủ.

“Này, anh rất nặng nha!” Nàng giãy dụa gọi.

“Im lặng!”

Tô Doanh San bất đắc dĩ nghĩ thầm, ai ya, thân là bạn gái của hắn, thời gian này cũng không thấy thật sự hạnh phúc a!

Bị bắt trở thành bạn gái của Đổng Thiệu Vĩ đã được nửa tháng, từ ngày đó tới nay, nàng có thể chạy loạn ở chung quanh, nhưng mỗi ngày nhất định phải lo cho hắn ba bữa cơm, buổi tối còn phải ngoan ngoãn để cho hắn ôm ngủ, hắn cũng không có tùy tiện ăn hiếp nàng nữa, chỉ là thường thừa dịp nàng ngủ, hôn nàng đến mức trời đất quay cuồng, bàn tay sờ loạn bên ngoài cơ thể nàng, hắn cũng coi như là chính nhân quân tử.

Đến lúc ăn cơm trưa, Đồng Thiệu Vĩ đem thức ăn nhanh đặt trên bàn của nàng, Tô Doanh San mở ra, ăn hết ngụm này tới ngụm khác, hai tròng mắt di chuyển nhanh như chớp, không biết phải nói như thế nào, cuối cùng nàng quyết định nói ra tình hình thực tế.

“Ngày mai em phải đi khai giảng.”

“Ừ.” Đồng Thiệu Vĩ lên tiếng, sự chú ý vẫn đặt trên tờ tạp chí.

“Em phải về trường đi học.”

“Ừ.” Hắn hơi nhú mi, phun rau xanh trong miệng ra, dường như hắn không thích rau thì phải, chán ghét lộ rõ ra ngoài mặt.

“Sau khai giảng, em không thể cùng anh ăn cơm được nữa.”

“Ừ.” Hắn mở ra một tờ báo khác.

“Em phải trở về nhà.” Chỉ cần hắn tiếp tục trả lời “Ừ”, là nàng có thể rời đi nơi này, thoát khỏi bàn tay của hắn.

“Không cho phép!” Đồng Thiệu Vĩ lắc đầu, tròng mắt nhìn nàng, trong mắt lộ ra vẻ nếu nàng còn dám giở trò quỷ, cẩn thận sẽ bị tét vào mông.

“Em đã hai tháng không có về nhà rồi.” Tô Doanh San nén giận, làm ra vẻ đáng thương.

“Người nhà của em sẽ đến thăm em.”

Cứ cách vài ngày thì người nhà lại hẹn nàng gặp mặt ở bên ngoài, tuy rằng hắn cũng không có phản đối nàng gặp người nhà của mình, chỉ là người nhà của nàng vô cùng khiếp sợ hắn, hy vọng có thể không gặp mặt hắn là tốt nhất.

“Nhưng mà.” Nàng muốn về nhà ngủ.

“Lại đây.” Đồng Thiệu Vĩ vỗ vỗ đùi nói.

Sau nhiều ngày huấn luyện làm cho nàng hiểu được sâu sắc không nên cãi lời hắn, nếu không nàng chắc chắn sẽ thê thảm, bởi vậy, nàng ngoan ngoãn đến ngồi trên đùi hắn.

Hắn đem toàn bộ rau xanh trong hộp thức ăn nhanh đút cho nàng: “Ăn!”

Lúc nào cũng đem những thứ hắn không thích ăn trong thức ăn nhanh đẩy hết cho nàng, Tô Doanh San bắt đầu tròng mắt hắn, mãi cho đến khi ánh mắt khó chịu của hắn liếc nhìn nàng, nàng mới vội vàng cúi đầu nhanh chóng ăn rau xanh.

Hắn ôm cánh tay vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh của nàng, mặt tựa trên mái tóc tỏa ra mùi thơm mát của nàng, cơ thể thoải mái duỗi ra, nói: “Đừng tốn công suy nghĩ, ngoan ngoãn đi học, sau tan học thì trở lại, không cho phép tham gia hoạt động ngoại khóa, không được quá mức thân cận với những người đàn ông khác, có nghe thấy không!”

“Anh cũng là đàn ông, có thể tránh xa em một chút được không?” Nàng lập tức yêu cầu hắn xử lý công bằng.

“Chặt.”

Nàng dùng một tay che cái miệng của hắn, tựa trong lòng ngực hắn, khuôn mặt xinh đẹp chợt hiện ra vẻ thẹn thùng rạng rỡ, “Em phát hiện ra một chuyện rất thú vị, anh chỉ là thích uy hiếp em, nhưng em biết anh sẽ không khi dễ em, có phải hay không?”

“Phải không?” Nàng còn không kịp trả lời, cái miệng nhỏ nhắn đã bị hắn cuồng nhiệt dùng nụ hôn che lại.

Thật ra vòng ôm của hắn rất ấm áp, hắn hôn, cảm giác cũng rất hài lòng thỏa mãn.

Chớp mắt thời gian nửa năm đã trôi qua.

Vĩ đối với nàng cũng càng ngày càng tốt, hắn vốn dĩ lạnh tựa hàn băng, nhưng đối xử với nàng càng ngày càng ... dịu dàng hơn.

Lễ tình nhân, ngày 14-2!

Cái tên không biết lãng mạn là gì kia, liệu có biết hôm nay là lễ tình nhân không? Có biết hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của nàng không?

Tô Doanh San vừa tiến vào văn phòng, kinh ngạc khi phát hiện hần không có điên cuồng làm việc, mà là dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú nàng. Nàng nhìn thấy trong tay hần có một bó hoa hồng thật lớn, trái tim không khỏi đập loạn nhịp, hần ngoắc ngoắc ngón tay gọi nàng, nàng lập tức đi đến bên cạnh hần.

Đồng Thiệu Vĩ ôm chặt nàng, “Bé cưng, sinh nhật vui vẻ!”

“Cho em sao?” Trở thành bạn gái của hần đã hơn nửa năm, hôm nay là lần đầu tiên nhận được hoa do hần tặng, nhưng mà như vậy nàng cũng đã rất thỏa mãn.

“Cám ơn anh.” Nàng cho hần một nụ hôn nồng nhiệt, chất chứa tình cảm nóng bỏng.

“Nếu sớm biết rằng chỉ cần một bó hoa là có thể đổi lấy sự nhiệt tình như vậy của em, vậy thì sau này mỗi ngày anh đều tặng hoa cho em.” Hần khẽ cười nói.

“Thật vậy sao?”

“Ừ, mặt khác, anh quyết định chờ cho đến khi em tốt nghiệp, em sẽ gả cho anh.” Hần nói ra tính toán nấn ná trong lòng đã lâu.

“Cái gì?” Tô Doanh San chấn động, bọn họ chỉ mới trở thành người yêu của nhau, tại sao lại kết hôn nhanh như vậy?

“Không chịu sao?” Đôi cánh tay cứng như thép của Đồng Thiệu Vĩ gắt gao ôm chặt cô gái mà hần đã xác định sẽ là vợ hần. Hần thích tính tình khờ dại mà lãng mạn của nàng, muốn khóa chặt nàng bên người, để phòng ngừa cá tính ngậy ngốc kia của nàng, sẽ quăng mình qua một bên.

Những nụ hôn nồng nàn say đắm liên tục được phủ xuống, chặt chẽ khóa trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của nàng.

“Người ta không nghĩ sớm như vậy phải lấy chồng, em còn muốn thi đại học, đi du lịch ở nhiều quốc gia trên thế giới.” Nàng vừa mới tròn mười tám tuổi, mà bây giờ đã nói đến chuyện kết hôn, không phải quá sớm sao? “Xã hội bây giờ thịnh hành một kết hôn muộn, chúng ta phải đi theo trào lưu nha.”

“Đi theo trào lưu á?” Hần không thèm phân bua đã ôm lấy nàng, đi nhanh về hướng phòng nghỉ ở sát bên, cả hai cùng ngã lên chiếc giường mềm mại.

Hần không khách sáo cởi bỏ quần áo của nàng, mặc cho nàng không ngừng giãy dụa, “Đừng! Anh đã hứa với em, trước khi kết hôn sẽ không làm xằng làm bậy.”

“Ai bảo em nói muốn đi theo trào lưu, bây giờ thịnh hành trào lưu có con trước, kết hôn sau.” Da thịt nõn nà của nàng làm cho hần yêu thích không muốn buông tay, những nụ hôn tinh tế rải dọc từ vành tai nàng, chậm rãi di chuyển xuống dưới.

“Không cần! Người ta không đi theo trào lưu là được mà.” Nàng vỗ về khuôn mặt nhả nhặn của hần, hai má đỏ bừng nói: “Em Em hứa với anh sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn, nhưng từ giờ cho đến lúc đó, anh không thể. . . .”

Nghe vậy, Đồng Thiệu Vĩ mỉm cười hài lòng, ôm nhanh thân thể mềm mại vào trong lòng ngực, tâm tình sung sướng ngân nga một tiếng.

Nàng, là thuộc về hần.

“Gọi tên của anh.” Hần xoa nhẹ đôi môi mềm mại bị hôn đến sưng đỏ của nàng.

“Vĩ.”

“Còn gì nữa?”

Còn cái gì? Tô Doanh San mở to hai mắt, không biết hần còn muốn nàng gọi hần cái gì.

Đồng Thiệu Vĩ đưa tay vào trong váy nàng xoa nhẹ bắp đùi mềm mịn, làm cho nàng nhin không được phải run rẩy thở gấp, hét lên: “Không thể!”

“Gọi là gì?” Hắn cố ý muốn nghe được lời hứa hẹn được thốt ra từ cái miệng nhỏ nhắn làm cho hắn mê muội kia, muốn nghe được nàng thẹn thùng gọi tên hắn với giọng nói dịu dàng.

“Vĩ!”

Bàn tay to lớn mạnh mẽ bao trùm lấy mảnh đất thần bí của nàng, nàng hít sâu một hơi, tim đập suýt chút nữa rút ra ngoài, hắn chưa từng táo bạo như vậy, “Đừng! Không thể!”

“Anh là gì của em?” Ngón tay hắn miết nhẹ lên quần lót của nàng, khiến cho cả người nàng run rẩy cùng yêu kiều thở gấp, hắn cười khê liếc nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nàng.

“Anh là bạn trai thân yêu...thân yêu nhất của em.”

Tay hắn vẫn quấy nhiễu trong váy nàng, còn tay kia kéo cánh tay nhỏ bé có ý đồ ngăn cản của nàng qua một bên, để tránh cho nàng làm trở ngại lạc thú mới của hắn.

“Không thể như vậy, anh đã hứa với em.” Nàng cuồng loạn giãy dụa, nhưng không có cách nào ngăn cản ngón tay tà ác của hắn, hắn ởcủa nàng nhẹ nhàng vuốt ve, ma sát, khiến cho lòng của nàng nổi lửa.

“Còn gì nữa?” Hắn thấp giọng cười nói.

“Không còn nữa.” Nàng thở gấp, hắn dùng ngón tay ma sát xoa nắn bụng của nàng

Làm cho nàng run rẩy, yêu kiều la lên.

“Đừng. Ông xã yêu dấu. dừng nha!” Một cổ khoái cảm nóng bỏng lủi qua toàn thân nàng không chứa một chỗ, nàng đỏ mề hôi đầm đìa, thở hổn hển.

“Nói lại lần nữa xem.”

Nàng xấu hổ đến mức trốn vào trong lòng ngực của hắn, dịu dàng ngọt ngào nói: “Ông xã.”

Dựa vào trong lòng ngực dày rộng của hắn, Tô Doanh San cảm thấy cực kỳ an toàn, thấp giọng nói: “Em rất yêu anh!”

“Anh cũng yêu em.” Ánh mắt nóng rực của Đồng Thiệu Vĩ nhìn chăm chú khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

“Em phải làm vợ của anh.”

“Đời này em là người vợ duy nhất của anh.” Hắn gật đầu hứa hẹn.

Khi lần đầu tiên mắt Tiết Trần Kỳ đầu tiên nhìn thấy Tô Hạo Ân, đã biết mọi chuyện không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, tình hình năm đó nhất định sẽ bị điều tra ra, nhưng hắn vẫn kiên trì mang Tô Hạo Ân đi gặp Đồng Thiệu Vĩ.

Tô Hạo Ân đã hơn hai tuổi, vừa nhìn thấy bóng dáng mẹ, lập tức chạy chậm từng bước về phía Tô Doanh San, ôm chặt nàng, cúi đầu khóc nức nở .

Nó nghĩ mẹ nó không cần nó!

Trước đây mẹ luôn nhìn nhìn nó rồi khóc, nó ngoan ngoãn không quậy phá cũng không ầm ĩ, tại sao mẹ luôn nhìn nó mà khóc?

Nó làm sai chuyện gì sao?

Nó rất yêu thương người mẹ xinh đẹp của mình, không muốn mẹ bỏ lại nó một mình ở Mỹ, nó phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ với mẹ.

Tô Doanh San phát hiện bản thân bị một đứa bé trai ôm chặt, nó cúi đầu khóc nức nở, vẻ mặt tủi thân nói: “Mẹ đừng bỏ lại con, Hạo Ân sẽ thật ngoan ngoãn, mẹ đừng bỏ lại con.”

Mẹ? Nàng kinh hãi vuốt ve đầu của đứa bé, buồn bực nói: “Con là con trai của ta?” Nàng theo bản năng vuốt bụng, “Đứa nhỏ không phải ở trong bụng sao?”

“Mẹ, mẹ không cần Hạo Ân nữa sao?” Nghe thấy giọng nói xa lạ của mẹ, cảm giác bị vứt bỏ trong lòng nó dâng lên càng thêm mãnh liệt.

“Con là con trai của ta?” Nàng nghiêng đầu nhìn nó.

“Mẹ!” Đứa bé trai khóc càng lớn tiếng hơn, sao mẹ lại có thể không cần nó, nó đã rất ngoan ngoãn, khi ở nhà cùng bảo mẫu, nó không có cãi lời, nó vẫn ngoan ngoãn chờ mẹ trở về!

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Có lẽ là bản năng người mẹ, có lẽ là nước mắt của đứa nhỏ làm cho nàng mềm lòng, ôm nó vào trong ngực, cẩn thận che chở yêu thương.

Đồng Thiệu Vĩ lặng lẽ đi đến trước mặt nàng, biết đứa bé trai mà Tô Doanh San ôm trong lòng ngực chính là đứa nhỏ mà năm đó nàng chịu nhục sinh ra.

“Đừng khóc. Mẹ của con bị bệnh, cho nên có rất nhiều chuyện đều đã quên, con phải thông cảm hơn ẹ, ngoan ngoãn một chút mới có thể khiến ẹ từ từ nhớ tới con.” Đồng Thiệu Vĩ nhẹ giọng an ủi đứa bé trai chôn ở trong lòng ngực mẹ khóc nghẹn ngào.

“Mẹ bị bệnh?” Tô Hạo Ân vội vàng quệt nước mắt, quan tâm hỏi: “Mẹ bị bệnh gì?”

“Sau này rồi nói, bây giờ giúp đỡ mẹ của con lên ghế ngồi đi.” Đồng Thiệu Vĩ nâng Tô Hạo Ân dậy, sau khi thấy rõ khuôn mặt của nó, hần bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, không dám tin đứa bé trai đang đứng trước mắt.

Đứa bé trai này giống như bản sao thu nhỏ của hần!

Hần khiếp sợ không thôi nhìn về phía Tiết Trấn Kỳ, đã thấy Tiết Trấn Kỳ lảng tránh ánh mắt hần, cuối cùng hần nhận không được lắm bầm tự hỏi: “Tại sao có thể như vậy.”

Ba mươi triệu là do bác Đồng trực tiếp gửi vào sổ tiết kiệm của Tô Doanh San, ngày mà Tô Doanh San mất tích là ở trong phòng của bác Đồng. Trong đầu hần hiện lên những lời mà Tiết Trấn Kỳ đã nói trước đó.

Không! Chuyện này không phải sự thật!

“Thiệu Vĩ.” Tiết Trấn Kỳ đỡ lấy người bạn tốt suýt chút nữa chân đứng không vững, chuyện hần lo lắng nhất cũng đã xảy ra.

Đồng Thiệu Vĩ đột nhiên túm lấy cổ áo Tiết Trấn Kỳ, không dám quá nhiều hai mẹ con đang ngồi bên kia, hần găm nhẹ giống như dã thú bị thương: “Không thể nào! Đừng nói cho tôi biết, người đàn ông đó là cha tôi!”

“Thiệu Vĩ.”

Về mặt khó xử của bạn thân làm ột tia hy vọng cuối cùng của hần cũng tan biến .

Khó trách, bà Tô không muốn hần đi điều tra lại chuyện năm đó.

Thì ra chân tướng đúng là xấu xa như thế!

Trời ơi! Dù có gào thét bi phẫn hơn nữa, cũng không thể diễn tả được hết đau đớn trong lòng hần lúc này.

Đồng Thiệu Vĩ lái xe như bay đến nơi ở của cha mẹ, chạy nhanh vào nhà giống như kẻ điên, găm rú với hai ông bà: “Tại sao? Tại sao ông phải làm như vậy?”

“Con đang làm cái gì vậy?” Đồng Dịch Trung tức giận khi thấy con trai chẳng phân biệt được công và tư, vì một người phụ nữ mà bỏ mặc tất cả công việc.

“Người ức hiếp cô ấy là ông phải không?” Cha của hần sao lại có thể làm ra những chuyện như vậy đối với Tô Doanh San, nhưng Tô Hạo Ân chính là căn cứ xác thực nhất, khiến cho hần không muốn tin cũng không được.

“Con đang nói hươu nói vượn cái gì đó!” Đồng Dịch Trung tức giận đến mức cần cổ ửng đỏ lên.

“Ba mươi triệu là do ông chuyển vào tài khoản tiết kiệm của cô ấy, cô ấy mất tích hai ngày cũng là ở trong phòng của ông. Ông nói đi, nói là ông không làm những chuyện đó với cô ấy?” Đồng Thiệu Vĩ điên cuồng hét lên, không thể chấp nhận được những chuyện mà ông đã làm.

“Chỉ cần làm cho con bé hoàn toàn rời khỏi con, chuyện gì ta cũng đều có thể làm được, như vậy con đã vừa lòng chưa?” Tiếng rống của Đồng Dịch Trung không hề kém hơn so với hắn, “Nó là đứa con gái tàn hoa bại liễu, không xứng với Đồng gia của chúng ta, hiểu không?” (Mẹ kiếp, thằng cha này, Grừ Grừ)

“Thật là ông.” Người khởi xướng ra tất cả những chuyện này đúng là cha của hắn, ông ấy dựa vào cái gì mà trách nàng?

Đồng Thiệu Vĩ hoàn toàn bị đánh bại, ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong đầu hiện lên khuôn mặt bi thương của nàng, thì ra tất cả những chuyện bi thảm mà nàng gặp phải, đều do ông ta ban tặng.

“Con là một người đàn ông, mà lại vì một người phụ nữ bé nhỏ không đáng kể trở nên như vậy, con xem, hiện tại bộ dáng con không ra gì cả!” Đồng Dịch Trung điên cuồng hét lên, nhin không được vung tay đánh hắn, nghĩ muốn đánh cho hắn thức tỉnh lại.

“Đủ rồi! Ông không được ra tay đánh con lần nữa.” Trần Châu Kỳ đau lòng lau chùi vết máu trên khoe miệng con trai, bà thật sự là rất lo sợ.

“Đừng đụng vào tôi!” Đồng Thiệu Vĩ dùng sức đẩy bà ra, uất hận nhìn bà nói: “Năm đó, bà cũng có tham dự vào việc này, đúng không?”

“Ta.” Bà ấy náy cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt con trai.

Đồng Thiệu Vĩ bi thống cười điên cuồng, thì ra cái gọi là sự thật, đáng buồn cười như thế, nhưng cũng thật thảm thương nha!

Tiết Trần Kỳ theo tới ở phía sau, vội vàng nâng Đồng Thiệu Vĩ nằm trên mặt đất dậy.

Ánh mắt lạnh như băng của Đồng Thiệu Vĩ nhìn cha mẹ hắn, “Huyết thống của Đồng gia quả thật tôn quý như thế sao? Tôn quý đến mức cuối cùng cũng không có con nối dõi.” Nói xong, từ trong túi quần hắn lấy ra một tờ giấy ném về hướng Đồng Dịch Trung.

Đồng Dịch Trung khó hiểu nhất lên, tập trung nhìn vào, sắc mặt lập tức thay đổi, rống to: “Thằng con không ra gì này, mày dám.”

“Làm sao vậy?” Trần Châu Kỳ ghé mắt vào nhìn, sau đó cũng ngây ngẩn cả người, khẽ khóc: “Báo ứng nha.”

“Cậu đã làm chuyện gì?” Tiết Trần Kỳ khó hiểu nhìn người bạn thân.

“Vì huyết thống, ông có thể đối đãi với người vợ chưa cưới mà tôi thương yêu nhất như vậy. Cô ấy đã điên rồi, mà tôi cũng không dự tính sẽ kết hôn, thất ổng dẫn tình đường như là phương thức trả thù tốt nhất.” (Thất dễ nhưng tháo khó nha ^^)

Tiết Trần Kỳ khó tin nhìn hắn, không nghĩ tới thủ đoạn trả thù của hắn lại quyết liệt như vậy.

“Con lập tức đi tìm bác sĩ cho ta, con là huyết mạch duy nhất của Đồng gia chúng ta, ai cho phép con làm như thế! Ta lập tức liên lạc bác sĩ, con.” Đồng Dịch Trung tức giận đến mức nói không nên lời, ông không có dự đoán được đứa con trai quật cường của mình lại đối với Tô Doanh San tình sâu nghĩa nặng như thế.

Chẳng lẽ ông làm sai rồi sao?

Ông chỉ cho rằng con trai có thể cưới một người vợ tốt hơn, duy trì huyết mạch cao quý của Đồng gia.

“Không bao giờ! Đời này chỉ có Tô Doanh San mới có thể có được cốt nhục của tôi, từ sau khi cô ấy gặp phải chuyện tàn nhẫn này, tôi không thể để cô ấy tiếp tục chịu nửa điểm tủi thân, cũng sẽ không để cho cô ấy phải chịu bất kỳ đau đớn nào nữa, kiếp này, tôi sẽ không chạm vào cô ấy.”

“Đồng Thiệu Vĩ!”

“Đây không phải kết cục tốt nhất sao?” Đồng Thiệu Vĩ ý bảo Tiết Trần Kỳ rời khỏi nơi này, hắn không muốn tiếp tục ở lại chỗ này nhìn thấy người cha người mẹ đã khiến hắn đau lòng, hắn sợ bản thân sẽ nhin không được, mà gây ra chuyện giết cha.

“Con không sợ làm ... liệt tổ liệt tông Đồng gia thất vọng sao?”

“Con không sợ làm ... lương tâm của mình thất vọng sao?”

Đồng Dịch Trung giống như bị đấm một quyền, lui về phía sau từng bước, không thể tin được mưu kế của ông lại đẩy đến kết cục con trai ông đi thất ống dẫn tinh, ông không cam lòng nha!

“Tôi không làm ... lương tâm của mình thất vọng.” Nói xong, Đồng Thiệu Vĩ được Tiết Trần Kỳ dìu đi.

“Chúng ta nên đem chân tướng nói cho nó biết, như vậy nó sẽ không hiểu lầm ông, có lẽ mọi chuyện còn có thể thay đổi được.” Trần Châu Kỳ năn nỉ. Nếu lúc trước bà chịu thay Tô Doanh San cầu xin, nếu năm đó bà có chút lòng thương hại, có lẽ mọi chuyện sẽ không đi đến bước đường này.

“Có thể nói sao? Bà cho là nói ra chân tướng thì sẽ tốt hơn sao? Nếu bà muốn muốn trực tiếp hủy diệt con trai bà, thì bà cứ nói cho nó biết sự thật đi.” Đồng Dịch Trung đau nhập gan ruột xé nát bản báo cáo thất ống dẫn tinh kia, nổi giận đùng đùng xoay người lên lầu.

Trần Châu Kỳ rơi lệ đầy mặt, ngậm miệng không nói gì.

8. Chương 8

“Vĩ ca ca, anh làm sao vậy?” Tô Doanh San đứng trước vẻ mặt cực kỳ bi ai của Đồng Thiệu Vĩ, bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ chân mày nhúu chặt của hắn.

“Em có hận anh không? Có trách anh không?” Đồng Thiệu Vĩ đau thương nhìn nàng.

“Cái gì?” Nàng không hiểu hắn đang nói cái gì.

“Nếu năm đó chúng ta chưa từng gặp nhau, anh chưa từng ép em ở lại bên cạnh anh, có lẽ em sẽ không gặp phải nhiều chuyện bất hạnh như vậy.” Hắn đau lòng vỗ về khuôn mặt khó hiểu của nàng, ôm nàng vào trong lòng ngực, hít thật sâu hương vị tươi mát tản ra từ người nàng.

“Em thích Vĩ ca ca, anh không cần khổ sở. Đúng rồi, em có một đứa con trai nha! Nó rất ngoan, Vĩ ca ca, anh có thích con em hay không?” Nàng khẩn trương ngẩng đầu nhìn hắn, khao khát nghe được lời hứa hẹn thốt ra từ miệng hắn.

“Thích.”

“Em đã biết Vĩ ca ca là tốt nhất.” Nàng dựa vào trong lòng ngực hắn, mỉm cười ngọt ngào .

Lòng Đồng Thiệu Vĩ chưa xót nhìn vào khuôn mặt ngây thơ của nàng, San! Tha thứ cho anh, tha thứ cho anh vì đã không thể báo thù cho em.

Tha thứ cho anh.

Bởi vì Tô Hạo Ân cũng rất quan trọng, nên thím Phương bị điều đến đây chăm sóc hai mẹ con Tô Doanh San.

Thím Phương vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Tô Doanh San biến thành như vậy, nhưng lúc bà nhìn thấy Tô Hạo Ân, thiếu chút nữa kinh hãi hét ra tiếng, gương mặt của Tô Hạo Ân quả thật là giống y như đức thiếu gia khi còn nhỏ!

Chẳng lẽ Tô Hạo Ân là con trai ruột của thiếu gia?

Thím Phương thấy Đồng Thiệu Vĩ chỉ có ở trước mặt Tô Doanh San mới mỉm cười, nói cách khác, là tất cả thời gian còn lại đều âm trầm giống như tượng đá, thật ra cậu ấy có tâm sự gì?

“Tiểu thiếu gia, cậu muốn đi đâu?” Thím Phương đuổi theo phía sau Tô Hạo Ân vừa mới ăn xong bữa sáng, hỏi.

“Con cùng mẹ đi tản bộ.”

Thiếu gia mỗi ngày đều cùng Tô tiểu thư tản bộ, đây là khoảng thời gian mà thiếu gia vui vẻ nhất, cũng đừng để cho tiểu thiếu gia đi quấy rầy đôi uyên ương đó. Không biết vì sao bà lại cảm thấy được thiếu gia dường như trốn tránh tiểu thiếu gia, có phải do bà quá nhạy cảm hay không, nên mới có loại cảm giác này? Thím Phương trầm nghĩ.

“Tiểu thiếu gia, trở về đi!”

Tô Hạo Ân không để ý tới tiếng kêu gọi của thím Phương, mẹ ở cùng chú tốt bụng ấy, liệu mẹ có bị chú ấy cướp mất hay không? Vậy thì nó làm sao bây giờ? Nó muốn ở cùng mẹ, không thể để chú ấy cướp mẹ đi!

“Mẹ.” Tô Hạo Ân thở hổn hển gọi.

Nghe tiếng nói của nó, thân hình Đồng Thiệu Vĩ rõ ràng chấn động một chút, nhịn không được càng thêm nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tô Doanh San, khi thân hình nhỏ xíu của Tô Hạo Ân chạy tới ôm nàng, hắn thấy nàng lộ ra lúm đồng tiền.

“Con ăn sáng xong rồi, con muốn cùng mẹ đi tản bộ.” Tô Hạo Ân không chắc chắn nhìn nàng, nó không dám nhìn sắc mặt có chút hung ác của Đồng Thiệu Vĩ đang đứng bên cạnh.

“Vĩ ca ca, nó có thể cùng đi được không?” Nàng mỉm cười hỏi.

“Đi thôi.” Lúc Đồng Thiệu Vĩ để cho Tô Doanh San dắt tay đưa con trai thì....

“Vĩ ca ca, em rất thích, rất thích anh! Anh thật tốt.” Nàng mỉm cười ngọt ngào nói.

Lời nói quen thuộc, lại làm cho tim của hắn đau đớn không thôi, do nhớ rõ ngày sinh nhật năm mười tám tuổi của nàng, nàng ở trong lòng ngực hắn, dịu dàng nói: “Em rất yêu anh!”

Dừng chân lại, hắn nhìn vào đôi mắt ngây thơ của nàng, nói: “Nói, em rất yêu, rất yêu anh.”

“Em rất yêu anh! Vĩ ca ca.” Nàng tựa vào bên cạnh người, dịu dàng nói.

“Gả cho anh, làm vợ anh được không?”

Lời cầu hôn năm ấy đã được nàng đồng ý, sau khi tốt nghiệp sẽ là vợ yêu của hắn. Nhưng thật không ngờ, chẳng bao lâu nàng liền biến mất không tung tích, ba năm sau mới gặp lại. Nàng có biết hay không, hắn chờ nàng, chờ đến con tim đau đớn?

“Vâng.” Tô Doanh San gật đầu thật mạnh, thích nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của hắn, chỉ cần hắn vui vẻ, nàng cũng sẽ vui vẻ.

“Vậy con làm sao bây giờ?” Mẹ bị đoạt mất rồi, Tô Hạo Ân ghen ngào muốn khóc.

Đồng Thiệu Vĩ một tay ôm người phụ nữ mình yêu thương, một tay ôm lấy nó, nói: “Chú là ba của con, từ nay về sau con có ba ba, và có mẹ.”

“Thật tốt! Con em có ba, em có ông xã.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lộ ra hào quang hạnh phúc.

Lời của nàng làm cho trái tim của hắn bỗng nhiên cảm thấy thật ấm áp.

Hắn sẽ làm nàng hạnh phúc!

Quên những chuyện đáng ghê tởm năm đó cũng tốt, hắn sẽ cho nàng một cuộc sống hạnh phúc mới.

Đồng Thiệu Vĩ nhìn một lớn một nhỏ vẻ mặt ngọt ngào ngủ trên giường trong lòng dâng lên một dòng nước ấm thỏa mãn. Hắn yêu thương khẽ xoa nhẹ gương mặt say ngủ của Tô Doanh San, tình yêu đối với nàng càng căng đầy trong tim.

“Tránh ra! Tránh ra! Dừng lại đây! Vĩ, Thiệu Vĩ, anh ở đâu?”

Tiếng gọi âm ỉ mang theo kinh hoảng, làm cho trong lòng Đồng Thiệu Vĩ sợ hãi.

Hắn vội vàng ôm Tô Doanh San đang gập ác mộng vào trong lòng ngực, nhẹ giọng trấn an: “San, anh ở đây, đừng sợ - đừng sợ.”

Từ sau khi được đưa đến ở nơi này, nàng chưa từng gặp qua ác mộng, vì sao hôm nay lại đột nhiên gặp ác mộng chứ?

Chẳng lẽ, trí nhớ của nàng đã khôi phục trở lại, đã tỉnh táo lại sao?

Nghĩ tới điểm này, Đồng Thiệu Vĩ cảm thấy trong lòng vui mừng rồi lại kinh hãi.

Nếu nàng khôi phục thần trí, có thể sẽ khóc lóc muốn rời đi hay không?

Hắn nhẹ vỗ về khuôn mặt mịn màng của nàng, bi thống cúi đầu nói: “Đừng rời khỏi anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng đừng rời khỏi anh.”

Không biết từ khi nào tình yêu của hắn đối với nàng đã quá sâu sắc, khi hắn nhận thấy đã quen với sự tồn tại của nàng, khi hắn yêu thích vẻ mặt cùng nụ cười ngọt ngào của nàng, hắn biết chính mình đã thua trong tay nàng.

Đời này hắn không thể mất đi nàng!

Hắc Lạc Kiệt cùng Bạch Sáu Hồng, Tiết Trần Kỳ cùng Lục Ưc Quyên lại tay trong tay tới chơi.

Mấy người đàn ông thì đến thư phòng bàn bạc việc hệ trọng trong bang, còn những người phụ nữ thì chơi đùa cùng mẹ con Tô Doanh San.

Thỉnh thoảng Tô Doanh San phát ra tiếng cười sung sướng, mà Tô Hạo Ân cũng dần dần không hề sợ hãi, càng ngày càng trở nên bướng bỉnh.

Khi Đồng Dịch Trung với Trần Châu Kỳ bước vào phòng khách thấy tình cảnh hoà thuận vui vẻ trước mắt, không khỏi ngây ngẩn cả người, loại tình hình này dường như chưa từng xuất hiện ở nhà bọn họ bao giờ.

“Hai người tới đây làm gì?” Ánh mắt sắc bén của Bạch Sáu Hồng chú ý tới sự xuất hiện của bọn họ, lập tức ra hiệu cho Lục Ưc Quyên bảo hộ mẹ con Tô Doanh San ở sau người.

Những chuyện tốt mà vợ chồng Đồng Dịch Trung đã làm, Hắc Lạc Kiệt đã sớm nói cho nàng biết chi tiết rõ ràng.

Nàng không cho phép bất luận kẻ nào ức hiếp hai mẹ con vô tội này, bọn họ đã chịu quá nhiều đau khổ rồi.

Kẻ nào nghĩ muốn khi dễ bọn họ, thì chính là kẻ địch của Bạch Sáu Hồng.

“Bang chủ phu nhân, tôi chỉ là tới tìm con trai của mình, muốn cùng nó nói chuyện một chút.” Đồng Dịch Trung không nghĩ tới Bạch Sáu Hồng và Lục Ưc Quyên lại ở chỗ này.

Đứa bé trai đó là ai?

Đồng Dịch Trung thắc mắc khi nhìn thấy hình dáng nho nhỏ ấy.

“Lão gia, phu nhân.” Thím Phương cung kính cúi đầu chào hỏi hai người, “Thiếu gia cùng bang chủ và hữu phó bang chủ đang thương lượng công việc.” Đối với chuyện xảy ra giữa hai cha con Đồng gia, thím Phương cũng không hiểu rõ, cũng không biết hai cha con Đồng gia đã trở mặt thành thù.

“Thiếu gia của bà có khỏe không?” Kể từ sau ngày hôm đó, cha con hai người chưa từng gặp mặt.

“Thiếu gia và Tô tiểu thư dự tính cuối tháng này kết hôn.”

“Thằng bé kia là ai?” Đồng Dịch Trung tò mò không hiểu vì sao Lục Ưc Quyên phải bảo hộ thằng bé ở sau lưng, là sợ ông sẽ làm tổn thương một đứa bé ư?

“Đó là.”

“Thím Phương, lui xuống đi!” Bạch Sáu Hồng mở miệng trách mắng. Nếu hai ông bà Đồng gia muốn biết, nhất định phải để cho chính miệng Đồng Thiệu Vĩ nói ra tất cả.

“Mẹ, bọn họ là ai vậy?” Tô Hạo Ân khẽ kéo ống tay áo của Tô Doanh San, tò mò nhìn xung quanh, nhưng tầm mắt lại bị che khuất, thật đáng ghét!

“Mẹ cũng không nhìn thấy.” Tô Doanh San cũng muốn nhìn lên, đáng tiếc cũng nhìn không được.

Tô Hạo Ân thừa dịp Lục Úc Quyên ngoảnh đầu lại nhìn Tô Doanh San, liền vội vàng ló ra, ánh mắt hiếu kỳ nhìn người mới tới.

“Không có gì đặc biệt hết!” Nó thất vọng nói với mẹ, “Thật nhàm chán, mẹ, chúng ta đi lên lầu chơi xe điện đi.”

Khi Tô Hạo Ân tìm tò mò nhìn về phía bọn họ, vợ chồng Đồng gia kinh ngạc trợn to hai tròng mắt, thằng bé đó tại sao lại có vẻ mặt giống Thiệu Vĩ khi còn nhỏ như vậy, cho đến khi bọn họ nghe thấy thằng bé gọi người ở phía sau là mẹ, bọn họ lại lắp bắp kinh hãi, dù thế nào cũng không nghĩ tới đó là Tô Doanh San.

Con bé có con sao?

Chẳng lẽ năm đó con bé.

“Mau dẫn bọn họ lên lầu.” Bạch Sáu Hồng và Lục Úc Quyên vội vàng phụ giúp hai mẹ con Tô Doanh San đi lên cầu thang.

“Bọn họ.” Về mặt Tô Doanh San có chút khó hiểu nhìn bọn họ, từ trong đáy lòng có một loại cảm xúc bất an ngổ ngàng.

“Nhanh lên, dẫn bọn họ đi lên.” Bạch Sáu Hồng thúc giục.

Đồng Dịch Trung với Trần Châu Kỳ chạy nhanh tới, muốn giữ chặt Tô Hạo Ân để nhìn cho kỹ.

“Đừng có bắt con của tôi! Nó là con của tôi, của tôi!” Tô Doanh San bị hành động của bọn họ làm cho sợ hãi tới mức lên tiếng hét chói tai, ôm chặt Tô Hạo Ân, hô to lên: “Không được đụng đến nó! Không được, tránh ra, tránh ra!”

“Chuyện gì?” Đồng Thiệu Vĩ nghe thấy tiếng hét chói tai của nàng, từ trong thư phòng chạy như bay ra, đầu tiên là nhìn thấy nàng liều mạng ôm chặt Tô Hạo Ân, sau đó nhìn thấy cha mẹ của mình, sắc mặt hần trăm xuống, lạnh giọng chất vấn: “Hai người tới làm cái gì? Cút ra khỏi nơi này!”

“Đứa bé kia.” Đồng Dịch Trung không thể tin được những gì mà ông nhìn thấy, đứa nhỏ kia, nó là.

“Đứa bé đó không liên quan đến chuyện của ông.” Đồng Thiệu Vĩ tức giận đáp lại một câu, động tác mềm nhẹ nâng Tô Doanh San dậy, ra hiệu cho Bạch Sáu Hồng và Lục Úc Quyên đưa hai mẹ con họ lên lầu nghỉ ngơi.

“Để cho ta nhìn thử thằng bé một chút.” Giọng điệu Đồng Dịch Trung kích động, thật không ngờ ông có cháu đích tôn.

“Nằm mơ!” Đồng Thiệu Vĩ che ở trước mặt ông, lãnh khốc nói: “Ông tới đây làm gì? Đến để đả kích người bị ông làm hại đến mức tâm trí thoái hóa biến thành cô bé sáu tuổi sao?”

“Ta chỉ muốn nhìn đứa bé kia.”

“Muốn nhận họ hàng sao? Thật xin lỗi, nó tên là Tô Hạo Ân, là con trai ngoài giá thú của Tô Doanh San, không có quan hệ gì với Đồng gia chúng ta.”

“Nó là.” Mũi Đồng Dịch Trung đau xót, đó là đứa cháu nội mà ông đã mong đợi nhiều năm nha!

“Nó là ai không quan trọng, cũng không liên quan đến chuyện của ông, cút ra khỏi nhà của tôi ngay. Đời này nó chính là đứa con trai ngoài giá thú của Tô Doanh San, không hề có bất kỳ thân phận nào khác, hiểu chưa? Đừng nghĩ đến việc đi quấy rầy đứa nhỏ, nếu không, tôi sẽ đưa nó đến nơi mà ông vĩnh viễn cũng tìm không thấy.”

“Nó.”

“Tiễn khách!” Tiếng Đồng Thiệu Vĩ chưa dứt đã lập tức xuất hiện vài tên bảo vệ chấp hành mệnh lệnh của hắn, đưa vợ chồng Đồng gia rời khỏi nơi đây.

Đã qua ba ngày kể từ khi vợ chồng Đồng gia tới, Tô Doanh San vẫn chìm đắm trong thế giới của mình, thì thào tự nói, bộ dáng nói năng lộn xộn làm cho Đồng Thiệu Vĩ lòng đau như cắt.

Hắn vẫn chờ đợi ở bên giường của nàng, khe khẽ gọi nàng, nhưng không cách nào khiến cho nàng hoàn hồn.

“Vĩ ca ca, Vĩ ca ca.” Tô Doanh San suy yếu hô, hắn lập tức kéo cơ thể mảnh mai của nàng tiến vào trong lòng ngực.

“Anh ở đây.” Hắn thấp giọng trấn an nàng.

“Không cần, tôi không sao.” Sau một thời gian phong tỏa trí nhớ, cuối cùng Tô Doanh San cũng mở cửa ra, cúi đầu thốt lên câu nói mà lần đầu tiên khi hai người gặp nhau nàng đã nói.

Đồng Thiệu Vĩ kinh ngạc nhìn nàng, nàng có thể bình phục sao? Trong mắt hắn hiện lên tia sáng hy vọng.

“Gặp lại coi như không quen biết, dù sao tôi cũng không có việc gì, tạm biệt nha.”

“Tôi không có tiền, trên người không có, trong nhà cũng không có.”

“Để tôi nói trước nha, tôi không có tiền, cũng không có sắc đẹp, tôi nghĩ có thể là anh đã trối sai đối tượng rồi, không bằng thừa dịp trời còn sớm, thả tôi trở về, anh còn có cơ hội đi tìm đối tượng phù hợp.” “Tôi cũng không thể kháng nghị được sao?”

“Muốn chặt tay hay là chặt chân, cho em chọn.”

“Tôi không phải là bạn gái của anh! Tôi cũng không muốn đính hôn!”

“Anh ấy là bạn trai của con!”

“Tô gia chúng tôi là người trong sạch, tôi không muốn có liên quan gì đến người trong hắc đạo, cho nên chuyện giữa chúng ta, đến đây chấm dứt được không?”

“Nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, cô nam quả nữ sống chung một nhà, nhất định sẽ bị người ta bàn tán.”

“Đừng nói cho tôi biết, anh muốn ngủ khóa thân nha.”

“Anh muốn làm gì? Tôi còn chưa đủ mười tám tuổi nha, nếu anh ăn hiếp tôi, thiên lôi nhất định đánh chết anh.”

“Người ta không nghĩ sớm như vậy phải lấy chồng, em còn muốn thi đại học, đi du lịch ở nhiều quốc gia trên thế giới.”

“Ông xã!”

“Em rất yêu anh!”

“Em muốn làm vợ của anh.”

Đồng Thiệu Vĩ tỉ mỉ lắng nghe những lời nói lúc mê man của nàng, trong lòng cũng vì lời nói của nàng mà cảm thấy ngọt ngào.

“Đừng! Đừng mà!” Nàng đột nhiên kịch liệt giãy dụa, hắn giật mình ôm chặt nàng, khó hiểu không biết vì sao nàng lại kích động như thế.

“Các người muốn bắt tôi đi đâu? Tôi không muốn đi! Buông!” Tô Doanh San liều mạng giãy dụa, hắn đau lòng ôm nàng, vì bản thân không thể giúp đỡ mà tự trách vạn phần.

“Bác trai? Bác gái? Tại sao lại bắt con tới chỗ này? Con phải đi về, con muốn đi tìm Thiệu Vĩ, con muốn tìm anh ấy. Thiệu Vĩ! Mau tới cứu em!” Nước mắt từ trong khóe mắt của nàng chảy ra, nàng đau khổ cầu xin làm cho tim của hắn như bị dao cắt.

“Đừng! Thả tôi ra ngoài! Thả tôi ra ngoài.”

“Thả tôi ra ngoài, cứu mạng đi, mở cửa ra!”

“Vĩ, anh ở đâu? Anh ở đâu rồi?” Nước mắt nàng rơi như mưa, làm cho ai thấy cũng phải đau lòng.

“A! Đau quá!” Nàng đau đớn gào thét .

“Tha cho tôi, van xin các người.”

“Không! Sẽ không là anh ấy, không! Không phải anh ấy, không phải anh ấy!” Nàng phe phẩy đầu giống như lên cơn điên, như là không thể tin được những gì nàng đã thấy.

“Làm sao có thể là anh Vĩ, sao lại có thể là anh!” Nàng cực kỳ kích động hô to.

Thoáng chốc, sắc mặt Đồng Thiệu Vĩ trắng bệch nhìn chăm chăm nàng, nàng vừa mới nói cái gì? Chẳng lẽ người cường bức nàng. Là hắn?

Hắn làm sao có thể cưỡng bức nàng?

“Người em yêu nhất là anh, hận nhất cũng là anh.” Nàng đau đau khổ khổ nước mắt rùng rùng nói.

Hắn khiếp sợ trừng mắt nhìn nàng, không thể tin được tất cả những lời nói vừa được thốt ra từ miệng nàng, nàng nhớ đến người cường bức nàng là hắn. Cho nên mới quỳ xuống khóc lóc, thậm chí dập đầu cầu xin hắn để cho nàng rời đi.

Mặc cho hắn nhiều lần truy hỏi, nàng cũng nhất quyết không nói.

Chẳng lẽ thật là hắn?

Đồng Thiệu Vĩ mạnh mẽ đè nén tâm lý đang chấn động, cẩn thận hồi tưởng lại ba năm trước đây, những chuyện xảy ra trước và sau khi nàng mất tích.

Trước khi nàng mất tích một ngày, hắn phải đi công tác, khi hắn tỉnh lại thì đã sau ba ngày, người chăm sóc hắn là thám Phương, bà bình tĩnh nói với hắn, hắn bị kẻ địch ám hại, bị hạ độc, nhưng bây giờ đã không còn trở ngại.

“Thám Phương.” Hắn điên cuồng hét lên.

Thám Phương vội vàng chạy vào phòng, khó hiểu hỏi: “Thiếu gia có gì phân phó?”

“Ba năm trước, chuyện tôi trúng độc bà còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ?”

“Là ai đưa tôi về nhà?”

“Đàn em thân tín của ông chủ.”

Hắn bi thương than khóc một tiếng, áy náy ôm lấy người mà mình yêu thương, vô cùng đau đớn quát: “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Bảo anh sau này làm sao có thể đối mặt với. San.”

“Thiếu gia.” Thám Phương bị nét mặt tuyệt vọng của hắn làm cho hoảng sợ.

“Anh sẽ trả lại công bằng cho em, anh sẽ, tin tưởng anh.” Động tác hắn dịu dàng làm đưa nàng nằm trở lại giường, ánh mắt đau khổ dừng trên dung nhan xinh đẹp của nàng: “Tha thứ cho anh!”

Thám Phương chạy theo bóng dáng rời đi của hắn, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác cực kỳ bất an, vội vàng gọi điện thoại xin Tiết Trần Kỳ giúp đỡ.

Đồng Thiệu Vĩ chạy như bay đi vào chỗ ở của vợ chồng Đồng gia.

Mặt hắn không chút thay đổi, hai tròng mắt lóe lên tia tuyệt vọng, nhìn chăm chăm cha mẹ hắn, giọng điệu lãnh đạm hỏi: “Năm đó thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiệu Vĩ.” Trần Châu Kỳ rõ ràng cảm nhận đau xót cùng nản lòng thoái chí phát ra từ trong lòng hắn.

“Nói cho tôi biết, có phải tôi hay không? Cái người năm đó mà tôi muốn tìm, có phải là tôi hay không?”

Đồng Dịch Trung cả người chấn động, thề thốt phủ nhận nói: “Làm sao có thể là con, người đó là ta!”

“Là tôi! Nếu không phải tôi, thì tại sao cô ấy có thể nhìn tôi như con mãnh thú và dòng nước lũ, tại sao lại khóc lóc quỳ xuống, ra sức dập đầu với tôi, chỉ cầu xin tôi mở lòng từ bi buông tha cho cô ấy? Thì ra tôi mới là tên đầu sỏ gây nên, tôi mới là con dã thú đáng giận đến cực điểm kia.”

“Không phải như vậy!” Đồng Dịch Trung nắm chặt hai đấm quát: “Là ta phạm vào tội lớn tày trời, con không nên thay ông già này gánh tội.”

“Vậy sao? Khi cô ấy mất tích, tôi cũng trùng hợp bị trúng độc bất tỉnh nhân sự, do đàn em thân tín của ông đưa về.”

Đồng Dịch Trung bị lời nói của hắn làm cho chấn động, thử cứu vãn tất cả: “Mọi chuyện đã qua đi, đó là lỗi do ta gây ra, không nên để cho người vô tội gánh vác, là ai dám can đảm nói xằng nói bậy?” Người ngoài không ai biết chuyện, kể làm cha đã vậy bản vợ tương lai của con trai, Thiệu Vĩ làm sao có thể biết được tất cả sự thật?

“Là chính miệng San San nói. Thật ra đã phát sinh chuyện gì, tại sao một chút ấn tượng tôi cũng không có?” Ngờ kìa Đồng Thiệu Vĩ đau đớn chất vấn.

“Không có chuyện đó, con bé điên rồi!” Trên trán Đồng Dịch Trung nổi đầy gân xanh tức giận rống to.

“Cô ấy không có điên, kẻ điên chính là tôi, là tôi mấy năm nay như kẻ ngu ngốc, bị ông lừa.” Hắn cười lạnh, từ trong ngực lấy ra một khẩu súng.

“Con muốn làm gì?” Trần Châu Kỳ lúng túng, hoảng hốt, thét chói tai, “Ông ấy là cha của con nha!”

Đồng Thiệu Vĩ đặt họng súng trên huyệt Thái Dương, ánh mắt lạnh lùng nhìn vẻ mặt khiếp sợ của cha mẹ, giọng điệu bình tĩnh tựa như đang bình luận thời tiết, “Nếu người đó là ông, tôi không có cách nào thay cô ấy đòi lại công bằng, nếu là sai lầm của tôi, lỗi của tôi. Sau khi tôi chết tất cả đều để lại cho cô ấy, tất cả sai lầm, hãy dùng tính mạng của tôi trả lại cho cô ấy.”

“Không cần!” Trần Châu Kỳ rút cuộc nhận không được thương tâm khóc rống, “Tất cả đều là lỗi của chúng ta, các con đều là vô tội, không cần lại có thêm người bị thương. Tô Doanh San còn cần con chăm sóc, con muốn bỏ lại con bé sao? Bọn họ mẹ góa con côi, con có thể an tâm sao?”

“Cô ấy không cần tôi ở lại bên cạnh cô ấy, cô ấy muốn rời khỏi!”

“Còn đứa nhỏ thì sao?”

“Nó là em trai của tôi.” Hắn cười lạnh đáp lại một câu.

“Nó là con trai ruột của con nha!” Cuối cùng Trần Châu Kỳ cũng nói ra chân tướng, bà không thể trở mặt nhìn thấy con trai chết trước mặt mình.

Tay cầm súng của Đồng Thiệu Vĩ hơi hơi buông xuống, ngửa mặt lên trời cười to, nói: “Nó quả thật là con trai của tôi! Trời ơi! Thật ra tôi đã làm chuyện gì?”

“Mọi chuyện đều là lỗi của ta.” Đồng Dịch Trung luôn luôn hăng hái, giờ phút này giống như già thêm hai mươi tuổi, cười cho bức tranh mà chính mình đã hao tâm tổn trí vẽ ra, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy.

Khi Đồng Dịch Trung biết được Đồng Thiệu Vĩ có ý định kết hôn với bạn gái, chính là cô gái tên Tô Doanh San chỉ mới gặp mặt một thời gian ngắn, nhưng ông chưa từng tỏ ra ý kiến gì.

Ông không muốn để cho Tô Doanh San gả vào Đồng gia, nhưng ông là người đa mưu túc trí, ông biết rõ nếu cùng con trai mặt đối mặt, đối với cả hai đều không có lợi, ông chỉ có thể chờ, chờ đến thời cơ thích hợp, rồi mới đem Tô Doanh San đá ra khỏi cuộc sống của Đồng Thiệu Vĩ.

Ba năm trước, Đồng Thiệu Vĩ bị kẻ thù mai phục, trên người bị thương, Đồng Dịch Trung nhân cơ hội này, cho hắn uống thuốc kích thích loại mạnh. Đợi đến khi Đồng Thiệu Vĩ bị thuốc kích thích tra tấn đến cuồng tính hoàn toàn mất hết lý trí, rồi bắt cóc Tô Doanh San đến, đẩy mạnh vào làm thuốc giải cho hắn.

Nhu cầu dữ dội suốt hai ngày hai đêm, cuối cùng cũng làm cho Đồng Thiệu Vĩ bị thuốc kích thích khổng chế từ từ bình tĩnh trở lại, chìm vào giấc ngủ.

Mà Đồng Dịch Trung và Trần Châu Kỳ làm cho Tô Doanh San tỉnh lại, dùng ngôn từ nhục nhã triệt để Tô Doanh San là đứa con gái tàn hoa bại liễu. Khi nàng biết được hai ngày qua dã thú chính là Đồng Thiệu Vĩ, nàng điên cuồng hét chói tai, không thể tin được tất cả những gì mà hai mắt mình nhìn thấy.

Đồng Thiệu Vĩ thất thần nghe xong, cười lạnh nói: “Thì ra đúng là tôi, tôi phải làm sao đối mặt với cô ấy đây? Cả đời này cô ấy cũng sẽ không tha thứ cho tôi.”

Trong đầu hắn hiện lên vẻ sợ hãi của nàng, nàng cực kỳ hoảng sợ, ánh mắt che kín hồi hộp, thân hình nhỏ xinh quỳ xuống mạnh mẽ ra sức dập đầu.

Tất cả những chuyện này chỉ có thể chứng minh một sự thật không thể thay đổi, đó chính là nàng hận hắn thấu xương.

“San, anh sẽ trả lại công bằng cho em!”

Hắn lại nâng tay lên, hòng súng chỉ vào huyết Thái Dương.

“Không.” Đồng Dịch Trung và Trần Châu Kỳ phát ra tiếng kêu vô cùng đau đớn, bọn họ chỉ là muốn con trai rời khỏi cô gái đó, bọn họ không thể mất đi đứa con duy nhất.

Đùng! Đùng! Hai tiếng súng đoạt hồn người liên tiếp vang lên.

Sắc mặt vợ chồng Đồng gia trắng bệch, giật mình ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt dính máu, té trên mặt đất của Đồng Thiệu Vĩ.

Thật ra bọn họ đã làm cái gì?

Đây là kết quả bọn họ mong muốn sao?

Hắc Lạc Kiệt cùng Tiết Trấn Kỳ nhanh chóng chạy tới, vội vàng đưa Đồng Thiệu Vĩ bị thương đến bệnh viện, có lẽ còn có thể cứu mạng của hắn.

Nếu không phải hai người đuổi tới trước khi Đồng Thiệu Vĩ nổ súng, Hắc Lạc Kiệt kịp thời bắn lệch súng của Đồng Thiệu Vĩ, thì bây giờ không cần đưa tới bệnh viện, mà là trực tiếp đưa đến nhà tang lễ.

“Hy vọng các người sẽ vừa lòng với kết cục này.” Trước khi đi, Hắc Lạc Kiệt lạnh lùng bỏ lại những lời này.

Về mặt vợ chồng Đồng gia ân hận vì lúc đầu đã làm sai, không nói gì chỉ đứng im nhìn thấy con trai bị nâng đi.

Đây không phải kết cục mà bọn họ muốn!

9. Chương 9

Bạch Sáu Hồng cùng Lục Úc Quyên kinh ngạc khi biết tin Đồng Thiệu Vĩ tính tình lạnh lùng lại có thể làm ra hành động tự sát, nếu không có Hắc Lạc Kiệt và Tiết Trấn Kỳ đuổi tới kịp thời, Đồng Thiệu Vĩ đã sớm chết ở trước mặt cha mẹ.

Hai người lập tức chạy tới chỗ ở Đồng Thiệu Vĩ, nghĩ muốn khuyên Tô Doanh San tha thứ cho Đồng Thiệu Vĩ, tiếp nhận lại hắn một lần nữa.

Bạch Sáu Hồng nhìn Tô Doanh San đang gắt gao lui ở góc, nước mắt rơi đầy mặt, không khỏi nhẹ bước tới gần nàng, “Chị nghĩ, em hẳn là đã nhớ hết tất cả mọi chuyện.”

Nước mắt Tô Doanh San vẫn rơi như mưa, vẻ mặt đau khổ nhìn bọn họ.

“Đừng trốn tránh nữa, em tiếp tục trốn tránh cũng không phải là cách để giải quyết vấn đề.” Bạch Sáu Hồng nâng lên muốn lau đi nước mắt rơi trên mặt nàng.

“Đừng dựa sát vào đây!” Tô Doanh San giống như con thỏ giật mình hoảng sợ, nhảy cách xa bọn họ, ánh mắt bối rối nhìn chằm chằm người trước mặt.

“Chị là Bạch tỷ tỷ, chị ấy là Lục tỷ tỷ, em đã quên chúng tôi rồi sao?” Biết được những chuyện bi thảm mà nàng gặp phải, Bạch Sáu Hồng không khỏi có chút ghen ngào.

Tô Doanh San điên cuồng lắc đầu hò hét: “Tôi không cần! Tôi không cần nhớ tới tất cả mọi chuyện, tại sao.”

Bạch Sáu Hồng thật cẩn thận ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, lòng chua xót khi nhìn thấy nàng chịu đủ khiếp sợ: “Đừng trốn tránh nữa, chị hiểu được em đã chịu nhiều đau khổ, nhưng em phải kiên cường một chút, đừng cảm đối mặt với tất cả mọi chuyện.”

“Tôi chỉ muốn được yên tĩnh sống qua ngày, không cần. Không cần lại gần tôi nữa.” Tuy rằng trước đó vài ngày đã phát sinh chuyện gì nàng nhớ không rõ lắm, nhưng nàng lại nhớ rõ người trước mắt là ai, chỉ là nàng trong lòng tràn ngập sợ hãi, một đôi mắt chứa nước để phòng nhìn xung quanh.

“Được, chị không tới gần, nhưng em hãy bình tĩnh nghe chị nói, được không?” Bạch Sáu Hồng dịu dàng nói, có ý định trấn an những lo lắng của nàng.

“Tôi không thích nghe! Tôi cũng không muốn nghe gì cả!” Hai tay Tô Doanh San run rẩy bịt kín hai tai, nàng không muốn biết gì hết, nàng cũng không muốn nghe gì hết.

“Chẳng lẽ ngay cả con trai của em, em cũng không quan tâm sao?” Bạch Sáu Hồng vừa nói vừa nháy mắt với Lục Úc Quyên, muốn nàng đi mang Tô Hạo Ân lại đây.

“Con trai?” Nàng lập tức buông thủ, kích động hỏi: “Hạo Ân ở đâu? Hạo Ân!”

“Chị biết em rất thương con của em, đúng không?” Thấy nàng vì đứa con quên cả sợ hãi, tìm kiếm đứa con khắp nơi.

“Hạo Ân đâu?” Nàng chạy nhanh muốn đi tìm con trai.

“Mẹ!” Tô Hạo Ân vừa nhìn thấy mẹ, thân hình nho nhỏ lập tức nhào vào trong lòng ngực của nàng, nước mắt nước mũi tèm lem, hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Hạo Ân, con là cục cưng bảo bối của mẹ.” Ánh mắt Tô Doanh San dừng trên khuôn mặt của nó, nước mắt rơi như vỡ òa.

“Đừng khóc, mẹ, đừng khóc.” Tô Hạo Ân vươn bàn tay nhỏ bé lau đi nước mắt của nàng, “Mẹ, mẹ nhớ lại Hạo Ân rồi sao? Có phải mẹ hết bệnh rồi không?”

Tuy rằng khi mẹ bị bệnh mẹ không hề khóc, cũng không có đau lòng, nhưng nó vẫn hy vọng mẹ có thể nhớ lại nó.

“Xin lỗi con, mẹ thật xin lỗi con.” Tô Doanh San ôm chặt nó vào trong lòng ngực, nàng biết những năm qua đứa nhỏ này đã thua thiệt nhiều lắm.

Nàng thương con trai, nhưng đau xót trong lòng, lại theo sự xuất hiện của hắn, bức bách nàng lần nữa.

“Mẹ, đừng buồn nữa. Hạo Ân sẽ thật ngoan ngoãn, mẹ hãy mau khỏe lại đi, chú ấy sẽ rất vui vẻ, rất vui vẻ đó.”

Thân thể của nàng đột nhiên cứng ngắc, có chút kinh hoàng nói: “Chúng ta rời khỏi nơi này được không? Hạo Ân, chúng ta quay về nhà ở Mỹ được không?”

“Mẹ, con thích nơi này, con thích chú ấy làm ba của con. Mẹ không phải muốn làm vợ chú ấy sao? Hạo Ân cũng sắp có ba ba. Con không muốn quay về nhà ở Mỹ, nơi đó không có chú, cũng không có ba.” Tô Hạo Ân tha thiết cầu xin mẹ.

“Con thích chú Đồng sao?” Trong hai tròng mắt xinh đẹp của nàng che kín đau thương, nếu nàng không có khôi phục trí nhớ, có lẽ giữa nàng và Đồng Thiệu Vĩ mới có thể, nhưng bây giờ nàng đã khôi phục trí nhớ, mà sự thật tàn nhẫn kia giống như bàn ủi in dấu trong lòng cả hai.

Tất cả không thể trở lại như trước.

Đã quá muộn.

Tô Hạo Ân gật gật đầu: “Dạ, con rất thích chú Đồng!”

Nàng nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt đứa con trai giống hệt như hấn, cố nén đau lòng nói: “VẬY CON Ở ĐÂY VỚI CHÚ ẤY, CHỜ ĐẾN KHI NÀO CON MUỐN VỀ NHÀ, MẸ LẠI ĐẾN ĐÓN CON.”

Nàng không có cách nào cự tuyệt khao khát của con trai, cũng không có cách nào tàn nhẫn tách cha con bọn họ ra.

Bạch Sáu Hồng nghe vậy, khẽ thở dài, “Chẳng lẽ em không nghĩ nói cho Hạo Ân biết, ai là cha của nó sao?”

“Không!” Tô Doanh San nhíu chặt mi lắc đầu “Không cần nói nữa, cha của nó là ai cũng không quan trọng, quan trọng là ... Mọi người không cần khơi lại vết thương nữa, hãy để cho tất cả đi vào quá khứ.”

“Thật không? Em cho là em có tâm tính của loài đà điểu sao, có thể hóa giải tất cả ân oán oán sao? Thật ra Thiệu Vĩ đã biết rõ chân tướng mọi chuyện.” Bạch Sáu Hồng thả một quả bom về phía nàng.

Tô Doanh San khiếp sợ dích nhìn nàng, kinh ngạc nói: “Anh ấy làm sao có thể biết? Là ai nói với anh ấy?”

Nàng một mình chịu đựng tất cả thống khổ, chỉ là không muốn để cho hấn biết được chân tướng, rồi tiến hành tổn thương bản thân.

Loại đau đớn đến tê tâm này, một mình nàng nhận lấy là đủ rồi.

“Anh ấy nghe em nói mớ, cũng đã chứng thực qua cha mẹ anh ấy.”

Năm đó nàng không có cách nào chấp nhận được kẻ cưỡng bức nàng là hấn, người mà nàng yêu nhất, khiến cho bản thân lâm vào tình trạng tinh thần thất thường, cái loại khổ sở này, nàng thà rằng tự mình chịu đựng, cũng không nguyện ý thương tổn hấn.

Tại sao bản thân lại không giữ được bí mật kia?

Vì cái gì cha mẹ hấn phải thừa nhận?

“Mẹ, ba ba của con là ai?” Không thể cưỡng lại sự tò mò của mình, Tô Hạo Ân lo lắng truy hỏi.

Tô Doanh San sững sờ nhìn vào bàn tay phe phẩy dữ dội của con trai, không biết có nên nói cho nó biết hay không.

“Em có tha thứ cho anh ấy không?”

Lời nói của Bạch Sáu Hồng làm cho nàng càng thêm mê man bất lực, nàng thật sự không muốn đi đối mặt cái gì cả, không muốn nghĩ cũng không muốn nhớ cái gì cả.

“Mẹ, ba ba của con là ai?”

“Doanh San, tỉnh lại một chút, đừng cảm đi đối mặt với sự thật.”

“Không nên ép tôi, đừng dồn ép tôi nữa! Tôi thật sự không muốn gì cả, tôi chỉ muốn rời khỏi đây, tất cả những thứ khác tôi đều không muốn, không cần!” Tô Doanh San khẽ run, hai tay ôm lấy khuôn mặt tràn đầy nước mắt, không muốn đối mặt tất cả.

Bỗng chốc Lục Úc Quyên kéo tay nàng xuống, giọng điệu vội vàng nói: “Chúng tôi đều hiểu em đã chịu rất nhiều khổ sở, nhưng trốn tránh thật sự có thể giải quyết được vấn đề sao? Em có biết sau khi Đồng Thiệu Vĩ biết được tất cả những chuyện mà mình làm, anh ấy đã làm cái gì không?”

Nàng sững sốt, lo lắng hỏi: “Anh ấy đâu?” Hoang mang giống như từng đợt thủy triều đánh úp về phía nàng, nàng không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười khiến cho người khác an tâm của hấn, vội vàng hỏi: “Anh ấy đi đâu rồi?”

“Em vẫn còn quan tâm anh ấy, đúng không? Lòng của em còn để ý, em vẫn còn yêu anh ấy, đúng không?” Lời nói của Lục Úc Quyên giống kim châm vào lòng của nàng.

“Nếu em còn yêu anh ấy, vậy thì em có thể tha thứ cho những chuyện mà anh ấy đã làm không?” Bạch Sấu Hồng thử hỏi.

“Em còn yêu anh ấy sao?” Bắt đầu từ ba năm trước, mỗi một lần nhớ đến sự dịu dàng của hắn, thì cơn ác mộng như hình với bóng liền vây lấy nàng, làm cho lòng của nàng không thể nào bình tĩnh được.

“Còn yêu không?” Bạch Sấu Hồng khẩn trương truy hỏi.

“Không yêu, không yêu! Em không bao giờ ... yêu anh ấy nữa!” Nàng liếc mình lắc đầu, nghĩ muốn gạt đi cảm xúc hỗn loạn thống khổ này.

Không, nàng không muốn ngã vào trong vực sâu của cơn ác mộng này nữa, nàng không muốn!

“Gạt người, nếu em không yêu, em sẽ vì đứa nhỏ trong bụng mà tỉnh táo lại sao? Nếu em không yêu, tại sao sau ba năm gặp lại, em không chỉ vào mũi anh ấy mắng to? Tại sao em không đem tất cả uất hận trong lòng nói ra hết? Bởi vì người trong lòng em yêu chính là anh ấy, em không muốn thương tổn anh ấy.” Lục Úc Quyên lớn tiếng quát.

“Năm đó, anh ấy không biết gì cả, anh ấy bị cha mẹ hạ thuốc kích thích, cho nên anh ấy cũng không rõ bản thân đang làm cái gì. Doanh San, chuyện này không thể hoàn toàn trách anh ấy, anh ấy cũng là người vô tội, bị hại. Từ sau khi em vô cớ biến mất, suốt ba năm nay anh ấy chưa bao giờ buông xuôi việc tìm kiếm em, nếu không phải cha mẹ anh ấy ở giữa làm khó dễ, anh ấy đã sớm tìm được em.” Bạch Sấu Hồng nói ra nỗi khổ trong lòng Đồng Thiệu Vĩ.

“Đúng vậy, em còn thương anh ấy, nhưng em không có cách nào tiếp nhận lại anh ấy, không có cách nào tha thứ cho những chuyện đã gây đau khổ cho em. Em không hận anh ấy, cũng không oán anh ấy, chỉ là em không có cách nào khống chế tình cảm của chính mình.” Giọng điệu Tô Doanh San bình tĩnh nói, yêu quá sâu cũng là một loại trời buộc, nàng đối với hắn, yêu và hận đã không thể tách rời.

“Vậy nếu anh ấy chết, em sẽ vui vẻ sao?”

Lời này như sét đánh ngang tai, chấn động đến mức cả người nàng cứng đờ, nàng không dám tin nhìn bọn họ, lời bọn họ vừa nói là có ý gì?

Chẳng lẽ. Chẳng lẽ hắn đã làm việc ngu ngốc gì?

Không! Mặc dù nàng hận hắn, nhưng nàng cũng không muốn hắn chết.

Nàng không muốn hắn chết!

“Anh ấy đã làm chuyện gì?” Tô Doanh San cầm lấy tay Bạch Sấu Hồng, hoảng hốt hỏi, sợ hãi hắn sẽ làm ra chuyện gì thương tổn bản thân.

“Anh ấy nói muốn trả lại công bằng cho em, cho nên giờ súng tự sát.”

Nghe vậy, Tô Doanh San buông tay ra, đầu óc trống rỗng nhìn nàng.

“Mẹ, chú ấy là ba của con sao?” Tô Hạo Ân nghe không hiểu lời nói của người lớn, nó cũng không hiểu được, cái gì mà hận và tha thứ, nó chỉ quan tâm Đồng Thiệu Vĩ có phải là ba nó hay không.

Dừng ở hai tròng mắt khát vọng của con trai, thế giới của Tô Doanh San hoàn toàn sụp đổ, sao hắn có thể giờ súng tự sát, sao có thể đối với nàng như vậy!

Nàng không phải muốn hắn chết nha!

Cho tới bây giờ nàng đều không có ý muốn hắn phải chết, tại sao hắn lại dùng phương thức này hủy diệt sinh mệnh của mình? Chẳng lẽ hắn có thể đi được yên tâm thoải mái sao?

Nàng cố nén nước mắt, vỗ về khuôn mặt mềm mại của con trai, nói từng chữ thật rõ ràng: “Chú Đồng chính là ba của Hạo Ân.”

“Vậy ba đâu? Ba ở chỗ nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hạo Ân sáng ngời, thăm nghĩ mau chóng nhìn thấy cha.

Tô Doanh San quay đầu nhìn bọn họ “Bây giờ anh ấy ở đâu?” Hy vọng đáp án không phải là sự thật tàn nhẫn.

“May mắn là chồng của chị đuổi tới kịp thời, bắn lệch súng của anh ấy, nhưng viên đạn vẫn xẹt qua mặt, hiện tại đã được đưa đến bệnh viện, tình hình lúc này vẫn còn chưa rõ.”

Lục Ưc Quyên tiến lên nâng nâng dậy, dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt nàng, “Em có thể tha thứ cho anh ấy không? Anh ấy không có cách nào đối mặt với em, cũng không thể tiếp nhận bản thân đã đối đãi với em như thế, cho nên mới dùng phương pháp kịch liệt này, nghĩ muốn trả lại công bằng cho em.”

Sau một lúc trầm mặc, trong lòng Tô Doanh San đã quyết định, rồi mới mở miệng nói: “Làm phiền hai chị mang Hạo Ân đi gặp anh ấy, thuận tiện chuyển lời với anh ấy, em không hận anh ấy, em nguyện ý tha thứ cho anh ấy.”

“Nếu tha thứ, vì sao không tự mình đi gặp anh ấy?”

“Cho dù tha thứ anh ấy, em cũng không có cách nào đi đối mặt anh ấy.” Tô Doanh San cầm tay con trai đặt trong tay bọn họ, sau đó lập tức chạy lao ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau, sau khi Đồng Thiệu Vĩ tỉnh lại, thất vọng hỏi: “Tại sao phải cứu tôi?”

Vết thương của hắn cũng không nghiêm trọng, nhưng ở trên trán có lưu lại một vết sẹo không thể biến mất. Hắn không cần mặt ủ mày chau, ngoại trừ yêu Tô Doanh San đến tận xương tủy ra, hắn hoàn toàn không để ý những chuyện khác.

“Haiz, cậu việc gì phải làm khổ mình như vậy?” Hắc Lạc Kiệt có thể hiểu được tâm tình của hắn, nhưng tự sát thật sự có thể hóa giải đau khổ và uất hận trong lòng Tô Doanh San sao?

“Tôi muốn trả cho cô ấy một sự công bằng.” Giọng nói hắn chua xót, mỗi khi nhớ lại việc Tô Doanh San phải đến bệnh viện tâm thần điều trị, hắn càng thêm thống hận chính mình.

Hai ngày kia thật ra hắn đã đối đãi với nàng như thế nào? Mà lại làm cho tinh thần nàng thất thường, tất cả đều là lỗi của hắn.

“Chuyện này không phải lỗi của anh.” Không đành lòng thấy hắn tự trách như thế, nên Bạch Sáu Hồng dịu dàng an ủi. Lúc trước nàng đã từng gặp qua vợ chồng Đồng gia, biết bọn họ hối hận không thôi, luôn hy vọng con trai có thể tha thứ ừ, cũng để cho Tô Hạo Ân nhận tổ quy tông.

Đồng Thiệu Vĩ cụp hai mắt lại, chuyện cho tới giờ, ai đúng ai sai thì có thể thế nào? Sự thật chính là sự thật, sự thật này giống như sắt nung in dấu vào trong lòng hắn, làm đau đớn trái tim hắn.

“Anh còn phải chăm sóc Doanh San, chẳng lẽ anh không quan tâm đến cô ấy sao? Còn nữa, anh muốn cho con trai của anh trở thành cô nhi sao?”

Trái tim băng giá của hắn hơi hơi nhói lên, gắt gao siết chặt hai tay, cố nén nội tâm thống khổ, lắc đầu nói: “Cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi.”

Hắn không thể đối mặt với vẻ mặt che kín đau khổ cùng bi thương của nàng.

“Có tha thứ hay không, anh phải đích thân đi hỏi cô ấy.” Lục Ưc Quyên nắm tay Tô Hạo Ân đi vào phòng bệnh.

Tô Hạo Ân thấy Đồng Thiệu Vĩ trên giường bệnh, vui vẻ chạy vội tới bên giường, gắt gao cầm lấy tay hắn, hưng phấn hô lên: “Ba à! Ba là ba của con!”

Đồng Thiệu Vĩ đột nhiên sững sốt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quá giống chính mình kia, cảm động nghẹn ngào nói: “Phải, ba là ba của con.”

Hắn không để ý sức khỏe vẫn còn có chút suy yếu, vươn một tay ôm con trai vào trong ngực, loại cảm giác cốt nhục nhận nhau này, làm cho hốc mắt hắn nóng lên.

Nàng nguyện ý nói ra thân phận của hắn cho con trai biết, có phải đã nói lên nàng tha thứ cho hắn hay không?

Hạt giống hy vọng nảy mầm trong lòng hắn, hắn hỏi Bạch Sầu Hồng: “Cô ấy có bằng lòng tha thứ cho tôi hay không? Có phải bằng lòng tiếp nhận tôi? Có phải hay không. . . . Cô ấy đâu?”

Phát hiện bóng dáng nhỏ bé làm cho lòng hắn vương bận chưa xuất hiện ở trong phòng bệnh, tim hắn co thắt đau đớn, thất vọng nói: “Cô ấy vẫn không chịu tha thứ cho tôi.”

“Hãy cho cô ấy một ít thời gian, cũng cho chính anh một ít thời gian, dưỡng thương cho khỏe lại. Ít nhất cô ấy bằng lòng giao con trai cho anh, nguyện ý nói cho đứa nhỏ biết anh là cha ruột của nó, cô ấy còn muốn em chuyển lời với anh, cô ấy đã không còn hận anh, và cũng đã tha thứ cho anh.”

“Thật vậy sao? Cô ấy không còn hận tôi, bằng lòng tha thứ cho tôi?” Thất vọng chán nản biến mất trong mắt Đồng Thiệu Vĩ, trong lòng hắn tràn ngập vui mừng.”VẬY cô ấy đâu rồi? Khi nào thì cô ấy đến thăm tôi?”

“Cô ấy đã rời khỏi đây, cô ấy cần một khoảng thời gian để suy nghĩ rõ ràng.” Bạch Sầu Hồng không muốn tạt nước lạnh vào mặt hắn, nhưng lại không thể gạt hắn. “Em đã sai người đi cùng cô ấy, chờ vết thương của anh ổn lại rồi xuất viện, suy nghĩ kỹ sau này nên làm thế nào, thì đi đón cô ấy. Em nghĩ, cô ấy hẳn là sẽ không chấp nhận người đàn ông của mình buông xuôi bản thân, cô ấy cần một người đàn ông có thể vì cô ấy che mưa cản gió.”

“Ba ba, chúng ta phải đi đón mẹ trở về, con muốn vĩnh viễn được ở cùng ba mẹ.” Tô Hạo Ân muốn khóc nhìn cha, nó không rõ tại sao mẹ lại giao nó cho dì Bạch và dì Lục sau đó liền bỏ đi, hai dì nói với nó, mẹ muốn nó phải đi giúp đỡ ba ba đang bị thương, chờ sau khi ba ba hết bệnh, lại thì đi đón mẹ trở về.

“Ừ.” Đồng Thiệu Vĩ gật đầu thật mạnh với con trai.

Nàng cần thời gian, hắn sẽ chờ nàng thời gian.

Chỉ cần nàng không còn hận hắn, vậy thì hắn nguyện ý lắng lắng chờ nàng, chờ nàng có thể đối mặt với cha con bọn hắn.

Hắn tin tưởng ngày đoàn viên sẽ đến vào một ngày không xa.

10. Chương 10

Thời gian một năm đảo mắt đã trôi qua. Tô Doanh San ở trong một ngôi miếu nhỏ thuộc vùng núi phía Nam, sống một cuộc sống bình tĩnh không tranh đua với người đời. Mấy ngày gần đây, tâm tình bất an cùng sợ hãi của nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, từng bước xóa đi sự thật tàn khốc kia.

Sau khi khúc mắc được từ từ cởi bỏ, nàng liền nhớ đến cha con Đồng Thiệu Vĩ, không biết bọn họ có khỏe không? Vết thương của hắn có gặp trở ngại gì hay không? Hạo Ân đã đến nhà trẻ chưa? Có cao lớn hơn không? Từng giọt từng giọt nhớ mong tích tụ lại thành từng đợt thủy triều thương nhớ, nàng biết, nàng đã có thể loại bỏ được bóng ma ác mộng, để trở lại bên cạnh hắn.

Cáo biệt trụ trì xuống núi, nàng ngược nhìn mặt trời, chậm rãi đi về hướng trạm xe buýt. Đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn nàng, nàng quay đầu lại, nhìn về phía chủ nhân của cặp mắt kia.

Ý cười hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hắn đến rồi. Hắn là người đàn ông đầu tiên và cũng là người cuối cùng của nàng, tình yêu của nàng đối với hắn vẫn chiến thắng tất cả cừ hận.

Đồng Thiệu Vĩ chạy nhanh tới hướng nàng, dịu dàng ôm nàng vào trong lòng ngực, hắn ra sức hấp thụ mùi hương thơm mát quen thuộc tỏa ra từ người nàng, chân thật cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Nàng thật sự ở trong lòng ngực hắn!

Hắn tìm lòng không đợi liền che lại đôi môi đỏ mọng làm cho hắn ngày nhớ đêm mong kia, tinh tế nhấp nháy hương vị ngọt ngào trong miệng nàng.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng tiến vào trong miệng của nàng, quần lấy cái lưỡi dính hương của nàng, dục vọng giống như lửa bùng bùng cháy lên.

Tô Doanh San khẽ đáp lại hắn, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một màu hồng mê người, làm cho hắn thiếu chút nữa nhin không được lại muốn nhắm nháp nàng.

“Thật xin lỗi! Anh thất lễ.” Hắn cực kỳ dịu dàng nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nàng, mềm nhẹ kéo những sợi tóc vương trên mặt nàng, trịnh trọng nói: “Chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa được không?”

“Anh sẽ yêu thương em giống như trước đây sao?” Mắt của nàng rưng rưng, nhưng không phải là nước mắt thương tâm, mà là nước mắt của hạnh phúc. Cuối cùng nàng đã có thể trừ bỏ cơn ác mộng năm xưa, đối mặt với tình cảm của bọn họ.

“Anh không chỉ yêu em giống như trước kia, mà anh sẽ yêu em hơn gấp trăm ngàn lần.” Lời hứa thâm tình giống như gió xuân ấm áp thổi quét qua nàng, thổi bay tất cả ác mộng trước kia.

“Gả cho anh nha!” Hắn lấy chiếc nhẫn trong túi ra, không muốn lãng phí bất kỳ giây phút nào, hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất cưới nàng vào cửa, che chở nàng cả đời.

“Vâng.” Hai tròng mắt hàm chứa nước mắt, nàng gật đầu thật mạnh. Giây phút này nàng đã chờ lâu lắm rồi, từ lời cầu hôn năm ấy cho đến bây giờ, có trời biết nàng chờ đợi ngày này, chờ đến đau lòng biết bao nhiêu.

Đồng Thiệu Vĩ mừng rỡ như điên ôm lấy nàng, vui sướng xoay nàng vòng vòng.

Nàng đã biết Vĩ ca ca trong cảm nhận của nàng, nhất định sẽ kiên trì bảo vệ nàng, chờ đợi nàng. Cách đây rất lâu, nàng đã hiểu được hắn biết nàng ở nơi nào, cũng biết hắn đã rất nhiều lần trộm lên núi, trốn ở một bên nhìn nàng.

Tình cảm sâu nặng của hắn khiến cho nàng vô cùng cảm động.

Cách đó không xa có một chiếc Limousine đang đậu, trong xe, Tô Hạo Ân bắt mắt kháng nghị với Hắc Lạc Kiệt cùng Bạch Sáu Hồng ngồi ở bên cạnh: “Tại sao con không thể đi đến phía trước nói chuyện với mẹ?”

“Bởi vì cha của con lâu lắm rồi không có nhìn thấy mẹ của con, sự xuất hiện của con sẽ phá hư bầu không khí của bọn họ.” Bạch Sáu Hồng nhìn đôi tình nhân bên ngoài xe, vì cuối cùng bọn họ cũng có kết quả tốt đẹp mà cảm thấy vui mừng.

“Nhưng con cũng thật lâu không có nhìn thấy mẹ nha!” Lúc này nó cùng cha tới đón mẹ, dự tính sẽ gây ẹ niềm vui bất ngờ, ai ngờ cha lại không cho phép nó đi lên phía trước, rất không công bằng nha.

“Còn nhỏ mà ranh như quỷ!” Lục Úc Quyền vươn tay gõ nhẹ đầu nó.

“Di Lục, di không cần đánh con, bụng lớn như vậy, còn ăn hiếp con nít. Con gái của di Bạch thật là khá, rất đáng yêu, nhất định là thừa hưởng sự dịu dàng của di Bạch, coi chừng di sinh ra một đứa con gái hung dữ nha!”

Tiết Trần Kỳ lập tức lộ ra vẻ mặt tràn đầy đồng cảm “Nhóc con, nói hay lắm.”

“Tiết Trần Kỳ, có gan anh nói lại lần nữa xem!” Lục Úc Quyền tức giận trừng mắt hắn, hắn mà dám lặp lại lần nữa thì nàng nhất định không tha cho hắn.

“Chú Tiết, chú không cần sợ di ấy, con đứng về phía chú.” Lời này vừa nói ra, Tô Hạo Ân lại bị Lục Úc Quyền cốc vào đầu một cái.

Tiết Trần Kỳ tính tình nóng nảy cũng chỉ cười nói: “Chú Tiết không phải không có gan, là chú tôn trọng, yêu thương di Lục của con thôi.”

Về mặt hung dữ của Lục Úc Quyền chợt dịu xuống, hai gò má đỏ ửng lên.

“Di Lục, di đỏ mặt .”

“Con muốn ăn đòn hả! Nhóc con.”

Không quan tâm tới bọn họ cãi nhau um sùm, vợ chồng Hắc thị nắm tay nhau, chân thành chúc phúc cho Tô Doanh San và Đồng Thiệu Vĩ, cả đời có thể nâng đỡ lẫn nhau đến đầu bạc răng long.

Kết hôn đã được ba tháng, nhưng Tô Doanh San luôn cảm thấy không bình thường.

Đồng Thiệu Vĩ đối xử tốt với nàng đến mức không thể tưởng tượng nổi, mọi chuyện đều coi sở thích của nàng là nguyên tắc làm việc cao nhất. Nhưng không hiểu vì sao nàng vẫn cảm thấy là lạ nha?

Nàng hồi tưởng lại cuộc sống hôn nhân trong ba tháng này, con trai bị hấn đưa đến nhà trẻ đi học, mà nàng không phải cùng hấn đi làm, chỉ cùng Bạch Sầu Hồng, Lục Ưc Quyên đi dạo phố nói chuyện phiếm, thật đúng với tiêu chuẩn “Nhàn thê lạnh mẫu”, đã như vậy nàng còn có cái gì không thỏa mãn chứ?

Nàng phe phẩy đầu nghi hoặc nhìn hấn, bình thường hấn luôn thích ôm nàng, quyến luyến hôn nàng.

Vào ban đêm, hấn dường như là sợ nàng đột nhiên rời đi, lúc nào cũng ôm chặt lấy nàng, hai thân hình kề sát vào nhau, cảm nhận được hơi thở lẫn nhau, bình yên đi vào giấc ngủ.

Những tháng ngày này vừa hạnh phúc lại vừa an toàn nha!

Nhưng không hiểu tại sao nàng vẫn cảm thấy hình như có điều gì đó không bình thường?

Đúng rồi! Hấn vừa kéo vừa ôm, lại vừa hôn thắm thiết, nhưng lại không tiến thêm một bước tiếp xúc thân mật nào nữa.

“Ông xã, không phải là anh không được chứ?” Tuy rằng đối với sự kiện kia nàng vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng khi đó hấn bị thuốc kích thích khống chế, nàng tin tưởng lúc này hấn tuyệt đối sẽ không làm nàng bị thương.

“Em nói cái gì?” Đồng Thiệu Vĩ bỏ văn kiện trên tay xuống, đứng dậy đi về phía nàng, kéo nàng vào trong lòng ngực, cảm nhận được thân thể mềm mại nàng dán sát vào hấn, hấn liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ngón tay thon dài, nhỏ nhắn không an phận của nàng nhẹ nhàng xoa xoa lồng ngực hấn, nghịch ngợm trượt vào bên trong áo sơ mi của hấn, cười khê khi nghe thấy hấn phát ra một tiếng thở dốc, nàng càng gia tăng lực ma sát, khê xoa đầu vú hấn, cảm nhận được hấn kịch liệt hít thở không khí.

Hấn mạnh mẽ túm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong hai tròng mắt hiện ra hai đám đục hỏa, vọng vào đôi mắt mang theo ý cười của nàng, hấn nhin không được gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu che lại đôi môi yêu kiều ngọt ngào kia.

Có trời biết, mỗi ngày đều ôm thân thể mềm mại mà mình cực kỳ khao khát, lại phải chịu đựng đau đớn do đục vọng không được thỏa mãn, đối với hấn mà nói tàn khốc biết bao nhiêu. Nhưng chỉ vì không muốn làm cho nàng sợ hãi, hấn cố nén đục hỏa tích lũy càng lúc càng lớn, không dám có hành động suồng sã nào.

Khi Tô Doanh San nhận thấy hấn cố gắng chịu đựng thống khổ, thì không khỏi cảm thấy đau lòng. Hấn tuyệt đối là không nghĩ sẽ thương tổn nàng, mới có thể mạnh mẽ nhin xuống nhu cầu của bản thân, không dám mạo phạm nàng.

Hấn hôn nàng quyến luyến không thôi, giọng nói khàn khàn: “Tối nay em có muốn đi xem biểu diễn piano không?”

“Không cần, tối nay em có tiết mục khác rồi.” Khóe miệng của nàng hiện lên ý cười xấu xa, “Chị Bạch và chị Lục muốn em cùng họ đi xem một tiết mục đặc biệt, bọn họ nói với em rằng tiết mục đó rất kích thích, rất hứng khởi.”

“Tiết mục gì?” Bầu ngực mềm mại tròn trịa của nàng dán trước ngực hấn, cặp đùi trắng mịn cũng tựa trên đùi hấn, khiến cho hấn nổi lên phản ứng, hấn vội vàng nghĩ muốn đẩy nàng ra, loại đụng chạm sinh ra đục hỏa này sẽ nhanh chóng làm hấn khát vọng đến chết mất.

“Anh không cần phải di chuyển đâu!” Nàng cố ý cọ xát vật cứng rắn của hấn, khiến hấn đột nhiên thở dốc, thân mình không dám động đậy một chút.

“Vừa rồi em nói cái gì? Mọi người muốn đi xem cái gì?” Hấn chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cố ra vẻ đứng đắn, nghĩ muốn chuyển sang đề tài khác, không muốn để cho nàng nhận thấy được hấn không thoải mái.

Niềm kiêu hãnh chứng tỏ khát vọng của hắn, càng ngày càng cương cứng, vì tiếp cận với nơi mềm mại nhất của nàng, mà càng trở nên cứng rắn hơn nữa. Đáng chết! Từ đáy lòng hắn điên cuồng hét lên.

“Không thể nói cho anh nghe, bởi vì bọn họ cứ mãi dấn dò, không được nói cho ông xã của chính mình biết, như vậy chúng ta mới có thể đi.” Nàng có chút khó xử nói.

“Nơi nào? Chỉ cần nơi ấy có bất kỳ nguy hiểm gì em cũng không được phép đi.”

Bởi vì nàng di chuyển mà hắn phát hiện chiếc váy ngắn của nàng bị kéo lên cao, lộ ra cái quần lót màu hồng phấn. Ôi! Hắn thật sự rất muốn nha!

“Không nguy hiểm, chỉ là rất nóng, rất kích thích.”

“Nếu không nói thì không cho phép em đi.” Hắn bị nàng trêu chọc đến mức sắp bốc cháy, nhưng hắn vẫn cố gắng duy trì tia lý trí cuối cùng để không phải điên cuồng hét lên.

“Thật sự phải nói sao?”

“Nói!”

“Nói là có thể đi sao?”

“Nói mau!” Nếu không nói nhanh lên, hắn có thể bởi vì cố nén dục hỏa mà nổ tung.

Đáng chết, cái áo ngắn ngủn kia, khi nào thì lộ ra hơn phân nửa bộ ngực trắng nõn, đôi bông đảo đầy đặn ở trước mắt hắn, dụ dỗ hắn.

Hắn khép hai mắt lại, không dám tiếp tục nhìn nữa, rất sợ bản thân sẽ chịu không nổi.

“Bọn em muốn đi xem những người đàn ông vừa tuấn tú lại vừa mạnh mẽ như sắt thép, bọn họ sẽ khóa thân hoàn toàn đó nha!” Tô Doanh San cười trộm, cố ý lặp lại lần nữa, nàng cũng không tin hắn còn có thể nhẫn nại được nữa.

Chị Bạch, chị Lục, tha thứ cho sự hăm dọa của em.

“Em nói cái gì?” Đồng Thiệu Vĩ mạnh mẽ đem nàng đặt ở dưới thân, trong mắt bốc cháy lửa dục cùng lửa giận.

“Không thể đi sao?”

“Đương nhiên không thể đi.”

“Nhưng mà.”

“Ông xã của em đáng người không tốt sao? Em cần gì phải nhìn người đàn ông khác chứ?” Hắn hỗn hển cởi quần áo trên người, làm lộ ra nửa thân trên cường tráng.

“Nhưng bọn họ có lộ ra nửa thân dưới nữa.” Nàng cười thầm, đồng thời còn giả bộ trưng ra vẻ mặt tiếc nuối.

“Của anh không bằng người khác sao?” Hắn không có suy nghĩ nhiều liền cởi sạch quần áo, lỏa thể đứng ở trước mặt nàng, tự hào trưng bày ra dáng người khỏe đẹp.

“Bọn em còn có thể sờ.”

“Của anh, em cũng có thể sờ nha!” Nghĩ đến chuyện nàng muốn đi sờ người đàn ông khác, hắn tức giận đến mức muốn giết chết gã đàn ông nào dám để cho nàng sờ.

Thân hình cường tráng của hắn đứng ở trước mặt nàng, Tô Doanh San vươn tay khê vồ về bộ ngực rắn chắc của hắn, di chuyển xung quanh đầu vú hắn, làm cho hắn gầm nhẹ một tiếng, mạnh mẽ đẩy nàng ngã trên ghế sofa, khi tỉnh cõi áo của nàng ra, cả người đột nhiên cứng đờ, lý trí cũng tỉnh táo.

Trời ơi! Hắn đang làm cái gì?

Hắn cúi đầu, nhìn thấy “niềm kiêu hãnh” của mình không hề bị che lấp mà xuất hiện ở trước mặt nàng, mặt không khỏi ửng đỏ lên, vội vàng muốn rời khỏi nàng, mặc quần áo vào.

“Không được đi!” Hai chân thon dài của nàng quặt lấy thắt lưng gầy gò của hắn.

Chiếc váy ngắn ngủn kia hoàn toàn không che được cái gì, hần thở hổn hển từng đợt, lửa nóng bốc lên. . . .

Dục vọng nóng cháy muốn hần nhanh chóng đấu tranh anh dừng, nhưng lý trí lại lần nữa cảnh cáo hần phải bình tĩnh. Hần chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn.

Trong phút chốc hai mắt Đồng Thiệu Vĩ mở to, nhìn bàn tay nhỏ bé của nàng vội vàng tự cởi bỏ quần áo của mình, lý trí hần suýt chút nữa bị đánh bại tan tác.

Ánh mắt dừng ở cảnh đẹp không sao tả xiết trước ngực của nàng, hai đóa hồng mai đỏ tươi, làm hần khao khát muốn tiến lên hái nó, yêu thương nó, hần.

“Ông xã, em có xinh đẹp hay không?” Nàng nũng nịu hỏi, bàn tay cẩn thận nhẹ nhàng di chuyển xuống phía dưới, vẽ những vòng tròn xung quanh rốn hần.

“Bà xã, không thể!” Hần vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang sờ loạn của nàng, rất sợ nàng chạm đến vật cứng rắn của hần, làm cho lý trí hần hoàn toàn biến mất.

Hần ham muốn nàng đến mức sắp đi đến ranh giới sụp đổ, nhưng cũng không mong muốn gây ra cho nàng bất kỳ đau xót nào, hần tuyệt đối không cho phép bản thân lại thương tổn nàng lần nữa.

“Anh không thích em sao?” Tô Doanh San điềm đạm đáng yêu nhìn hần.

“Anh.” Chuyện này muốn hần nói như thế nào đây? Hần không thể khiến cho nàng nhớ lại cơn ác mộng trước kia.

Nàng trần trụi nửa thân trên dính sát vào hần “Người ta nói niềm vui chăn gối sẽ mang đến khoái cảm cho phụ nữ, ông xã, không phải là anh muốn em đi tìm người khác yêu đương vụng trộm chứ!”

“Em dám!” Hần dùng sức hôn nàng.

“Ông xã.”

“Anh không nghĩ sẽ làm tổn thương em.” Hần cố nén dục vọng tra tấn đã lâu, nhưng nếu vì nàng thì tất cả đều đáng giá.

“Em mặc kệ, nếu anh không “trả bài”, thì chứng tỏ anh có người khác ở bên ngoài, em sẽ ly hôn!”

“Em xác định chứ? Anh không muốn làm tổn.”

“Ông xã, đối xử với em dịu dàng một chút, như vậy cũng sẽ lãng mạn hơn.”

Không cần nàng nói thêm nữa, hần bị dục hỏa tra tấn đến mức nổi điên rồi, phải nhanh chóng giành lại quyền chủ động.

Một năm sau.

Buổi tối.

Tô Doanh San cầm bản báo cáo trên tay ném đến trước mặt Đồng Thiệu Vĩ, nổi trận lôi đình quát: “Giải thích rõ ràng cho em biết, đây là cái thứ quỷ quái gì!”

Đồng Thiệu Vĩ khó hiểu nhặt lên, mới đọc được hai hàng thì đã biết hôm nay không thể không chết.

“Anh rõ ràng biết em muốn có một đứa con gái, nhưng vẫn đều không thấy tin vui, tháng trước em còn một mình đi làm kiểm tra sức khỏe, anh có gan dám làm ra loại chuyện như thế này, sao lại không có gan nói cho em biết!” Khi nàng nhìn thấy bản báo cáo thất ống dẫn tinh kia, nàng không khỏi tức giận, rất muốn làm thật hần.

“Bà xã!”

Nàng hừ một tiếng, quay đầu không để ý tới hần.

“Con trai!” Hần vội vàng mượn sức con trai làm đồng minh.

“Con muốn có em gái!” Đồng Hạo Ân rất bất mãn trừng mắt nhìn cha, đã từ rất lâu nó thầm muốn có em gái, em gái của Hắc gia rất đáng yêu, nó cũng muốn một cô em như thế.

Mẹ đã hứa với nó là sẽ sinh cho nó một cô em gái, nhưng vẫn đều không có, thì ra là do cha đã ngấm ngầm gây khó dễ.

“Hạo Ân.” Tô Doanh San lôi kéo bàn tay nhỏ bé của con trai, cuối cùng quyết định phải kháng nghị, nàng tức giận trừng mắt liếc chồng, nói: “Chúng ta muốn bỏ nhà ra đi.”

“Bà xã, con trai, chuyện gì cũng từ từ.”

“Không có gì để nói, trừ phi.”

Hắn vội vàng ngăn cản hai mẹ con muốn bỏ nhà ra đi, “Anh sẽ lập tức đi tìm bác sĩ giỏi nhất, cha cam đoan nhất định tận tâm tận sức làm cho em gái đến nhà của chúng ta. Ngoan, đừng tức giận.”

“Thật không?”

“Thật mà, bây giờ anh đi sắp xếp ngay, hai mẹ con ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, anh sẽ nhanh chóng trở lại.” Vừa nói xong, Đồng Thiệu Vĩ lao ra ngoài giống như cơn lốc, khẩn trương đi sắp xếp lịch hẹn với bác sĩ, để tránh cho bà xã và con trai rời khỏi nhà để thể hiện kháng nghị.

Tô Doanh San cùng Đồng Hạo Ân mỉm cười nhìn theo bóng dáng hắn, sau đó hai mẹ con tay nắm tay đi đến phòng bếp nướng bánh ngọt, hy vọng trước lúc hắn trở về, đã nướng xong bánh ngọt chào mừng hắn.

Nàng hạnh phúc nghĩ, có lẽ nên dành một ngày đi thăm cha mẹ chồng, dưới sự che chở và yêu thương của Thiệu Vĩ, nàng đã sống những tháng ngày vô cùng hạnh phúc, cũng càng ngày càng không ngại chuyện xảy ra năm đó.

Dù sao bọn họ cũng là cha mẹ của Thiệu Vĩ!

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pho-bang-chu-cuong-tinh>